

தாயகம்

கலை இலக்கிய சமூக விஞ்ஞான இதழ்

ஜனவரி-மார்ச் 2016

விலை : 100/=

குடும்ப முதுசொம்

Генъ Zақтанъ (Ghassan Zaqtan)

வண்டில்:

தாத்தா தப்பியோடியபிறகு, இன்னமும்
சதுப்பு வயல்களில் தள்ளாடுகிறது.

குடும்பம்:

அவ் வயல்களினின்று வரும் பாறைகளில்
இன்னமும் நம் தலைகளை மோதுகிறோம்.

இறந்த எழுவரும்:

குருதித் தாரை ஒன்றுக்கு

அழைப்பாணை விடுக்கின்றனர்

அது தூசினூடும்

கூழாங்கற்களுடும்

இறகுகளுடும்

பூந்தாதினூடும்

ஊறித் தோயும்

வயல்களுடு கடைகிறது.

வம்சம்:

அது ஏழு நீதியான

கழுதைப்புலிகள் மீது கட்டப்பட்டது

அலங்கோலமான முதுசொங்கள் போலக்

குடும்பக் கட்டளைவிதிகள்

கழுத்திற் கனக்க

மந்தரித்த காங்கணங்கள்

வண்டிலுடனும் குடும்பத்துடனும்

குருதிச் செந்தாரையுடனும்

விசுவாசமான பேய்கள்

விரட்ட

நாடோடிக் கூட்டங்கள் அவற்றைப்

பின்தொடர்ந்தபோது

வம்சமும் முதுசொமும் பேய்களும்

யாவும் தூசாகின.

தாயகம்

கலை இலக்கிய சமூக விஞ்ஞான இதழ்

இதழ் 89

ஜனவரி-மார்ச் 2016

பிரதம ஆசிரியர்

க. தணிகாசலம்

தொ. பே : 021 222 3629

ஆசிரியர் குழு

சி. சிவசேகரம்

குழந்தை ம. சண்முகலிங்கம்

கல்வயல் வே. குமாரசுவாமி

சோ. தேவராஜா

அழ பகீரதன்

ஜெ. சற்குருநாதன்

சி. இதயராஜா

த. கோபாலகிருஷ்ணன்

பக்க வடிவமைப்பு

தி. அனோஜன்

ஓவியங்கள்

அட்டை : லோ. நிலா

உள்ளே : இணையம்

தொடர்பு

ஆசிரியர், ஆடியபாதம் வீதி, கொக்குவில்

மின்னஞ்சல்

thajakam@gmail.com

ISSN NO : 2335-9492

அச்சுப்பதிப்பு

வதனம் பிறைவேற் லிமிற்றட்.,

சில்லாலை வீதி,

பண்டத்தரிப்பு

கவிதைகள்

நிலா	09
சஜீவனி கஸ்தூரி ஆராச்சி	14
மு. கீர்த்தியன்	24
தாரணி	31
ரவீந்திரநாத் தாகூர்	35
மு. கீர்த்தியன்	46
ஆகவி	53

சிறுகதைகள்

க. சிவகரன்	05
வி. கௌரிபாலன்	18
ருஷ்யச் சிறுகதை	37
ஸ்ரீலேக்கா பேரின்பகுமார்	47
குவாங் யொங்	55

கட்டுரைகள்

சி. சிவசேகரம்	10
வே. தினகரன்	15
தி. அனோஜன்	25
அயலூரன்	33
வினவு	45

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை

கொக்குவில் சந்தி, கொக்குவில்

நிதி அனுப்புதல்களுக்கு

“தாயகம்” ஆசிரியர் குழு

Editorial Board of Thayakam

S/A NO : 0072361444

BANK OF CEYLON, CHANKANAI

SWIFT CODE NO : BCEYLK LX

அரசியல் யாப்புகளும் விடுதலை அரசியலும்

இலங்கை அரசால் மீண்டும் ஒரு அரசியல் யாப்பு மாற்றத்துக்கான முன்மொழிவுகள் கோரப்படுகின்றன. ஆட்சி மாற்றத்துக்கே கிரகநிலை பார்க்கும் ஆட்சியாளர்கள் இருக்கும் நாட்டில், அரசியல் யாப்பில் முளுமையான உரிமைகளுக்கான மாற்றம் ஏற்படாததால்தான் போரும், பெரும் எண்ணிக்கையான மனித உயிர்களின் பலிகொள்ளலும் ஏற்பட்டது என்ற உண்மை எவ்வாறு புலப்படும். ஜனநாயக வழி முறையில் ஆட்சியின் முறைமை, அதிகாரத்தின் எல்லை வரையறைகள் என்பவற்றை யாப்பு வடிவமாக ஆக்கி ஆட்சியை தொடர்வது இயல்பாகும். எனினும் மக்கள் அரசியல் விழிப்புணர்வு பெறாதவரை ஜனநாயக ஆட்சியிலும் வழிவழியாக வந்த அதிகார வர்க்கத்தினரின் நலன்களே யாப்பு வடிவங்களுக்கு ஊடாகவும் தொடர்ந்து பாதுகாக்கப்படுவதே உண்மையாகும்.

ஒரு நாட்டின் அதிகாரத்தை கைகளில் வைத்திருக்கும் அதிகார வர்க்கத்தினர் தமது சுரண்டலுக்கும் சுகபோக வாழ்வின் இருப்புக்கும் பாதுகாப்பாக அமையும் அதிகாரத்தை இலகுவாக என்றும் விட்டுக் கொடுப்பதில்லை. இதனை இலங்கையில் உருவாக்கப்பட்ட அரசியல் யாப்புக்களின் மாற்றங்களைக் கொண்டே புரிந்து கொள்ளலாம். கொலனித்துவ ஆட்சியின் இறுதி வாரிசுகளான பிரித்தானியர் கூட தாம் கைப்பற்றி வைத்திருந்த நேரடியான அதிகாரத்தை உடனடியாக கைவிட விரும்பவில்லை. டொனமூர் அரசியல் அமைப்பிலிருந்து, 1948 'சுதந்திரம்' முதல் 1972 வரை நீடித்த சோல்பரி யாப்புவரை இதன் இறுக்கத்தைக் காணமுடியும். அந்த 24 ஆண்டுகால இடைவெளிக்குள் 'தேசிய மறுமலர்ச்சிப்பற்றி' பேசப்பட்டபோதும் பேரினவாதத் தேசியமாகவே அது மலர்ந்தது. அந்த அரைகுறைத் தேசியம் இலங்கையின் குடிமக்கள் எண்ணிக்கையில் மிக அதிகமான சாதாரண உழைக்கும் மக்களின் உரிமைகளை, நலன்களைப் பாதுகாக்கவும், தேசிய இனங்களின் உரிமைகளை மதிக்கவும் தவறியிருந்தது.

இதனால் அடுத்த ஆறு ஆண்டுகளுக்குள் அன்னிய ஆதிக்கத்தை மறைமுகமாகத் தொடரும் நவகொலனித்துவ உலகமய நவதாரளவாத பொருளாதார முறைமைக்கு 1978ம் ஆண்டு அரசியல் யாப்பு மூலம் ஜே.ஆரினால் இலகுவாக நாட்டின் கதவுகளை திறக்க முடிந்தது. அதனை பாதுகாக்கவே நிறைவேற்று அதிகார ஜனாதிபதி முறைமைக்கான அரசியல் யாப்பு அன்று உருவாக்கப்பட்டது. அதனைப் பாதுகாக்கவே 'போர் என்றால் போர்' என பேரினவாதப் போரும் ஆரம்பிக்கப் பட்டது. முப்பது ஆண்டுகளின் பின் ஆட்சிகள் பலமாறி அதே நிறைவேற்று அதிகாரத்துடன் ஆட்சிக்கு வந்த இராஜபக்ச தலைமையில் அமெரிக்கா, இந்தியா போன்ற பல நாடுகளின் உதவியுடன் போர் முடித்து வைக்கப்பட்டது. போரின் முடிவில் இலங்கை ஜனநாயக சோசலிசக் குடியரசின் 'ஜனநாயகம்', 'சோசலிசம்', 'குடியரசு' என்பவை மேலும் அர்த்தமற்ற சொற்களாக அம்பலமாகி நின்றன. நவகாலனித்துவச் சுரண்டலுக்காக வெறும் கதவுகள் மட்டுமல்ல நாடே திறந்து கிடந்தது. அதனை அரை குறைத் தேசியம் பேசியோரும் ஏற்றுக் கொண்டுவிட்டதால் நிறைவேற்று அதிகாரம் இனி அவசியமில்லை என்ற நிலை ஏற்பட்டது.

இலங்கையில் அனைத்து தொழிலாளர், விவசாயிகள், மீனவர்கள் மற்றும் சாதாரண மக்களது உரிமைகளை நசுக்கவும், தேசிய இனங்களை ஒடுக்கவும், அதிகார வர்க்கம் தமது நலன்களை பாதுகாத்துக் கொள்ளவே நிறைவேற்று அதிகாரம் பயன்பட்டுள்ளது. பேரழிவைச் செய்து மக்களுக்கு கொடும் துயரைத் தந்த பேரை நிறுத்தி ஒரு நியாயமான தீர்வை முன்வைக்க இதே நிறைவேற்று அதிகாரத்தை, பதவிக்குவந்த எவராவது பயன்படுத்தி இருக்கமுடியும். ஆனால் அது தனியே அவர்களது நிகழ்ச்சி நிரல் அல்ல. எனவே தமது நிகழ்ச்சி நிரல்கள் யாவும் முடிந்தபின் அமெரிக்கா முன்வைத்த 'நல்லாட்சி'யின் கீழ் எல்லோரும் ஒன்று பட்டுள்ளனர். தீய அம்சத்திலும் நல்ல அம்சம் இருப்பது

போல அறுபது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக ஜனநாயகச் சூழலிலும், போர்ச்சுகாலச் சூழலிலும் பாராளுமன்றத்தில் முன்வைக்கப்பட்ட இனப்பிரச்சினைக்கான அரசியல் தீர்வுகளை மாறி மாறி எதிர்த்து, அழிவுப் போர் உருவாக வழிவகுத்த இலங்கையின் இரு பிரதான அரசியல் கட்சிகளும், அதற்கு தவறான எதிர்நிலையில் நின்று உதவிய தமிழர் தரப்பும் 'நல்லாட்சி'யின் கீழ் ஒன்றுபட்டிருப்பது நல்ல விடயமே. அத்துடன் அரசியல் யாப்பில் இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வே இன்று பிரதான பேசுபொருளாக உள்ளதும் அரிய வாய்ப்பாகும். இந்த நல்லாய்ப்பை பயன்படுத்தி அனைவரும் ஒற்றுமையுடன் பெறக்கூடிய உயர்ந்தபட்சத் தீர்வைப் பெறுவதற்கு முயற்சி செய்ய வேண்டும்.

அத்துடன் இதுவரை இலங்கையில் உருவான அரசியல் யாப்புக்களைப் போலவே புதிதாக ஏற்படப் போகும் அரசியல் யாப்பு மாற்றத்தின் பின்னரும், இனப்பிரச்சினை உட்பட சாதாரண உழைக்கும் மக்கள் அனைவரது பிரச்சினைகளும் முழுமையாக தீர்க்கப்படப் போவதில்லை என்பது உண்மையாகும். இதுவரை அதிகார வர்க்க அரசியல் நலன்களை நன்கு அனுபவித்து வந்தவர்கள் இலகுவில் புத்தர்களாக மாறப்போவதில்லை. உலகமயமாகிவிட்ட நவகால வித்துவ தாராளமய பொருளாதார சுரண்டல் சமூக அமைப்பும் நாட்டின் அதிகார வர்க்க ஆட்சியாளர்களின் நலன்களுடன் பின்னிப் பிணைந்து தொடரவே உள்ளது. இதனால் மனித உழைப்புச் சுரண்டலும், சமூக பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளும், அதன் விளைவான சமூக, மத, இன நல்லிணக்கமின்மையும் தொடரவே உள்ளன. இவற்றை சமூக விஞ்ஞான அடிப்படையில் மக்கள் புரிந்துகொள்ள வகைசெய்யப்பட வேண்டும்.

விடுதலை என்பது வெறும் அதிகாரப் பகிர்வோ மாற்றமோ அல்ல. இதுவரை எம்மை ஒடுக்கிய அதிகாரத்துவ நடைமுறைகளிலிருந்து எம்மையும் விடுவித்துக்கொள்ள வழியைத் திறக்கும் ஒரு செயலுமாகும். விடுதலை அரசியல் என்பது மக்களின் விழிப்புணர்வை அடிப்படையாகக் கொண்டு இயங்குவதால் அதனை நோக்கி மக்கள் பயணிக்கும் போதே தாம் எதிர்நோக்கும் சமூக, பொருளாதார, பண்பாட்டுப் பிரச்சினைகளில் பெரும்பாலானவற்றை தாமே ஒன்றுபட்டுத் தீர்த்துக்கொள்ள வழி பிறக்கும். பேரினவாத அதிகாரத்தைப் போலவே குறுகிய தேசிய இன அதிகாரத்தை நிலைநாட்ட முனைந்தமைதான் இதுவரை

தமிழர்களின் அரசியலாக இருந்து வந்துள்ளது.

பழமை வாதத்தை பலமாகக் கொண்டு மக்கள் பலத்தை நம்பாது, வாக்குக்களை பெறுவதற்கான அரசியல் மட்டத்திலேயே அவர்களை வைத்திருக்க விரும்பியது போலவே, அரசியல் தீர்வுக்கான பலமான நட்புச் சக்திகளாக சாதாரண சிங்கள மக்களை என்றுமே இவர்கள் நம்பியதில்லை. பதிலாக சிங்கள மக்கள் உட்பட அனைத்து இன மக்களையும் ஒடுக்கிற்ற அரசின் நட்பையும், உலக மக்கள் அனைவரையும் ஒடுக்கும் ஏகாதிபத்திய நாடுகளை நம்பி அவற்றின் தயவையும் நாடி நிற்பதுடன், மக்களையும் நம்பவைக்கும் பிற்போக்கு அரசியலையே இதுவரை இவர்கள் தொடர்ந்து வந்துள்ளனர்.

இதனால் தாம் எதிர்நோக்கும் பல்வேறு ஒடுக்குமுறைகளிலும் இருந்து விடுதலைபெற விரும்பும் மக்கள் அவர்களால் போடப்படும் குறுகிய எல்லை மதில்களைக் தகர்த்து பொதுப் போராட்டங்களில் ஒன்றுபட வேண்டும். எமது சமூகத்தில் நிலவும் சாதி, இன, மத, பால், வர்க்க ஒடுக்கு முறைகளை வாழும் காலத்திலேயே இல்லாமல் செய்யவேண்டும் என்ற உணர்வைப் பெறவேண்டும். எமது மக்கள் மத்தியில் நிலவும் ஒடுக்குதல்களை நீக்க, ஒரு விடுதலை அரசியலுக்கான அடித்தளத்தை நாம் இட்டால், அது சிங்கள மக்கள் மத்தியில் மட்டுமல்ல, ஏனைய இனங்கள் மத்தியிலும் ஒரு எழுச்சியைத் தோற்றுவிப்பதாக அமையும்.

அறுபது ஆண்டுகளுக்கு மேல் இன்றைய ஜனநாயக முறைமையில் பெரும்பான்மை சிறுபான்மை என்பது இனத்தை அடிப்படையை வைத்தே தீர்மானிக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. அது என்றும் நிலைத்திருக்கப் போவதில்லை. ஒடுக்குபவர்கள் ஒடுக்கப்படுபவர்கள் என்ற அளவுகோலை முன்வைத்தால் ஒடுக்கப்படுபவர்களின் எண்ணிக்கை மிக அதிகமாகவும், ஒடுக்குபவர்களின் எண்ணிக்கை மிகமிகக் குறைவாகவும் இருக்கும். இது முழுநாட்டில் மட்டுமல்ல. தேசிய இனங்கள் மத்தியிலும் இதுவே நிலையாகும். எனவே பல்வேறு ஆட்சி முறைகள் மறைந்தது போல இதுவும் இல்லாதொழிவதே இயங்கியலாகும். எனவே உலக மயமாகிவிட்ட மூலதனங்களின் சுரண்டலிலும் ஆதிக்கங்களிலும் இருந்து மக்கள் தம்மை விடுவித்துக் கொள்ளவும், அவைகளால் பாதிப்பும் மண்ணையும், காற்றையும், நீரையும் பாதுகாக்கவும், ஒரு புதிய சமூக அமைப்பை தோற்றுவிக்க விடுதலை அரசியலே வழி திறக்கும்.

அமெரிக்க இலவம் பழம்

இலவு காத்த கிளி பற்றிச் சொல்வார்கள். வருடா வருடம் அதே இலவ மரத்தில் பிஞ்சு முற்றிப் பழுக்கும் எனத் தவமிருந்த கிளி பற்றி யாருஞ் சொன்ன தில்லை.

அமெரிக்கா சர்வதேச விசாரணை ஒன்றைக் கொண்டு வரும் என்று எல்லாத் தமிழ்த் தேசியவாதக் கிளிகளும் தவமிருந்தது மட்டுமன்றி முழுத் தமிழ்ச் சமூகத்தையும் தவமியற்றுமாறு வேண்டினர். ஆனால் அமெரிக்கா தமிழருக்குச் சார்பாக எதையுஞ் செய்யாது எனவும் ராஜபக்ஸவை மிரட்டிப் பணியவைக்கவே சர்வதேச விசாரணை பற்றி அழுத்தஞ் செலுத்தி வந்தது எனவும் உலக அறிவுள்ள ஒவ்வொரு அரசியல்வாதியும் அறிவார். சர்வதேச விசாரணை என்பது ஒரு நாடகம் என்று ராஜபக்ஸ போன பின்பே அவர்களில் எவரும் உணர்ந்ததாக நாம் நம்ப இடமில்லை. 2011 முதல் அமெரிக்கா ஜெனீவாவில் அடுத்தடுத்து நிறைவேற்றிய தீர்மானங்களைக் காட்டித் தலைவர்கள் ஊட்டிய நம்பிக்கை இவ் வருடம் பொய்த்தமை தமிழ் மக்களுக்கு ஏமாற்றமாயிருக்கலாம். எந்தத் தமிழ்த் தேசியவாதத் தலைவரும், மாச் மாதம் வரவிருந்த ஐ.நா. மனித உரிமை ஆணையாளரின் அறிக்கையை ஏன் செப்றெம்பருக்குப் பிற்போட்டனர் என ஊக்கிக்குமாட்டாத மந்தபுத்திக்காரரல்ல. யாவருந் தெரிந்தே தெரியாதது போல நாடகமாடினர்.

சர்வதேச விசாரணை முடிந்துவிட்டது என்று த.தே.கூ. பிரமுகர்கள் சிலர் முன்கூட்டியே சொன்ன நோக்கம் அமெரிக்கா கொண்டுவந்த தீர்மானம் போதுமானது எனப் பேசிச் சமாளிப்பது மட்டுமே. உண்மையில் அமெரிக்க நிலைப்பாட்டை ஏற்கும் த.வி.கூ. தலைவர் கட்கோ சர்வதேச விசாரணை வந்தேயாக வேண்டும் என்று அடம்பிடிக்கும் பல்வேறு அதிருப்தியாளர் கட்கோ அமெரிக்கா பற்றி அதிருப்தி இல்லாததா லேயே தமிழரை ஏய்த்த அமெரிக்காவையும் அதனுடன் நெருங்கி ஒத்துழைத்த இந்தியாவையும் கண்டித்து அவர்கள் அறிக்கை விடவில்லை. அக் காரணத்தாலேயே இன ஒழிப்புப் பற்றிச் சர்வதேச விசாரணை கோரித் தீர்மானம் நிறைவேற்றி அதன் மூலம் முழு உலகின் கவனத்தையும் மீண்டும் தமிழர்பால் ஈர்த்ததாகப் பெருமை பேசும் வட மாகாண சபையும் ஒன்றுஞ் செய்யவில்லை.

தமிழ்த் தேசியத் தலைவர்கள் புலம்பெயர் மேட்டுக்குடிகளின் வெற்றுப் பேச்சுக்கு ஏமாந்தனர் என்று சொல்வதுஞ் செல்லாது. 2006ம் ஆண்டு போர் உக்கிரமானதையொட்டிப் புதிய உச்சங்களை எட்டிய புலம்பெயர் மேட்டுக்குடிகளின் புளுகுகளின் பெறு மதி என்னவென இன்று எல்லாரும் அறிவர். புளு கியே வாக்கு வேட்டையாடும் தலைவர்கள் புலம்பெ யர் மேட்டுக்குடிகளிடம் அவர்களுடைய நிதியை விட எதையும் மதிக்க நியாயமில்லை. வடமாகாண முதல்வர் தைரியமாகச் சில உண்மைகளைச் சொன்ன காலத்திற் புலம்பெயர் பிரமுகர்கள் நமது உள்நாட்டு அரசியல் அலுவல்களில் எட்டநிற்பதைப் பரிந்துரைத் தார். புலம்பெயர்ந்தேரின் பணம் தமிழ்ச் சமூகத்தைச் சீரழிப்பதையும் அவர் கடிந்தார். அவை சத்தியமான சொற்கள். தமிழ் மக்கள் புலம்பெயர் மேட்டுக்குடி களின் அழுத்தங்கட்கு மிரளார் என்பதை இவ்வாண்டு நடந்த இரண்டு தேர்தல்களும் உறுதிப்படுத்தின.

அது ஆரோக்கியமான திருப்பம். அத் திருப்பதை உறுதி செய்வது போல மக்கள் இப்போது தமது பிரச்சனை கட்காகத் தாமே போராடத் துணிகின்றனர். அத்துடன் தென்னிலங்கையில் நிகழும் சமூகக் கொடுமைகளைக் கண்டிக்கும் ஆர்ப்பாட்டங்களும் நடந்தமை மெச்சத் தக்கது. இவை அநீதி பற்றிய கோபம் இன, மத, மொழி, சாதி, பால் என்பன கடந்து சமூக நீதியின் அடிப்படை யில் நாடளாவி எழும் வாய்ப்புக்குக் கட்டியங்கூறு கிறது. அது நாம் கைவிடத்தகாத நல்வாய்ப்பாகும்.

சிங்களவரெவரையும் நம்ப இயலாது எனப் பகிரங்கமா கப் பேசுகிற வாய்கள் தான் மறைவாக முஸ்லிமெவரை யும் நம்ப இயலாது எனவும் மலையகத் தமிழரை நம்ப இயலாது எனவும் பேசுகின்றன. உண்மையிற் தமிழர் நம்பத்தகாதோர் இனப் பகையிற் குளிர்காயும் குறுந் தேசியவாதிகளே. சகோதரச் சமூகங்களை ஒதுக்கி அந்நிய ஏகாதிபத்திய நிழலை நாடுமாறு போதித்தோ ரின் பொய் மூட்டைகள் அவிழ்ந்து சிதறிவிட்டன.

அந்நிய மேலாதிக்கவாதிகளிடமும் அவர்களது உள் நாட்டுக் குத்தகைக்காரர்களிடமுமிருந்து தம்மையும் முழு நாட்டையும் மீட்கத் தமிழர் புதிய நட்புக்களுடன் இணைந்து புதிய திசைகளிற் செல்லும் காலம் இனி.

அஸ்தினாபுரம்

-க. சிவகரன்

அஸ்தினாபுரம் அழகின் இருப்பிடம். குருநாட்டின் தலைநகரம். அதிகார அடுக்குகளின் உச்சம். அதற்கு எல்லைகள் இருந்தாலும் அதன் வல்லமை அதைக் கடந்தும் பரவியது. அயல்நாட்டு மன்னர்கள் அங்கு தம் ஆராதனைப் பொருட்களை வைத்து தலை வணங்கி நின்றார்கள். அதன் ஆணைபட்ட நகரங்கள் அதன் நிழலின் சாயலையே நீட்டியிருந்தன. இத்தனை பெருமைகளின் உறைவிடம் மட்டுமல்ல சூதாவல் லவரின் உறைவிடமாயும், சூழ்ச்சிகளின் மையமாயும் அது அவன் கண்கட்குப்பட்டது. சூதன் களைத்திருந்தான். சூரியன் உச்சியை தொட்டிருந்தான். நிழல் என்பது குறுகி எங்கும் சூரிய ஒளிபட்டது. தூரத்தே தெரியும் அஸ்தினாபுரக் கோபுரங்களை நோக்கி பலமணி நேரம் சூதன் குதிரையின் கால்கள் பாய்ந்து வந்தாலும் அவை முன்னோக்கி ஓட ஓட கோபுரங்கள் பின்னோக்கி ஓடிக்கொண்டேயிருந்தன. அதிகாலை வேளையின் அழகிய பொழுதில் கவித்திருந்த பனிமூட்டத்தின்

இடையே அவை சூதன் கண்கட்கு அருகே வந்து காட்சி கொடுத்தன அவை எட்டிவிடும் தூரத்தில் இல்லை என்பது அவனிற்கு நன்கு தெரியும். பல முறை அவனை அவை ஏமாற்றியுள்ளன எனினும் அவற்றைப் பார்த்து இரசித்தபடி புரவியில் பாயும் பொழுது அவன் மனப்பொங்கிப் பூரிப்பது உண்டு. அதன் மாய விளையாட்டை அவன் மனம் விரும்பி ஓடியதும் உண்டு. நகரையடைய நண்பகலும் தாண்டிவிடும் என்பது அவனிற்கு நன்கு தெரியும். காலையில் இருந்து அவன் மனதிற்கு ஈடுகொடுத்து ஓடியதால் அவன் புரவி நன்கு களைத்திருந்தது. சலசலக்கும் அருவி ஒன்றில் தலை வைத்து குளிர்ந்த நீரைப்பருகி அதன் திமிர் உடலை உதறி சிறிது இளைப்பாற வேண்டும் என்ற புரவியின் எண்ணம் சூதனின் மனதிலும் இருந்தது. இரண்டு மனங்களுமே வழமையாக இளைப்பாறும் நதிக்கரையை நாடின. தூரத்தே தெரியும் கோபுரங்கட்கு நிலுங்கள் வருகிறோம் எனக்கூறியபடி அவனும் புரவியும் ஆற்று

வளையை அடையும் குறுக்கு மணல் வீதியில் குதித்து இறங்கிக் கொண்டன.

மணற்பாறையில் தேர்களின் சக்கரங்கள் ஆழப்பதிந்திருப்பதை சூதன் அவதானித்தான். ஒரு சேனை ஒன்று சென்று திரும்பி இருப்பதை அவை அறிவித்தன. அவன் அறியாத அறிவிப்பு அல்ல இது அந்தச்சேனையுடன் அவனுடன் சென்றிருக்க வேண்டியவன். இந்திரப்பிரஸ்தத்திற்கும் அஸ்தினாபுரத்திற்கும் இடையே பயணம் செய்யும் அவன் செய்த பயணங்களில் அவன் தொட்ட இடங்களில் அழகிய ஆற்றோரம் அது. அவனிற்கும் அவன் புரவிக்கும் நன்கு பரீட்சயமான இடம். ஆனால் இன்று அதன் அழகை இரசிப்பதற்கு சூதன் மனம் இதமாக இருக்கவில்லை. இந்தப் பாண்டவர் இரதங்களின் சக்கரங்கள் பகைமையின் கோடுகளை கிறிச்சு கொண்டு சென்றிருப்பதை அவன் மனம் படியெடுத்துக் கொண்டே வந்திருப்பதே அதன் காரணமாகும்.

ஒரே பாதையில் பயணம் செய்தாலும் பாதையின் கோலங்கள் மாறும் வேகத்தை விடவும் பயணியின் மனம் வேகமாக மாறியிருப்பது சூதனிற்கு இன்று பொருத்தமாக காணப்பட்டது. ஒவ்வொரு முறையும் ஒரே பாதையில் வேறு வேறு காண்டங்களை வாசித்த படி செல்லும் அவன் இன்று பாதையின் அழகுகளின் ரம்பியத்தைப் பருகவில்லை. அவன் மனம் பறிபோன ஒன்றைத் தேடி ஓடியதை அவனால் உணரமுடிகின்றது. பாண்டவர் இரதங்கள் திரும்ப முடியாத பாதை ஒன்றில் போய் மறைந்திருப்பதாய் அவன் மனம் பதறியது. பாண்டவர் புறப்படும் பொழுதே அவனும் இந்திரப் பிரஸ்தத்தில் இருந்து அவர்களுடன் புறப்பட்டு பயணித்து இருக்க வேண்டியவன். அவர்கள் புறப்பட்ட பொழுது சூதன் அரண்மனைக்கு வெளியே நகரின் எல்லைப்பறம் சென்றிருந்தான். பாண்டவர் படையில் ஒரு வீரன் என்பது மட்டுமன்றி அவனிற்கு வேறு பல தகுதிகளும் காணப்பட்டன. புதிதாக செப்பனிடும் இந்திரப்பிரஸ்தத்தின் அழகையும் அதன் அதிகார வல்லமையையும் பெருக்குவதற்காக அவன் அயராது உழைத்துக் கொண்டிருந்தான். அதன் வல்லமையை ஆராய்ந்தது தருமனிடம் அடிக்கடி ஆலோசனை கூறும் நம்பிக்கைக்குரிய ஒருவனாகவும் இருந்தான். இதனால் அவன் நகரையும் அதன் மக்களையும், மண்ணையும் நன்கு நேசிக்கும் ஒருவனாக உருப்பெற்றிருந்தான். இன்று அவன் நேசித்த விடயங்களே அவனை வேதனையில் தள்ளி விட்டு வேடிக்கை பார்த்தன. சூதன் அரண்மனையில் இல்லாத வேளையில் விதுரர்

வந்ததும் அவர் பாண்டவரை துரியோதனன் சூதாடும் உள்நோக்கத்துடன் அழைக்கின்றான் என்பதை தருமனிடம் கூறியும் தருமன் சென்றிருப்பதும் சூதன் மனம் பறிபோனதன் காரணங்களாகும். சூதன் மனம் பறிபோகும் ஒன்றைத்தேடி ஓடியதால். அவன் இந்திரப் பிரஸ்தத்தில் இருந்து பாண்டவரைத் தொடர்ந்து ஓடிவந்து கொண்டிருந்தான். இதனால் வழமைபோன்று ஆற்றோர அழகில் அவன் மனம் மயங்கவில்லை. சலசலங்கும் ஆற்றின் மறுகரையின் வெளியில் தூரத்தே தெரியும் அஸ்தினாபுரத்தின் அகன்று விரிந்த மறுபுறத்தின் கோபுரங்கள் கூட இன்று அவன் மனதை மயக்கவில்லை. அவற்றை வெறுப்புடன் பார்த்தான்.

புரவி நீரில் வழமை போன்று குதித்திறங்க தயங்கியது. நீர் சுழியின் ஆழத்தில் காத்திருந்த முதளை ஒன்றை அது முகர்ந்தறிந்து கொண்டதை சூதன் உணர்ந்தான். பாண்டவர் குதிரைகளும் படைகளும் இறங்கி ஏறிய கலக்கல் தெளிவதற்குள் முதளைகள் ஆழநீரில் அசைந்து ஓடி வந்திருக்க வேண்டும் என்பதை சூதன் மனங்கொண்டான். சிறிது தூரம் ஆற்றோரம் அசைந்து எச்சரிக்கையுடன் அவனும் புரவியும் நீரில் கால் வைத்தன. அவன் இதழ்கள் அழகிய ஆற்றின் அற்புத நீரை இன்று மகிழ்வுடன் பருகவில்லை அவன் அவசரத்தைத்தான் புரவியும் காட்டியது புரவியில் ஏறித்திரும்பும் பொழுது காட்டுப் பன்றி ஒன்று குறுக்கே இடறி ஓடியது. கழுகு ஒன்று மரக்கிளையை ஆட்டிவிட்டு உயர எழுந்து பறந்தது. சூதன் மனம்போல் அவையும் இடம்மாறி ஓடுவதாய் இருந்தது.

இப்பொழுது சூதன் வீதிகள் பிரியும் சந்தி ஒன்றில் நின்றான். நண்பகலைத் தாண்டிச் சூரியன் சரிந்திருந்தான். எல்லா வீதிகளும் பிரிந்து சென்றாலும் அவை யாவும் ஈற்றில் அஸ்தினாபுரத்திற்கே போய் முடியும் என்பது அவனிற்குத் தெரியும். பாண்டவர் தேசத்தை இல்லை. அவனுடைய தேசத்தை கடந்து வந்துவிட்ட பொழுதும் அவன் மனம் அதைப்பறி கொடுத்து வந்திருப்பதாய் உணர்ந்தது. நண்பகலில் உண்டு மன்னர் ஆடும் சூதாட்டம் இப்பொழுது அஸ்தினாபுரத்தில் அரங்கேறிக் கொண்டிருக்கும் என்பதை அவன் கணித்துக் கொண்டிருப்பதனால் அவன் மனம் அலைக்கழிக்கப்பட்டிருந்தது. அந்தப் பதைபதைப்பில் அவன் ஓடிக் கொண்டிருந்தான்.

சூரியன் நண்பகலைத் தாண்டியதால் அஸ்தினாபுர வீதிகள் வெறிச்சோடிக் கிடந்தன. புரவிகளும் தேர்களும் வழமை போல் மரநிழல்களில் இளைப்பாறி நின்றன.

மக்களின் முகங்களில் எவையும் புதினமாக தெரிய வில்லை. சூதன் அறிந்திருந்த அரண்மனையின் சூதாட்டம் பற்றி மக்கள் அறிவதற்கு நியாயம் இருக்க வில்லை. இதனால் சூதன் தென்படும் முகங்களை எல்லாம் அலட்சியமாகப் பார்த்தபடி சென்று கொண்டிருந்தான்.

மாளிகைகளில் காற்றிற்கு அசையும் அஸ்தினாபுரக் கொடிகள் தூங்கிப் போய் கிடந்தன. காற்று வீசாது வானம் வெறுத்துப் போய் கிடந்தது. கொடிகள் அசைந்தாட புரவிகள் தலையாட்ட தேர்கள் அணிவ குத்துச் செல்ல பாரம் சுமப்பவர்கள் மூட்டைகளையும் பொருட்களையும் காவி செல்ல காலை வேளையில் கலகலப்பாய் இருந்த நகரம் மதிய வேளையில் ஓய்ந்து போய்கிடந்தது. தெருவோர வீடுகளின் வாசந்தகவுகள் மூடியே கிடந்தன. இரப்பவர்கள் கூட அவற்றைக் கடந்து வீதி ஓரங்களில் ஆறுதலாய் இருந்தனர். இந்த தோற்ற மயக்கங்களில் அவன் மனம் முன்பும் பல முறை தோய்ந்து பக்குவப்பட்டதால் அவன் அவற்றை அலட்சியமாகப் பார்த்தபடி சென்றான்.

இப்பொழுது கூட்டம் ஒன்று கூடி வேடிக்கை பார்ப்பது சூதன்கண்களிற்பட்டது. சூதாட்டம் முடிந்துவிட்டதா? பாண்டவர் இழந்தவைகள் பற்றித் தான் யாரோ ஒருவன் கூற மக்கள் கூடிநின்று கேட்கின்றனர். என சூதன் எண்ணத்திற்பட்டது. கூட்டத்தை நோக்கிப் புரவியைத் திருப்பினான். கூட்டத்தின் நடுவிலே ஒருவன் வித்தை காட்டிக் கொண்டிருந்தான். மக்கள் விட்டெறியும் செப்புப் பணத்திற்காய் அவன் குரங்கு ஒன்றை வைத்துக் ஆட்டிக்கொண்டிருந்தான். அவற்றைப் பார்க்கும் பொழுது சூதனிற்கு சிரிப்பு வந்தது. இந்த மக்கள் இப்படித்தான் நாட்டில் என்ன நடக்கின்றது என்பது இவர்கட்கு தெரியாது. ஆள்பவர்கள் ஆடும் ஆட்டங்களின் அடியில் அடிபட்டுப் போபவர்கள் நாங்கள் தான் என்பது இவர்கட்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. படைகட்கு வழிவிட்டு கொடிகட்கு தலை வணங்கி தலைப்பாகையைப் கழட்டி தலை தாழ்த்தி வாழும் இவர்களிடம் நீ தேடிவந்த சேதியை அறிய முடியுமா? என சூதன் மனம் அவனையே கேட்டு நகையாடியது.

இராமன் ஆண்டால் என்ன? இராவணன் ஆண்டால் என்ன என மக்கள் இருக்கையில் சூதன் மக்களிடம் ஏதாவது மாற்றம் தெரிகிறதா? என தேடியது அவன் அறியாமை அன்று அவனிடம் காணப்பட்ட அவசரமே யாகும் மண்ணைச் சுமந்து அணை கட்டுவதும் கல்

லைச் செதுக்கி கட்டடம் கட்டுவதும் மண்ணைத் தோண்டி பொன்னை உருக்கி வழங்குவதும், தேரோடச் சக்கரங்கள் செய்வதும் பாராள மன்னர்கட்கு வேண்டிய பணிகள் முடிப்பதும் மக்களின் கடமைகளில் ஒன்று. அஸ்தினாபுரத்தில் குவிந்துகிடப்பதெல்லாம் அவர்களின் படைப்பு ஆனால் அவற்றை எல்லாம் ஆண்டனுபவிக்க ஆள்பவரிடம் விட்டு விட்டு மக்கள் மேலும் மேலும் சலிக்காது பூதகணங்களாய் உழைத்துக் கொண்டேயிருப்பதை காணும்பொழுது சூதனிற்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. மன்னர் எல்லாம் ஒன்று தான் இதில் பாண்டவர் வேறு கௌரவர் வேறு என்பது கிடையாது. பாண்டவரும் கௌரவரும் ஆடும் சூதாட்டத்தில் வைத்து ஆடப்படுபவை யாவும் பொன்னும் மணியும் படையும் குடியும் தான். இவற்றை வைத்து ஆடுவதற்கு உரிய உரிமையை அவர்களிடம் கொடுத்துவிட்டு அடங்கிப் போய்கிடக்கும் குடியினர் முகங்களை காண சூதனிற்கு வெறுப்பாக இருந்தது. அவன் மனதிற்கு ஏற்றாற்போலவே முகங்களும் குறைவாகத்தான் தென்பட்டது இது அவனிற்கு ஓரளவு ஆறுதலாய்ப்பட்டது.

தேர்களும் குடைகளும் புரவிகளும் சரிந்து கிடக்கும் படைவாயிற் புறம்கடந்து சூதன் அரமணையிற் பிரதான வாயின்புறம் நோக்கி அரண்மனை வீதியில் ஓடிக் கொண்டிருந்தான். செல்வம் கொள்க்கும் அரண்மனை வீதியோரம் ஆடல் பாடல் வல்ல கலைஞர்களும் வணிகஞ் செய்பவர்களும் குடியிருந்தனர். அவர்கட்கு அங்கே நடப்பவைபற்றி எவையும் தெரியாது. தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணமும் கிடையாது. மன்னரைத் துதிபாடி தத்தம் தொழில்களை எப்படி விஸ்தரிப்பது என்பதுடன் மேலும் மேலும் தம்மை அழகுபடுத்திக் கொண்டு அரண்மனை பின் வீதியில் வலம் வருவது தான் அவர்களின் வேலை. அவர்களிடம் நாட்டு நடப்பினையோ நீதியையோ எதிர்பார்க்க முடியாது. துதிபாடும் கூட்டமிது. என எண்ணியபடி அவன் அரண்மனையின் பிரதான வாசற்புறம் வந்து விட்டான்.

படார், படார் என முரசறையும் ஓசை சூதன் காதுகளில் வன்மமாகப் புகுந்து மனதை இடித்தது. அந்த ஓசை ஓர் அறிவிப்பின் அடையாளம் என்பதை அவன் அறிவான். மாளிகையின் மேந்தளத்தில் நின்ற முரசறைவோன் கூவினான். தருமர் நாட்டை இழந்து விட்டார். நாட்டை இழந்து விட்டார், சூதாட்டம் தொடர்கிறது சூதாட்டம் தொடர்கிறது. சூதாட்டம் தொடர்கிறது

சூதன் புரவியின் கடிவாளத்தை இழுத்து நிறுத்தினான். தருமா.. நீயா? நாட்டை வைத்து ஆடி இழந்துவிட்டாய். உன்னுடைய! யார் சொன்னது என்னுடைய! நாட்டை வைத்து ஆட எப்படி உனக்கு மனம் வந்தது. மன்னன் என்றால் எதையும் வைத்து ஆடலாம் என்ற மமதையா! ஆட அழைத்தால் ஆடத்தான் வேண்டுமென்ற செருக்கா.! நீயும் ஆளவந்தவன் தானோ உன்னை நம்பி ஓடிவந்த ஓட்டம் ஓய முன்னர் நீ நாட்டை வைத்து ஆடி நடுத்தெருவில் என்னை விட்டுவிட்டாயே சூதன் கண்கட்கு அழகிய இந்திரப்பிரஸ்தம் இப்பொழுது தெரிகின்றது. அவன் ஓடியாடி செப்பனிட்ட வீதிகள். நம்பிக்கையுடன் வாழும், தம்மை மன்னனிடம் ஒப்படைத்து மனதில் ஈனமின்றி நிம்மதியாய் உறங்கும். குடியானவர்கள், புதிய களனிகளில் வேலை செய்யும் உழவர்கள், நகரின் கழிவுகளைத் தோண்டி வடிகால் அமைக்கும் தோட்டிகள், நந்தவனங்களில் பூக்கொய்யும் மகளீர்கள், அவன் மனதில் அழகில் இருப்பிடமாய் இருந்த இந்திரப்பிரஸ்தத்தை ஓங்கிய முரசின் ஓசைகள் அடித்துப் பிரித்து அஸ்தினா புரத்தின் காலடியில் தள்ளிவிட்டிருந்தன.

தருமா உனக்கு மனச்சாட்சி என்ற ஒன்று உண்டா. உன்னுடைய நாடா அது! அங்கு விளையும் பொன்னும் மணியும் கனியும் கமலமும் உன் வியர்வைக்குச் சொந்தமா.? இவையாவும் குடிகளின் படைப்பன்றோ மன்னன் என்ற மகுடம் சூடிவிட்டால் எல்லாம் உன்னுடையதாகின்றதா நாட்டை விற்று ஆடும் உன் அதிகார ஆட்டம் எந்த தருமத்தில் உள்ளது. பிழை தருமா பிழை உன்னை மக்களின் மனச்சாட்சியில் வைத்து நான் பார்ப்பது தான் என் தவறு உன் தவறு ஒன்றுமில்லை. நீயோ மன்னன் உன்நீதி வேறு நான்தான் எங்களில் ஒருவன் என்று எண்ணி மயங்கிவிட்டேன். நீ தோற்றால் நாட்டை இழந்தால் உன்னுடைய இழப்பு அல்ல அஸ்தினாபுரத்தின் அகன்ற கால்கள் இந்தப் பிரஸ்தத்தினால் பாயும் பொழுது பொன்னையும் மணியையும் வரியும் திறையுமாக சுருட்டி வாரி அள்ளிச் கொண்டு சென்று குவிப்பார்கள். நாம் உழைத்து ஓய்ந்து போவோம் உனக்கு இது நன்றாகத் தெரியும். யாரை நம்பி ஆடினாய் உன் கண் இல்லா பெரிய தகப்பன் திரு தராட்டிரனை நம்பியா. சும்மா வாய் மூடி இருக்கும் பீஷ்மரை நம்பியா. உன்னை அழைத்து வந்த விதுரனை நம்பியா உன்னை நம்பி நாம் இருக்க நீயோ உதறிவிட்டு

நிற்கின்றாய். நீ எம்மை நம்பவில்லை. உன்னைப் போன்ற உத்தமரை மட்டும் நம்புகிறாய் ஏன் இந்த மயக்கம்.

சூதன் மனம் தருமனை திட்டித்தீர்ந்தது. உன்னையும் தருமன் என்று நம்பினேனே. நீயும் ஆளப்பிறந்தவன் தான் என்பதைக் காட்டிவிட்டாய். ஆள்பவரிடையே என்ன வேறுபாடு தருமா. நன்றி தருமா நன்றி. சூதன் குதிரையைத் திரும்பினான். முரசறைவோன் மீண்டும் கூவினான். அவன் ஏதோ ஏதோ கத்தினான். அவை தருமன் இழந்தவைகளின் பட்டியலாய் தொடர்ந்தன. சூதன் காதில் அவை கேட்டன. ஆனால் அவற்றைக் கேட்காதவன் போல சூதன் திரும்பி ஓடினான். திரும்பி ஓடும் சூதனை அஸ்தினாபுரக் கோபுரங்கள் வழிமறித்தன. இதுவரையும் மாயை காட்டி அவனை இழுத்து வந்த அவை அப்படியே நின்று அவனை வேடிக்கை பார்த்தன. அவன் கண்கட்கு அவற்றின் வெளிதோற்ற அழகைக் கடந்த உள்தோற்றம் தெரிந்து. அவை வலிமையான கற்களால் ஒன்றுடன் ஒன்று பிணைக்கப் பட்டு அசைவற்ற கட்டடங்களாக ஆனவத்துடன் அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தன. அதன் சுவர்களின் மோதினால் அவன் சுக்குநூறாகிப் போக வேண்டியவன் என்பதை அவனிற்கு அவை தம் உட்புற வலிமையக் காட்டி உணர்த்தி நிற்கின்றன.

மேற்களத்து மாளிகையில் நின்று பார்க்கும் ஒருவன் கண்கட்கு சூதனும் அவனுடைய குதிரைமும் ஒரு பூச்சி போலத்தான் தெரியும். சூதன் தன்நிலையை உணர இதுவொன்றே போதும். அவன் அஸ்தினாபுரத்தின் அகன்ற வீதிகளைக் கடந்து தனது விதியின் எல்லை களை கடக்க முடியுமென நம்பி ஓடத்தலைப்பட்டான். ஓடு சூதா ஓடு நீ தப்பி ஓடும் வரையும் உன்னால் ஓடத்தான் முடியும் தப்ப முடியாது. நாளை நடக்கப் போகும் போரில் நீயும் உன் குதிரையும் பலியாவது உறுதி என்பதை நீயறியலாம். அல்லது அறியாதும் விலலாம். ஆனால் உன்னால் திரும்பி ஓட எந்தள விற்கு முடியும். இதோ நாம் வருகின்றோம் கோபுரங்கள் மீள் அசைந்து ஓடத்தொடங்கின. சூதன் அஸ்தினாபுர எல்லையைக் கடந்து ஓடிவிடத்துடித்தான் ஆனால் அவனால் அதன் எல்லைகளைக் கடக்க முடியாதபடி அவன் ஓட ஓட அவன் முன்னே விரியும் அஸ்தினாபுரம் அவனை ஏமாற்றிக் கொண்டு விரிந்து ஓடிக்கொண்டேயிருந்தது.

“பெரிய” கலாசாரக் கமிசார்

-நிலா

கலாசாரக் கமிசாரின் வேலை

ஊர் ஊராக நுகர்வது.

பணிந்து போகிற பண்பான குரலில்

“புரட்சியை” ஏகாதிபத்தியத்தின் வெற்றியெனத்

தெளிவாகவும், உரக்கவும், உணர்ச்சி ததும்பவும்

குஞ்சுக் குறுமான்களிடம் கதை கட்டித்தருவது.

கலாசாரக் கமிசாரின் வேலை

மக்களின் குரலையும் தேவையுள்ளவரின் தெரிவையும்

அருஞ்சொற்கள் கண்டுபிடித்துக் குழப்பிவிடுவது.

கலாசாரக் கமிசாரின் வேலை,

ஏனென்று யோசிப்போருக்கு ஆடம்பரக் காரில் அழைத்துப் போய்

வேற்று நாட்டு உணவு வாங்கித் தந்து,

நீதி கிடைப்பதேயில்லை என்று புலம்பச் செய்வது.

கலாசாரக் கமிசாரின் வேலை, “அவர்கள்” மேலும் மேலும் வலிமையடைகிறார்கள் -

என்று சொல்லித் திரிவது.

கலாசாரக் கமிசாரின் வேலை

நிசத்துடன் நெருக்கமானவராகத் தன்னைக் காட்டுவது.

கலாசாரக் கமிசாரின் வேலை,

பெண்கள் பற்றிய எல்லாவற்றுக்கும் தானே

கைப்படத் தீர்வெழுதித் தருவது.

கலாசாரக் கமிசாரின் வேலை,

தன்னுடைய கமிசன் தீரும் போது, அவர்களிடம்

மண்டியிட்டு

கைதொழுது

முதுகை வளைத்துக்

கருத்துக் கேட்பது.

கலாசாரக் கமிசாருக்கும் கமிசாரான எல்லாம் வல்லவர் சொல்லித்தருவார்.

இன்னுமின்னும் உன்னால் சொல்ல முடிவதால் தான் நீ சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறாய்.

இன்னுமின்னும் எல்லாம் செய்ய முடிவதால் தான் நான் செய்து கொண்டிருக்கிறேன்.

என்னால் செய்ய முடியாமலும், உன்னால் சொல்ல முடியாமலும் போகும் ஒரு தருணம்,

நீ, உன்னால் செய்ய முடிவதை மட்டுமே செய்வாய்.

அத் தருணத்தின் பெயர் சுய சிந்தனை.

ஆனால் செய்ய முடியாததையும் சொல்ல முடியாததையும்

வார்த்தைகளால் குழப்பி விடு.

புரட்சி நிறைந்த அக் கமிசார்

அவர் சொல்வதையெல்லாம் மக்களுக்குச் சொல்லுவதற்காய் மிடுக்கோடு வந்தார்.

புரட்சி என்பது,

வீணர்களின் வாதம் என்று

இப்போது புதிய மோஸ்தரில் எடுத்துரைத்தார்.

அதுவும் பெண்களாயின்,

புரட்சி என்பது பால்வினைத் தொழிலுக்கான அழைப்பென்றார்.

மக்களின் மொழியும் மரபின் மொழியும் மொழியின் நவீனமாதலும்

-சி. சிவசேகரம்

ஒரு மொழியின் நவீனமாதல் சமூகத்தின் நவீனமாதலாற் தூண்டப்படுகின்றது. ஒரு சமூகத்தின் நவீனமாதல் தனியே அச் சமூகத்தின் உள்ளிருந்து நிகழ்வதில்லை. வெளியிலிருந்து வருவன அதன் நவீனமாதலுக்குக் கணிசமாகப் பங்களிக்கின்றன. அடிப்படையில் ஒரு சமூகத்தின் தேவைகளும் அவற்றின் விருத்திப்போக்கும் நவீனமாதலின் தேவையையும் திசையையும் தீர்மானிக்கின்றன.

ஒரு சமூகத்தின் நவீனமாதல் தவிர்க்கவியலாது அதன் மொழியிற் புதிய கருத்துக்களையும் பண்டங்களையும் குறிக்கும் சொற்களின் தேவையை உருவாக்குகிறது. ஒரு சமூகத்தின் நவீனமாதலில் அதன் அச்ச செயற்பாடுகளின் பங்கு பெரிதாக இருப்பின் அதன் மொழிவிருத்தி ஏலவே உள்ள வளங்களின் மீது பெரிதும் தங்கியிருக்கும். அல்லாதவிடத்து அயற்சொற்களை அச் சமூகத்தின் மொழி வழக்கிற்கமைய உள்வாங்கும் தேவை வலுவாக இருக்கும்.

பொதுவாகக் கூறின் ஆசியச் சூழலில் நவீனமாதல் அயற் செல்வாக்கின் வழியிலேயே நிகழ்ந்தது. அதிலும்,

ஒரு மொழி தன் வளர்ச்சிப் போக்கிற் புதிய பல சொற்களை உருவாக்கி மேலும் பலவற்றை உள்வாங்குகிறது. சொல்லாக்க முறைகளிலும் மாற்றங்கள் நிகழ்கின்றன. புதிய வாக்கிய அமைப்பு முறைகள் மொழியுட்புகுகின்றன. அவற்றில் எவையும் அம் மொழியின் தூய்மையைக் குலைப்பதாகக் கூற நல்ல நியாயமில்லை.

குறிப்பாகத், தென்னாசிய நவீனமாதல் நேரடி அந்நிய ஆதிக்கத்தின் நிகழ்ந்தது. கொலனி ஆதிக்கம் நமக்கு நவீன சிந்தனையை அறிமுகப்படுத்தியது உண்மை. ஆனால் நாம் நவீன சிந்தனையை உள்வாங்கும்போது அதை அடிமை நிலையில் உள்வாங்கினோம் என்பதுங் கருதவுகந்த உண்மை. நம்மிடையே நிலவும் ஆங்கில மோகம் நமது மொழி, பண்பாடு ஆகியவற்றின் மீது நமக்குள்ள நம்பிக்கையினத்தின் வெளிப்பாடாகவும் இருப்பதை நாம் சிந்திப்பது தகும். அதே வேளை பழமைவாதம் போலித்தனமான ஒரு மொழிப் பற்றாகப் புலப்படுவதையும் நாம் கருதவேண்டும்.

குறிப்பாகத் தமிழ் மொழியின் தூய்மையும் தொன்மையும் பற்றி எழுப்பப்பட்ட படிமங்கள் தமிழின் வளர்ச்சிக்கு இடையூறாக உள்ளமை நம் கவனத்திற் குரியது.

ஒரு மொழி தன் வளர்ச்சிப் போக்கிற் புதிய பல சொற்களை உருவாக்கி மேலும் பலவற்றை உள்வாங்குகிறது. சொல்லாக்க முறைகளிலும் மாற்றங்கள் நிகழ்கின்றன. புதிய வாக்கிய அமைப்பு முறைகள் மொழியுட்புகுகின்றன. அவற்றில் எவையும் அம் மொழியின் தூய்மையைக் குலைப்பதாகக் கூற நல்ல நியாயமில்லை. மாற்றமேயில்லாத தூய்மையை வலியுறுத்துவோர் சங்க காலத் தமிழின் அல்லது அதற்கு முந்திய ஒரு மிக அடிப்படையிலான தமிழின் எல்லைக்கு வெளியே யிருந்து வந்த எதையுமே ஏற்க இயலாது. அவ்வாறாயின், சில நூறு சொற்களுக்கும் மிக எளிமையான ஒரு வாக்கிய அமைப்பிற்கும் உட்பட்ட ஒரு மொழியையே தூய்மை தரிழென்று கொண்டாட இயலும். அம் மொழி இன்றய சமூகத் தேவைகட்கு முகங்கொடுக்கும் ஆற்றலற்றது என்பதில் எவருக்கும் ஐயமிராது.

மொழிகள் முழுமையான ஒரு வடிவிற்தோன்றுகின்றன என்ற மயக்கம் மொழி ஆர்வலர்கள் பலரிடையே உள்ளது. தமிழின் தோற்றத்தைப் பற்றிய புராண, மரபுக் கதைகளை நம்புவோர் நம்மிடை உள்ளனர். தமிழ் எவ்வாறு இன்றைய முழுமையான மொழி வடிவை எய்தியது என்பதை விசாரித்தறிவதற்குப் பலர் தயங்குகின்றனர். ஒரு மயில் முட்டையிலி

ருந்து வெளிவந்த போது ஒரு கோழிக் குஞ்சை விட அழகற்றதாகவே இருந்திருக்கும் என்பதை கற்பனை செய்ய மறுப்பது போன்ற மன நிலையே இது. மொழி வளர்ச்சி இரண்டு முக்கிய அடிப்படைகளை உடையது. ஒன்று அதன் பாவனையாளர்களின் - அதாவது அது வழக்கிலுள்ள சமூகத்தின் - பரிணாம விருத்தியை ஒட்டியது. மற்றது அதன் மீது நேரடியாகவும் மறை முகமாகவும் ஏற்படும் புறத் தாக்கங்களையொட்டியது.

ஒரு சமூகத்தின் பழமைவாதிகள் எல்லா மாற்றங்களையும் மிகுந்த தயக்கத்துடன் நோக்குவர். நவீனமாதலை ஏற்போரில் ஒரு பகுதியினர் மொழியின் மாற்றத்தில் நிதானமானதொரு அணுகுமுறையை விரும்புவர். இன்னொரு பகுதியினர் தாம் காணும் எந்தவொரு போதாமைக்கும் வெளியிலிருந்தே தீர்வுகளை நாடுவர். ஏகப்பெரும்பாலோர் நவீனமாதலையே விரும்பினும் அணுகுமுறைகள் மிக வேறுபடுகின்றன.

வட மொழிச் சொற்கள் பல, மூலவடிவிலும் சற்றுக் குறைபாடாகவும் அவற்றுக்காக இலக்கண நூலாசிரியர்கள் வகுத்த விதிமுறைகளை அநுசரித்தும் தமிழுட்புகுந்துள்ளன. அவற்றை ஏற்பதும் விடுவதும் பற்றிய விவாதங்கள் முடிவின்றித் தொடர்கின்றன. பிற அயல் மொழிகளான பாரசீக, அரபு, போர்த்துகேய, டச்சு மொழிகள் மூலம் நம்மை எட்டிய சொற்கள் மக்களின் அன்றாடப் பாவனை மூலமே மொழியுட்புகுந்ததால் அவை பெருமளவும் மக்களின் பேச்சு மொழிக்கு இசைவான வடிவங்களிற் தமிழிற் புகுந்துள்ளன. அவற்றிற் பலவற்றில் அயற்சாடையைக் காணுவது கடினம். சமஸ்கிருதச் சொற்களில் இவ்வாறு பேச்சு வழக்கு மூலம் நிலைபெற்ற சொற்களைத் தூய தமிழ்ச் சொற்கள் என்று பல தமிழ்த் தூயமைவாதிகள் அடம்பிடிக்கக் காணலாம். மாறாக மூல வடிவிலோ திரிந்தோ இலக்கண நூல்கள் வகுத்த விதிகட்கமையத் தமிழ்ப் படுத்தியவாரோ வந்தடைந்த சொற்களை மோப்பம் பிடிப்பதிற் தூயமைக்காரர்கட்கு இடைஞ்சல் இல்லை.

தமிழின் தனித்துவத்திற்கு அவசியமான விடயங்களில் அதன் தூயமை அடங்காது. தமிழுக்குரிய சொல்லாக்க, வாக்கிய அமைப்பு முறைகள் உள்ளன. அவற்றை, அவற்றிற்குரிய மரபு பிறழாமற் பேணுவது எவ்வாறு என்பது முக்கியமான கேள்வி. அவ்வாறு இயலாத போது அவற்றை எவ்வாறு மரபுடன் அதிக முரணின்றி இயன்றளவு இணக்கமாகக் கையாளுவது என்பது ஒரு உடனடிப் பிரச்சினை.

ஒரு சமூகத்தின் பழமைவாதிகள் எல்லா மாற்றங்களையும் மிகுந்த தயக்கத்துடன் நோக்குவர். நவீனமாதலை ஏற்போரில் ஒரு பகுதியினர் மொழியின் மாற்றத்தில் நிதானமானதொரு அணுகுமுறையை விரும்புவர். இன்னொரு பகுதியினர் தாம் காணும் எந்தவொரு போதாமைக்கும் வெளியிலிருந்தே தீர்வுகளை நாடுவர். ஏகப்பெரும்பாலோர் நவீனமாதலையே விரும்பினும் அணுகுமுறைகள் மிக வேறுபடுகின்றன.

மரபுவாதிகள் எத்தனை பிடிவாதம் பிடித்தாலும் அரபு இலக்கங்களும், ஐரோப்பியத் தரிப்புக் குறிப்புகளும் தமிழில் நிரந்தரமாகிவிட்டன. கிரந்த எழுத்துக்களை அகற்றும் போராட்டம் பெரிதும் தோற்றுவிட்டது, எனினும் அது ஓயவில்லை. ஆனால் மேலும் புது எழுத்துக்கட்கான தேவை வலியுறுத்தப்படுகிறது. தமிழ் வாக்கிய அமைப்பில் ஆறுமுக நாவலர் பரிந்துரைத்த மாற்றங்களின் வழியே மேலும் பல மாற்றங்கள் தமிழில் நிகழ்ந்துள்ளன. எனினும் எல்லா மாற்றங்களும் மொழியை வலுப்படுத்துவனவாக அமையவியலாது.

எல்லா மொழிகளிலும் diglossia எனும் இரட்டை மொழி வழக்கை - அதாவது வரன்முறையான மொழியும் வழமையான மொழியும் என்ற வேறுபாட்டைக் காணலாம். தமிழில் இப் பிரச்சினை அதினும் பாரியது என நினைக்கிறேன் வரன்முறையான மொழி வழக்கைத் தீர்மானிப்பதிலும் தடுமாற்றம் உள்ளது. ஒருவரே, சூழ்நிலைக்கமைய வேறுபடும் வரன்முறை மொழி களில் இயங்குவதை நாம் காணலாம்.

இத்தனை விவாதங்களின் நடுவிலும் சொற்களின் உள்வாங்கல், சொல்லாக்க முறை என்பன பற்றிய சில முடிவுகளைத் தமிழர் ஒரு மொழிச் சமூகமாக எடுக்கா விடின், தமிழ் ஒன்றோடொன்று உறவற்ற கிளை

அன்றாட மொழி வழக்கிலுள்ள சொற்களின் அடிப்படையிற் கலைச்சொற்களைப் புனைவதில் ஆர்வமின்மையை நாம் காண்கிறோம் இது ஏலவே கலைச்சொற்கட்கும் சமூக மொழி வழக்கிற்கும் உள்ள விலகலை மேலும் அதிகரிப்பதாகும். குறிப்பாக ஏலவே சமூகத்தில் உள்ள அறிவுத்துறைகளில் இருந்து வந்த சொற்களை நாம் மெல்ல மெல்லப் புறக்கணிக்கிறோம்.

மொழிகளாக உடையலாம். அல்லது வழக்கொழிந்து போகும் ஒரு மொழியின் மாற்று வடிவங்களாகத் தேங்கலாம். அதை நாம் விரும்பாமைக்கு மொழிப் பற்றை விடச் சமூகப் பற்று முக்கியமானதொரு காரணமாகும்.

எனவே வரன்முறையான மொழியின் தன்மையும் அதன் வளர்ச்சிச் செல்நெறியும், இறந்துபட்ட ஒரு மொழி வழக்கிற்கும் சமூக இருப்போடு ஒட்டாத நவீனத்துவத்திற்குமிடையிலான விவாதத்தாலன்றிச், சமூக நடைமுறை சார்ந்து நிலைபெறுவது பொருந்தும் என நினைக்கிறேன். இன்று தமிழ்க் கலைச்சொல்லாக்கம் பல பயனுள்ள சொற்களைத் தமிழுக்குத் தந்துள்ளது. ஆனால் அச் சொற்கள் குறுகிய வட்டங்களுள் குறுகிய காலத்திற்கும் வரையறுக்கப்பட்ட தேவைகட்கும் அப்பாற் பரவுவதில்லை. அதன் முக்கிய காரணம், தமிழ் பல்வேறு நவீனத் துறைகளிற் பயன்படாமை என்பதில் ஐயமில்லை. அதே வேளை, முன்னர் ஒரு காலத்தில் நிகழ்ந்த சமஸ்கிருதத் திணிப்பை விட உக் கிரமான ஆங்கிலத் திணிப்பைத் தமிழ் எதிர்நோக்குகிறது. தமிழ்க் கலைச்சொல்லாக்கம் அதற்கெதிராகவும் எதிர்நீச்சலிட வேண்டியுள்ளது. இவ்விடத்துப், புதிய சொல்வளத்தை வழங்கும் முயற்சியிற் கலைச்சொல்லாக்கம் சில வரம்புகட்குள்ளேயே இயங்கக் காணலாம். ஒரு பொதுவான கலைச்சொல்லாக்கக் கொள்கை இல்லாமையாற் தமிழ்த் தூய்மை, வடமொழி மோகம்,

ஆங்கில மோகம் என்பவற்றுக்கிடையிலான இழுபறிகள் ஒருபுறமிருக்கக் கலைச்சொற்கள் அவற்றின் மூலத்தின் சொல்லமைப்பையுந் தழுவி அமையவேண்டும் என்றும் ஒவ்வொரு சொல்லும் அது குறிக்கும் பொருளை உணர்த்தியே ஆகவேண்டும் என்றும் சொல்லாக்க நிபுணர்கள் பலர் மயங்குகிறார்கள். எனவே புதிய கலைச்சொற்கட்கான தேடல் விறைப்பான வரையறைகளுட் சிக்குண்டுள்ளது.

அன்றாட மொழி வழக்கிலுள்ள சொற்களின் அடிப்படையிற் கலைச்சொற்களைப் புனைவதில் ஆர்வமின்மையை நாம் காண்கிறோம் இது ஏலவே கலைச்சொற்கட்கும் சமூக மொழிவழக்கிற்கும் உள்ள விலகலை மேலும் அதிகரிப்பதாகும். குறிப்பாக ஏலவே சமூகத்தில் உள்ள அறிவுத்துறைகளில் இருந்து வந்த சொற்களை நாம் மெல்ல மெல்லப் புறக்கணிக்கிறோம்.

மருத்துவம், உயிரியல் போன்ற துறைகளிலும் சமூகவியற் துறைகளிலும் மக்கள் மத்தியில் வழங்கிவருஞ் சொற்களை நாம் இழந்து வருகின்றமை நம் மொழிக்குக் கேடானது. சில நோய்கட்கு இப்போது அவற்றின் ஆங்கிலப் பெயர்களே தமிழிலும் பரவலாக வழங்குகின்றன. சில மருத்துவ முறைகளின் பெயர்களையும் முலிகைகளதும் மருந்துகளதும் பெயர்களையும் ஆங்கிலப் பெயர்கள் மேவுகின்றன.

இவ் விடயத்தில் விஞ்ஞான, மருத்துவ, சமூகவியற் தகவல்களை வழங்கும் நமது ஊடகங்களின் அக்கறையீனம் கவனத்திற்குரியது. அறியாமையாலோ அசட்டையாலோ அல்லது தங்களுக்கு ஆங்கிலம் தெரியுமென்று காட்டுவதற்காகவோ, பொது வழக்கிலுள்ள சொற்களைப் விஞ்ஞான, மருத்துவ எழுத்தாளர்கள் பலர் தவிர்க்கின்றனர். இந்த நிலையில் தமிழ் ஏலவே தன்னிடமுள்ள சொல் வளத்தை இழக்கிறது. இது தவிர்க்கக்கூடிய இழப்பு.

கடந்த சில தசாப்தங்களாகப் பிரதேச வழக்கின் ஆர்வலர்கள் பலவாறான வட்டார வழக்குச் சொற்களைத் தொகுத்து வெளியிட்டு வந்துள்ளனர். அப் பணியை அவர்கள் முறையாக மேற்கொள்ளாவிடினும் அது பயனுள்ளது. எனினும், அது ஒவ்வொருவர் தத்தமது வட்டார வழக்கிலுள்ள சொற்களைப் பிறர் அறியவும் சில சொற்களை வழக்கில் மீளப் பரவலாக்கவும் எடுக்கும் முயற்சி என்ற எல்லையைத் தாண்டவில்லை. நாட்டார் மொழி வழக்கில் உள்ள சொல்வளம், கல்வியாளர்களது கவனத்தைப் பெறுமாறும்

கலைச்சொல்லாக்கத்திற்கான ஒரு புதிய சொல்வளமாகவும் பயன்பட வேண்டும். அதன் மூலம் உருவாகக் கூடிய கலைச்செற்கள் மக்கள் பேசி விளங்க எளியவையாக இருக்குமென எதிர்பார்க்கிறேன்.

மிகச் சிரமப்பட்டுப் புணையும் கடினமான சொற்கட்கு மாற்றுச் சொற்கள் தேவையெனப் பலரும் என்னுடன் உடன்படுவர். சில சமயங்களில் மொழித் தூய்மைவாதிகளும் சமகால மொழிக்கு இசையாத சொற்களைப் பரிந்துரைப்பதுண்டு. அவ்வாறு புணையும் சொற்கள் மக்களைச் சென்றடையா. அவ்வாறு சென்றாலும் அவை காலத்தால் நிலைப்பதரிது. எனவே, கலைச் சொல்லாக்கம், வாழும் தமிழின் முக்கியமான பகுதியான நாட்டார் மொழி வழக்கினதும் சமகாலப் பேச்சு மொழியினதும் வளமான கூறுகளை உள்வாங்குவது நல்லது.

குறுகிய காலத்திற் பிரதேச வேறுபாடுகள் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மாற்றுச் சொல் வடிவங்களைத் தரலாம். அதனால் ஒரு கெடுதலும் இல்லை. அவற்றைப் பொது வழக்கிற்குக் கொண்டு வந்த பின்பு மொழி நடைமுறையின் போக்கில் அதிகம் ஏற்படைய சொற்கள் நிலைக்கும்.

மொத்தத்தில் மொழி விருத்தி பற்றிய நமது பார்வை வளர வேண்டும் நம் மொழியைச், செம்மொழி வரன்முறையான மொழி என்று வரையறையிட்டு, வளர்க்கவும் இயலாது, வளமாக்கவும் இயலாது, அதன் தூய்மையைக் காக்கவும் இயலாது. மொழியின் வாழ்வாதாரமான பகுதி மக்களின் மொழி வழக்கே. அதிற் பேச்சு மொழியும் அடங்கும். சமூக நடைமுறைக்கு நெருக்கமான ஒரு மொழி ஊட்டம் பெறத் தவறுமாயின் நளடைவில் அது மக்களிடமிருந்து அந்நியப்படும். இந்த எச்சரிக்கை உணர்வு நமக்குத் தேவை.

நாட்டாரியல், பேச்சு மொழி என்பவற்றை ஆக்க இலக்கியத்தின் ஒரு பகுதியாக ஏற்றுள்ள அளவுக்கு அவற்றை வரன்முறையான மொழிக்குச் சமமாகக் கருத நாமின்னும் ஆயத்தமாக இல்லை. மக்களின் மொழி வழக்கை வரன்முறையான மொழி அப்படியே எடுத்தாள வேண்டும் என ஒரு கட்டாயமும் இல்லை.

மொழி விருத்தி பற்றிய நமது பார்வை வளர வேண்டும் நம் மொழியைச், செம்மொழி வரன்முறையான மொழி என்று வரையறையிட்டு, வளர்க்கவும் இயலாது, வளமாக்கவும் இயலாது, அதன் தூய்மையைக் காக்கவும் இயலாது. மொழியின் வாழ்வாதாரமான பகுதி மக்களின் மொழி வழக்கே. அதிற் பேச்சு மொழியும் அடங்கும். சமூக நடைமுறைக்கு நெருக்கமான ஒரு மொழி ஊட்டம் பெறத் தவறுமாயின் நளடைவில் அது மக்களிடமிருந்து அந்நியப்படும். இந்த எச்சரிக்கை உணர்வு நமக்குத் தேவை.

ஆனால் அயல் மொழிச் சொற்களை உள்வாங்குவதில் உள்ளளவு அக்கறையை நாம் மக்களின் மொழி வழக்கின்பாற் காட்டுவதில்லை.

மக்களின் மொழி வழக்கிற்கும் வரன்முறையான மொழிக்குமிடையிலான பரிமாறல் சமத்துவமான அடிப்படையில் நிகழுமாயின் மொழி விருத்தி சீரான முறையில் விருத்தி பெறவும் தவிர்க்கவுகந்த பிறழ்வுகளை விலக்கவும் வாய்ப்பு அதிகம்.

மொழியை விடச் சனநாயகமான ஒரு சமூகச் செயற்பாடு இல்லை. மொழி விருத்தியை எவ்வாறு சனநாயகமாகவும் பழமைவாத, அந்நியமோக எதேச் சதிகாரங்களின்று விலக்கியும் முன்னெடுப்பது என்பது நம்மை எதிர்போக்கும் ஒரு சவால். அதை நாம் வெல்லும் போது தமிழ் வென்று நீடு நிலைக்கும்.

நன்றி: மொழிதல் (ஆய்வுச் சஞ்சிகை), யூலை 2015

மலை முகட்டில் ஒரு பெண்

சிங்கள மூலம்: சஜீவனி கஸ்தூரி ஆராச்சி

தமிழில்: மாக்ஸ் பிரபாஹர்

உயர்ந்த அம் மலைச் சிகர நுனியில்
வெறுமை நிறை பார்வையுடன்
இருபுறமும் குழந்தைகளிரண்டுடன்
பெண்ணொருத்தி!

அம் மலையடிவாரத்தில்
முட்புதர், கற் சிதறல்,
நாகம், விரியன், மலைப்பாம்பென
நச்சு நிறை பாதாளம் - தன்
அகன்ற வாயைத் திறந்தபடி

கும்மிருட்டு அவளின் தலை வரை கவிந்து
ஆக்கிரமித்திருக்க
முழங்கும் இடியும் கோடைமழையுங் கூடி
ஜெயபேரிகையாய் வீச்சிட்டறை
கனத்துப்போனதந்த நெடிய இரவு!

பெருத்த அம் மலையின மீது
பேதையிவளை இடம் பெயர்த்ததெவரோ?

மெதுவாக அடியெடுத்து வைத்தபடி
கீழிறக்கிய விழிகளால்

இருபுறமும் பார்த்தபடி
அநாதரவாய் அவளைக் கைவிட்டு
அவர்கள் யாவருமே போய்விடலாம்

மரக்கிளையொன்றின் கீழ்
மறையத் துடிக்கும் சூரியவொளியில்
காற்றுக்கு ஏற்றாற்போல்
ஆடியசையுமோர் புடவைத் துண்டு
பிசாசொன்றைப்போல!

முட்புதர்தனை வெட்டியகற்றி
முறையான பாதை யொன்றமைத்து
துன்பங்களினின்று மீண்டு - அவள்
திரும்பிவருவாளா ஊருக்கு?

அன்றேல்,
மலரும் நாளைய விடியற்பொழுதில்
மங்கையவளின் ஆடையும்
தொங்குமோ
மரத்தின் கிளையொன்றில்!

க்றீம் சகோதரர்கள் தொகுத்த நாட்டார் தேவதைக் கதைகள் (The Complete Grimms Fairy Tales)

சில குறிப்புகள்

-வே. தினகரன்

ஒவ்வொரு நாட்டுக்கும் பிரதேசத்திற்கும் உரிய தனித் துவ பண்புகளைக் கொண்டுள்ள நாட்டாரியற் கட்டுக்கதைகள் உலக பிரசித்தம் வாய்ந்தவை. அவை சமூகத்தின் வாழ்வியல் அம்சங்கள், வரலாறு, சமய நம்பிக்கைகள் என்பவற்றின் அடிப்படையில் உருவாகியுள்ளன. கதைகளின் நோக்கங்களை முழுமையாக அறிவதிற் சிக்கல்கள் இருப்பினும் அவற்றை விளங்க முனைபவர்கள் மேற்குறித்த காரணிகளோடு தொடர்பு படுத்திப் பார்ப்பது பயனளிக்கும். இக் கதைகள் மனிதர்களிடையே உள்ள உளவியல் ஒற்றுமைகளை அறிந்து பிறந்தவை. மனித குலம் எழுத்து இலக்கியத்தை விடவும் வாய்மொழிக் கதைகளை விரும்பிய காலம் முதற்கொண்டு இன்று வரை இக் கதைகளின் செல்வாக்கு மக்களிடையே நிலவுகிறது.

உலகின் எல்லா நாடுகளுக்கும் பிற நாட்டுக் கதைகள் சென்றடையாத நிலையில் ஐரோப்பிய நாட்டாரிலக் கியச் சூழல் போதியளவு பிற நாட்டுக்கதைகளை உள்வாங்கியுள்ளது. “இக் கதைகளிற் பெரும்பகுதி அரபுமொழிக்கூடாகவும் ஹிப்ரூ, இலத்தீன் மொழி க்கூடாகவும் வேறு சில பகுதிகள் 13ஆம் நூற்றாண்டளவில் இந்தியாவிலிருந்தும் வந்து சேர்ந்தன” என சமஸ்கிருத மொழியில் பாண்டித்தியம் பெற்ற தியோடோ பென்பே (Theoder Benfe) 1859 இல் நிறுவினார். பென்பேயின் காலத்துக்குச் சற்றுப் பின்னர் தொட்டே ஐரோப்பிய நாட்டார் கட்டுக்கதைகள் பல்வேறு அங்கங்களையும் தன்னகத்தே கொண்டு அபரிமிதமாக வளரத் தொடங்கியது. ‘நாட்டார் கட்டுக்கதைகள் பொதுவாகப் பகுத்தறிவுக்கொவ்வாத அறிவு, மூட நம்பிக்கைகள் என்பவற்றின் மேல் கட்டியெழுப்பப்பட்டதென’ 19ஆம் நூற்றாண்டு மானுடவியல் அறிஞர்களான E.B. டெய்லர் (E.B Taylor), அன்ட்ரூ

லாங் (Andrew Lang) E.S. ஹார்ட்லன்ட் (E.S. Hart land) ஆகியோர் கூறுகின்றனர்.

இந்திய பஞ்சதந்திரக் கதைகள் 12ஆம் நூற்றாண்டில் ஆங்கிலத்திற்கு வந்து சேர்ந்தன. இக் கதைகள் 6ஆம் நூற்றாண்டளவில் சமஸ்கிருதத்திலிருந்து பாரசீக மொழிக்கும் 8ஆம் நூற்றாண்டில் பாரசீக மொழியிலிருந்து அரபு மொழிக்கும் மாற்றப்பட்டன. அதன் பின்னரே இத்தாலிய மொழியிலிருந்து ஆங்கிலத்துக்குச் சென்றன. இவ்வாறாகத் தனிநபர் கதைகள் ஐரோப்பாவில் பெரும் ஜனரஞ்சக வரவேற்பைப் பெற்று அம்மக்களுடன் பின்னிப் பிணைந்தன. தியோடோ பென்பே, Out of the Literary Works எனும் நூலில் பின்வருமாறு இதனைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஒவ்வொரு நாட்டுக்கும் பிரதேசத்திற்கும் உரிய தனித்துவ பண்புகளைக் கொண்டுள்ள நாட்டாரியற் கட்டுக்கதைகள் உலக பிரசித்தம் வாய்ந்தவை. அவை சமூகத்தின் வாழ்வியல் அம்சங்கள், வரலாறு, சமய நம்பிக்கைகள் என்பவற்றின் அடிப்படையில் உருவாகியுள்ளன.

கதைகளின் நோக்கங்களை முழுமையாக அறிவதிற் சிக்கல்கள் இருப்பினும் அவற்றை விளங்க முனைபவர்கள் மேற்குறித்த காரணிகளோடு தொடர்பு படுத்திப் பார்ப்பது பயனளிக்கும்.

வளம் பெற்று விளங்கிய ஐரோப்பிய நாட்டாரிலக்கியச் சூழல் காலப்போக்கில் சிதையத் தொடங்கியது. பின்னர், 16ஆம் லூயி மன்னன் ஆட்சிக் காலத்தில் தேவதைகள் பற்றிய கட்டுக்கதைகளுக்கு ஏற்பட்ட வரவேற்பு, தொடர்ந்து வந்த காலங்களில் பெருகியது. தமது மூதாதையரிடமிருந்த உன்னத இலக்கியங்களை நுகர மக்கள் பேரவாக் கொண்டனர்.

‘கட்டுக்கதைகள் மக்களிடம் சென்று, பின் மக்களிடமிருந்து மீண்டன. உருவத்திலும் உள்ளடக்கத் தன்மையிலும் மெருகுபெற்று இலக்கியத் தொகுதிகளாயின. இத்தகைய கூட்டு முயற்சியூடாகவே மக்கள் தமது இலக்கியத்தையும் அதன் ஆன்மாவையும் அனுபவித்தனர். குறுகிய வட்டத்திற்குள் நில்லாத மிகவுயர்ந்த கவித்துவப் பெறுமானமும் தனிப்பட்ட ஒற்றுமையுணர்வும் பரந்தளவிற்பகிரப்பட்டது.’

இவ்வாறு வளம் பெற்று விளங்கிய ஐரோப்பிய நாட்டாரிலக்கியச் சூழல் காலப்போக்கில் சிதையத் தொடங்கியது. பின்னர், 16ஆம் லூயி மன்னன் ஆட்சிக் காலத்தில் தேவதைகள் பற்றிய கட்டுக்கதைகளுக்கு ஏற்பட்ட வரவேற்பு, தொடர்ந்து வந்த காலங்களில் பெருகியது. தமது மூதாதையரிடமிருந்த உன்னத இலக்கியங்களை நுகர மக்கள் பேரவாக் கொண்டனர்.

இவ்வாறான ஒரு சூழலிலேயே க்றும் சகோதரர்கள் (Jacob Grimm, Wilhelm Grimm) இக் கதைகளைத் தொகுத்து வெளியிடத் தீர்மானித்தனர். இதற்காக வருடக் கணக்கிற் பல்வேறு சமூகக் குழுக்களிடமும் சென்று கதைகளை நேரில் கேட்டுத் தொகுத்தனர். இதற்காக காசல் நகரில் ஜேக்கப், டீல்மன் ஆகிய சகோதரர்கள் பல்வேறு கடைகள், குடியிருப்புக்கள், மதுபான நிலையங்களில் எல்லாம் கதைகள் கேட்டனர். மேலும் பல்வேறு கிராமங்கள், பண்ணைகள் என்பவற்றுக்கும் சென்று கதைகள் கேட்டுள்ளனர். இவற்றில் அநேகமானவை பழங்குடியினரின் புராணக் கதைகளாக இருந்

தன. இவ்வாறு சேகரிக்கப்பட்ட கதைகள் மொத்தக் கதைகளில் ஏறத்தாழக் காற் பகுதியேயாகும். எனினும் சேகரிக்கப்பட்ட கதைகள் அந்த மக்களின் பெறுமதி மிக்க பரம்பரைச் சொத்துக்கள், க்றும் சகோதரர்களின் திறன்மிக்க கண்காணிப்பும் வகைப்படுத்தலும் ஒப்பிட்டு ஆராய்ச்சியும் கடந்த கால அரசியலை ஆராய்ந்து பார்க்கவும் வழிவகுத்தது. க்றும் சகோதரர்கள் இப் பெருங் கதைத்திரட்டை வாழ்விக்கவும் அதன் பழைமையைப் பாதுகாக்கவும் வேண்டியே அவற்றைத் தொகுத்துள்ளனர். இத் தொகுதியை கலாசாரம் கெடாமற் பதிப்பிற் கொண்டு வருவதில் க்றும் சகோதரர்கள் பெரிதும் உழைத்திருக்கின்றனர்.

இக் கதைகளை நயம்பட எழுதியவர் திருமதி கத்தரினா வீமன் (Frau Katherina Viehmann) (1755-1815) ஆவார். அவருக்கு 55 வயதான போதே க்றும் சகோதரர்கள் அவரைக் கண்டு கொண்டனர். அவர் காசல் நகருக்கு அண்மையிலுள்ள ஒரு கிராமத்தில் வாழ்ந்த வராவார். 1815இல் அவரைப் பற்றி க்றும் சகோதரர்கள் குறிப்பிடும் போது ‘இவரின் விழிகளில் தெளிவான பார்வையும் முகத்தில் புன்னகையும் எப்போதும் தவமும். மனதளவில் மிக வேகமான முதிர்ச்சி பெற்றிருந்தார். அவர் எழுதிய கதைகள் மீது அவரது மீள் பார்வை துல்லியமானதாகவும் விசாலமானதாகவும் இருந்தது. பழைய சமூகமொன்றின் வாழ்க்கை முறையை மாற்றங்காற்ற விதத்தில் அச்சொட்டாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார்’

க்றும் சகோதரர்கள் சேகரித்த இந்தத் தொகுதியில் 211 கதைகள் உள்ளன. ஜேர்மனிய மொழியில் எழுதப்பட்ட இக் கதைகளை Margaret Hunt ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தார். இந்த தொகுதிக்கு “Grimms Household Tales” எனப் பெயரிட்டார். எனினும் அக் கதைத் தொகுதிக்கு அப்பெயர் பொருந்தவில்லை. Margret Hunt இன் மொழி பெயர்ப்பில் சிறு சிறு தவறுகள் இடம் பெற்றுள்ளதாக அறியக் கிடைக்கிறது. ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புத் தொகுதியில் Grimm சகோதரர்களின் விளக்கக் குறிப்புக்களும் இடம் பெறவில்லை.

Grimm சகோதரர்கள் கதைகளைச் சேகரித்த பின் செம்மைப்படுத்தினர் Margret Hunt இன் மொழி பெயர்ப்பின்போதும் சிலதிருத்தங்கள் செய்யப்பட்டன.

இக் கதைகளில் கொடூரமும், வன்முறையும் நிறைந்திருந்தன. முதலாம் பதிப்பு 1812இல் “சிறுவர்களினதும் உறவினர்களினதும் கதைகள்” எனும் பெயரில் ஜெர்மன் மொழியில் வெளிவந்தது. Jacob Grimm, Wilhelm Grimm சகோதரர்களால் வெளியிடப்பட்ட இத்தொகுதி ஆங்கிலத்தில் Grimm's Fairytales எனப் பரவலாக அறியப்படுகிறது.

முதலாம் தொகுதி 1812இல் 86 நாட்டார் கதைகளை உள்ளடக்கி வெளிவந்தது. இதன் 7ம் பதிப்பு 1857இல் 211 கதைகளை உள்ளடக்கி வெளிவந்தது.

முதற் தொகுதி “சிறுவர்களினதும் உறவினர்களினதும் கதைகள்” என்ற பெயரில் வெளிவந்தாலும் சிறுவர்களுக்குப் பொருத்தமற்ற உள்ளடக்கங் கொண்டிருந்ததாகப் பெரிதும் விமர்சிக்கப்பட்டது. தொடர்ந்து வந்த பதிப்புக்களில் கதைகள் சில மாற்றங்களை உள்வாங்கின. 1825ல் Grimm சகோதரர்கள் “கிளென் ஒஸ்காபே அல்லது சிறிய பதிப்பு” என்ற பெயரில் சிறு வயது வாசகர்களுக்குப் பொருத்தமான 50 கதைகளை வெளி

யிட்டனர். க்றீம் சகோதரர்கள் பல நாட்டுத் தொகுப்பாளர்களுக்கு ஓர் உந்து சக்தியாக விளங்கியிருக்கிறார்கள். இரண்டாம் உலக யுத்த காலத்தில் “இந்த நாட்டார் கதைகள் மனிதர்களின் இன ரீதியான பிறவி குணங்களை சிறப்பாக வெளிப்படுத்துவதாக” ஹிட்லர் புகழ்ந்துரைத்திருக்கிறார். இக் கதைகளுக்கு உலக ளாவிய ரீதியில் இருந்த வரவேற்பை ஆங்கில எழுத்தாளர் ஒருவர் எதிர்ப்பறையாக “இந்நாட்களில் ஆங்கிலச் சிறுவர்கள் ஆங்கிலத் தேவதைக் கதைகளை வாசிப்பதில்லை” என கூறியிருந்தார். (Grimme சகோதரர்கள் தொகுத்து எழுதிய மூல மொழி ஜெர்மனிய மொழி என்பதை மீண்டும் நினைவு படுத்துகிறேன்.)

இவ்வாறு ஜெர்மனிய நாட்டார் கதைப் பதிவுகளுக்கும் உலகலாவிய ரீதியில் நாட்டார் கட்டுக்கதைகளில் காணப்படும் விசேட அம்சங்களையும் தொடர்புகளையும் ஆன்மாவையும் வாசகர்கள் தரிசித்து மகிழ்வதற்கு Grimm சகோதரர்களின் உழைப்பும் செயற்பாடும் உறுதுணை புரிந்திருக்கின்றன.

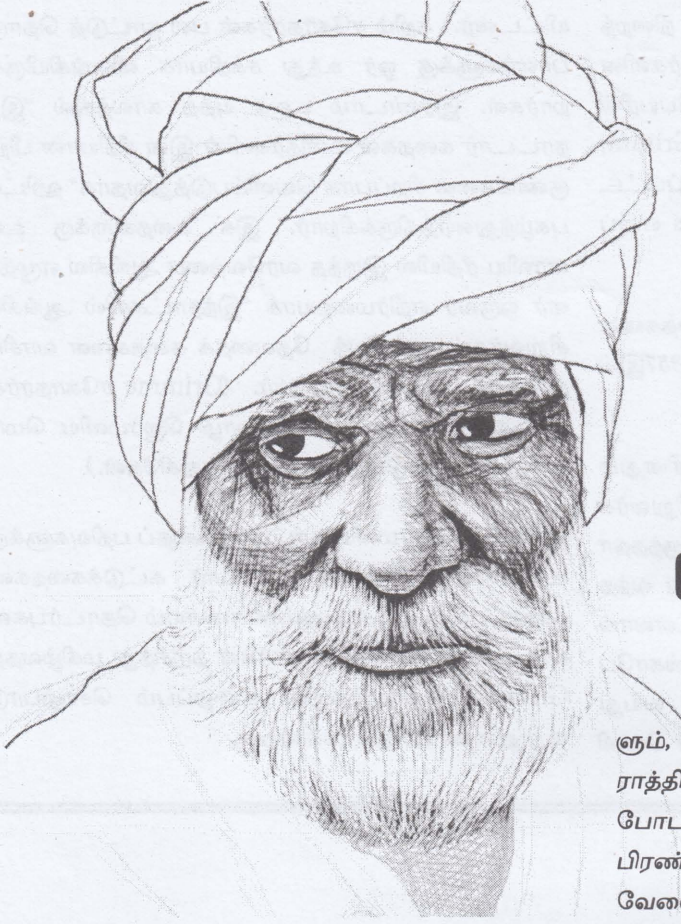
முத்த நாடகக் கலைஞரும் சிறந்த சிற்பக் கலைஞருமான எஸ். திருநாவுக்கரசு (அரசையா) அவர்களுக்கு

எமது இதய அஞ்சலி

முத்த நாடகக் கலைஞரும், சிறந்த சிற்பக் கலைஞருமான எஸ். ரி. அரசு (அரசையா) அவர்கள் கடந்த 17.02.2016 அன்று இயற்கையெய்தினார்.

அவர் ஒரு சமூக அக்கறையுள்ள சிறந்த கலைஞராகவும், முற்போக்குத் தமிழ்த் தேசிய நிலைப்பாடுடையவராகவும் வாழ்ந்தார். தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் செயற்பாடுகளுக்கு ஆக்கமும், ஊக்கமும் தருபவராக இருந்தார்.

அவரது பிரிவால் துயருற்றிருக்கும் குடும்பத்தினர், உறவினர்கள், நண்பர்களுடன் இணைந்து துயரைப் பகிர்ந்துகொள்வதுடன், எமது இதய அஞ்சலிகளையும் செலுத்தி நிற்கின்றோம்.

முறைப்பாடு

-வி. கௌரிபாலன்.

எனும், முன்கலா அவயன்ற பாசையில கதைக்கிறதும், ராத்திரி முழுக்க என்னப் படுக்க விடாமப் பண்ணிப் போட்டுது. குடிசைக்குள்ள பழய சாக்கில பிரண்டு பிரண்டு கிடந்தன். புலவுப் பக்கம் காட்டுத் தோட்ட வேலைக்குப் போட்டு வந்த களைப்பில, மருமோள் சவம் போல படுத்துக் கிடக்கிறான். பேராண்டி பக்கத் தில குப்புற விழுந்து வாய்க்குள்ள விரல வைச்ச சூப்பின படி படுத்துக் கிடக்கிறான். ரெண்டுமே வருசக் கணக்கா அரப் பட்டினியோடதான் பாருங்கே படுத்து எழும்பு துகள். தடிச்ச, கனமான அந்தச் சப்பாத்து அடிகள் கண்டு அதுகள் கலவரப்படக் கூடாது பாருங்கோ. அதுதான் அவையள் எழும்புறதுக்கு முன்னல எழும்பி கூட்டி அழிச்சுப் போடலாமெண்டு விடியிறதுக்காக காத்துக் கொண்டிருக்கிறன் பாருங்கோ.

‘முள்ளிவாய்க்கால்’ நினைவு நாட்கள் வாற ஒவ்வொரு முறையும் இந்தக் கரைச்சல்தான் பாருங்கோ. பயந்து பயந்தே அரவாசிச்சீவன் போட்டுது. சேறான களித்தரையில சப்பாத்து அடிகள் பெட்டி பெட்டி யான விளிம்புகளோட பதிஞ்சு கிடக்குது. ஈக்குக் கட்டால முத்தத்த கூட்டி கருமானமா அடிகள் அழிச் சுப் போட்டன். மழ பெஞ்ச விடியவெள்ளனக் குளிரிலயும், வயித்துப் புழுக்கம், உடம்பு முழுக்கப் புழுங்கி வேர்த்து, இடுப்புச் சாரிய தொப்பளா நனச்சுப்

என்ரை முகச் சதையெல்லாம் வறண்டு காஞ்சு கன்ன எலும்போட ஓட்டியிட்டுது பாருங்கோ. கண்ணில சவ்வு வளந்து பார்வையும் நல்லா மங்கிப் போச்சு. சத்தியமாச் சொல்லுறன் கேளுங்கோ, இனி எந்த ஒரு கஸ்டத்தையும் தாங்கிற அளவுக்கு என்ரை உடம்பில ஒரு திறாணியும் இல்ல. பார்வ தெரியிற அளவுக்கு இன்னும் விடியயில்லப் பாருங்கோ, அதுதான் குடிசைய விட்டு வெளிய போகாம பாத்துக் கொண்டு இருக்கிறன். மருமோளின்ற பழய நைலெக்ஸ் சாரி உடம்பில தங்காம வழக்கி வழக்கி விழுகுறது எரிச்சலாக் கிடக்கு. வயித்தில இருக்கிற புழுக்கம் உடம்பு முழுக்க பரவி வெப்பிசாரமா இருக்குது. ராத் திரி பெஞ்ச மழக் குளிர் கூட உடம்பில தெரிய இல்லப் பாருங்கோ. ராத்திரி கோட மழ இடியோட கொட்டித் தீத்திற்றுப் போட்டுது. இண்டைக்கு குடிசையச் சுத்தி கணக்கச் சப்பாத்து அடிகள் பதிஞ்சிருக்கும். ஈக்குக் கட்டால, நாய்க்களித் தரையில, கூட்டி மறைக்கிறது சிரமமாத்தான் இருக்கும் பாருங்கோ. காலடிச் சத்தங்க

போட்டுது. ஈக்குக் கட்டின்ற கீறுகள் முத்தம் முழுக்க கோடு வரைஞ்சு கிடக்குது. ஈக்குக் கீறுகளின்ற விளிம்புகளில் மணல் குருணிகள் காயத் தொடங்கீற்றுது பாருங்கோ. வெறும் வயிறுதான் எண்டாலும் ஏதோ இருக்கிற மாதிரி ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணுது பாருங்கோ. தொடட்டில் பழக்கம், மாத்த ஏலுமோ, சும்மாவாச்சும் கொல்லயில போய்க் குந்தத்தானே வேணும்.

கொல்லயிக்குக் கிட்டப் போனோனேயே நெஞ்சு பதறத் தொடங்கீற்றுது. வழக்கமான நாத்தத் தவிட கடுமையான நாத்தம் நாறுது. அறுகம் புல் படந்து மூடாத வழிப்பாட்டில் அரைகுறையாச் சப் பாத்து அடிகள் பதிஞ்சு கிடக்குப் பாருங்கே. கொல்ல அடைப்பு காட்டு மரத்தில இருந்த கிக்கிளிப்பே குருவி அலறிக்கத்தி முகத்தில காத்த மோதிப் பறந்து போகுது. நெஞ்சு படபடக்க, உடம்பு வெடவெடத்து நடுங்கீற்றுப் பாருங்கோ.

“தூ. கிக்கிளிப் பே.”

காறித்துப்பி, வீட்டச் சுத்திற இந்தப் பேய்கள் தாற பயத்த விரட்ட முடியாது பாருங்கோ. காட்டுக்குப் பக்கத்தில சீவிக்கிறது, பயந்த சீவியந்தான். வாற வரும்படிக்கு, மூண்டு சீவன் வயித்தக் கழுவிற தொண்டா இதில கிடந்தாத்தான் சரிப்பட்டுவரும். மருமோளும் காட்டுப்புலவத் தோட்ட வேலைகளுக்குப் போட்டு வரச் சுகம் பாருங்கோ. முன்னம் ஒருக்கா காட்டு யானையின்ற பெரிய அடியும், லத்தியும் கூட முத்தத்தில கிடந்திருக்குது. உதில பதிவா, துலக்க மில்லாம காட்டோரமா, அங்கங்க தெரியிற குடிசையள் எல்லாம் அகதியாப் போய் திரும்பி வந்தவயளி ன்ரை பாருங்கோ. குடிசையள் தான் அரவமில்லாமக் கிடக்குது. உள்ள பயத்தோட மனுசர்கள் அரகுறத் தூக்கத்தில கிடக்கின. கொல்லைக்குள்ள கிடந்த அடிகள் மிதிச்சு அழிச்சுப் போட்டு, கொல்லயில இடி கம்பால இடிச்சுக் குழி பறிச்சுப் போட்டு அதுக்கு மேல குந்தினன்.

ராத்திரி பேராண்டி கட்ச்ச மிச்ச ரோஸ் பாண்துண்டுகளோட, தேத்தண்ணி குடிச்சதோட படுத்தது, இப்ப மூலம்பத்தி எரிஞ்சு கடுக்குது. வயிற்றுழைவோட எதுவோ குழிக்குள்ள இறங்கீற்றுது. கன நேரமா வயித்துக்கடுப்பு இருந்தும், குழிக்குள் ஏதனும் போன மாதிரித் தெரியேல்ல. கன நேரம் குந்தி இருந்ததால குதி

ரெண்டும் கொதி எழும்பிக் கடுக்குது. பாதம் முழுக்க பத்தி எரியத் தொடங்கீற்று. எழும்ப ஏலாம முளங்கால் மூட்டு இறுகி அவதிப்படுத்துது பாருங்கோ.

கொல்லப் பக்கத்தில இருந்து வரேக்கையே காலால மிதிச்ச வழிப்பாட்டல அரகுறயாக் கிடந்த அடிகள் அழிச்சுக் கொண்டு வந்தன். முத்தத்தப் பாத்த எனக்கு விசர்ப் பிடிக்காத குறதான் பாருங்கோ. குடிசயின்ற ஓரமா கூட்டின ஈக்குக் கட்டின்ற தடத்தில காயஞ்சு கிடந்த குருமண் படிவுகள் அமத்திக் கொண்டு நெளிஞ்சு நெளிஞ்சு போகுது ஒரு அடி. இப்ப கூட்டின முத்தம் பாருங்கோ. கால் ரெண்டும் அதின்ற பாட்டில அடிபாத்துப் பின்னால போகுது. குடிசைக்கு அருகில கிடந்த விறகுச் சுள்ளிக் குவியலுக்க அடி மறஞ்சு போச்சு. சாறி இடற இடற கால் ரெண்டும் கடுகி நடந்து குடிசைக்குள்ள புகுந்தீற்றுது. அரிக்கன் லாம் பத் தூண்டி, அவிஞ்சு போன கண்ணப் புழுண்டிப் புழுண்டிப் பாத்தன். வித்தியாசமா எதுவும் கண்ணில படேல்ல. மருமோளும், பேராண்டியும் வலம் மாறிப் படுக்குதுகள். பறபற எண்டு கையொண்டு சிறட்டய எடுக்க, மற்றக் கை தேத்தண்ணி வைக்க மூட்டின அடுப்பில இருந்து தணல அள்ளி, சிறட்டைக்க போட்டுது. தட்டியில சொருகியிருந்த சரய எடுத்து ரெண்டு காஞ்சு மிளகாய தணலுக்க போட்டுக் குடிசையின்ற மூலையில வைச்சன். அந்த இந்திய வீட்டுத்திட்ட அதிகாரியின்ற முகம் ஞாபகத்தில வந்து எரிச்சல் படுத்துது பாருங்கோ.

“உண்ணாணையனே. என்ன நம்பு. உங்கட குடும்பத்துக்கு வீட்டுத் திட்டம் கிடைக்காதனே. குடும்ப உறுப்பினர் எண்ணிக்க ஐஞ்சுக்கு குறய எண்டா வீட்டுத்திட்டம் வராதனே.”

“ஏன் மோனே, காணமப் போன என்ற ரெண்டு பிள்ளயளின்ற பேரையும் சேர்த்தா ஐஞ்சு பேர் வருந்தானே ராசா.”

“காணாமப் போனவங்கள கணக்கில எடுக்க ஏலாதணை. அதோட, அங்க இழப்பு, காயம் பட்ட தழும்பு எண்டு எந்தப் புள்ளித் திட்டத்துக்கயும் உங்கட குடும்பம் வர இல்லயணை. இந்தியன் வீட்டுத்திட்டத்துக்குப் போம், தரேலாதணை உங்களுக்கு.”

மிளகாய்ப் புக நாசிய நெருடிப் புரைக்கேற, பாயில கிடந்த மருமோளும், பேராண்டியும், அரண்டு பாயில

புறண்டு கொண்டே இருமீச்சின. மிளகாய் புக சிரட் டய வெளிய கொண்டு போய் வைச்சுப் போட்டு வந்தன். பேராண்டி சிணுங்கிப் போட்டுப் படுத்தான்.

மரத்துப்போனநாக்கிலஊறினதேயிலச்சாயம் தொண்டைக்க தடிப்பா இறங்குது. காலம்பிறச் சாப் பாட்டுக்கு செத்தயில தொங்கிற, குறப்பாதி தேங்காயிலயும், அரிசியிலயும் கைவைக்க மனமில்லப்பாருங்கோ. கரிப்பிடிச்ச செத்தயப் பாத்துக் கொண்டிருகிறன்.

பேராண்டியும், மருமோளும் எழும்புறதுக்குள்ள திரும்பியிறலாம் எண்டுதான் தோணுது பாருங்கோ. எழுப்பி மழயில நனஞ்ச ஊறி, மண்ணேறிப் பாரமாக் கிடந்த தட்டியத் தூக்கி குடிசயச் சாத்திப் போட்டு, முத்தத்தத் தாண்டி, ஒத்தயடிப் பாதயப் பாத்து நடக்கத் தொடங்கியிட்டன். மழயில சகதியாகக் கிடந்த ஒத்தயடிப் பாதயில வெறுங்கால் அடி பதிக்க, கால்களில ஏறின குளிர் உடம்பு முழுக்கப் பரவுவது பாருங்கோ. அந்தத் தெம்பில ஊர்மனயப் பாத்து நடக்கத் தொடங்கியிட்டன்.

ஒல்லிக் குளம் மறிப்புக் கட்டுக்கு வந்து சேர கால்களில சேறு சப்பாத்துப் போல ஒட்டிக் காஞ்சு போச்சு. சாரியின்ற விழிம்பில சேறும், பாத ஓரத்தில கிடந்த பற்றச் சிலினீர் ஈரமும் பட்டு சாரி கனமாகிப் போச்சு. நடந்து வந்த வேகத்தில, வயிற்றில இருந்த புழுக்கம், உடம்பு முழுக்கப் புழுங்கத் தொடங்கியிட்டுது. வியர்வையில உடம்பு தொப்பலா நனஞ்சிட்டுது பாருங்கோ. மறிப்புக் கட்டில ஏறிற்றன். வயல் வெளியும், மரங்களுக்குள்ள மூடுப்பட்ட ஊர்மனயும், சுருண்ட திருகல் கம்பி வேலிக்குள்ள மரக் கூட்டங்களால மூடின ஆமிக் கேம்பும், தூரத்தில துலக்கமில்லமாத் தெரியுது பாருங்கோ.

மறிப்புக் கட்டில நடந்து, இடது கர வாய்க்காலில இறங்கி ஊர்மனயப் பாத்து வயல் வரப்பில நடக்கத் தொடங்க, மூச்சுத் திணறித் தடுமாறுது. என்ற பார்வ சரியா இருந்தாப் பாருங்கோ, நான் இப்ப பாக்கிறத விடப் பொழுது நல்லா வெளிச்சத்தான் இருக்கும். இத்தி மரம் தாண்டி வயல் வரம்புகள் சந்திக்குற, காவல் குடிச போடுற திடல் பக்கம் இருந்து வயித்தப் புடுங்குற புண நாத்தம் நாறுது. கண்திறந்தமாறி அவரின்ற உடம்பு கிடக்கிற நினைப்பு தட்டுத் தடுமாற வைக்குது.

காட்டு மிருகமோ, பறவயோ, காட்டெலியோ செத்து நாறுது.

“கெலியில இருந்து தேட்டி கலிவரப் பூட்டி அடிச்சிருக்காங்கள். கண்டுத்தாச்சி சிவல நாகு, பின் பக்க சந்து ரெண்டும் சிதறிச் செத்துப் போச்சு. வயலுக்கயே குழி வெட்டித் தாட்டுப் போட்டெல்லொ வாறம்.”

என்றவர் வந்து சொன்னப்ப, நாகு செத்த கவல இருந்துச்சு. ஆனா அந்த செய்தியின்ற அகோரம் மனசில படயில்ல. இவர், வயலுக்க பசள எறிஞ்சு கொண்டு நிக்கேக்க, கெலி அடிச்சுப் போட்டுதெண்ட செய்தி கேட்டு ஓடி வந்த போதுதான் பாருங்கோ அதின்ற அகோரம் என்னெண்டு விளங்கீச்சு. கலிபரால கெலியில இருந்து அடிச்சதில, அவர் நெஞ்சப் பகுதி கோரயாகி இருந்துச்சு. நெஞ்ச எலும்புக் கூடு வெளிய துருத்திக் கொண்டு நிக்க, சதத் துண்டுகள் ரெத்தத் தோட வயல்ல சிதறிக் கிடந்த அகோரத்தப் பாத்த உடனே, என்றை நினைவு தப்பிப் போச்சுது பாருங்கோ. நாகு செத்த போது அவர் இருந்தார். அவர் செத்த போது என்ற தோள்களுக்குப் பின்னால ரெண்டு மக்களும் மல போல உயரமா நிக்கிற நின்பில உயிரப் பிடிச்சு வைச்சிருந்தன் பாருங்கோ.

காலிலயும், சாரியின்ற கீழ்க் கரையிலயும், களி காஞ்சு மொர மொரப்பாயிட்டுது. முகாமுக்குப் பக்கமாக இருந்த ஒழுங்கயில ஏறினப்போ திருகல் முருகலான கம்பிச் சுருளுக்குள்ள, மரங்கள் மூடின தாழ்வான தாவாரத்தோட சீத்தோட்டு வீடுகள் தெரியுது பாருங்கோ.

சவண்டு கிடக்கிற மாங் கொத்துக்குப் பின்ன, வெள்ளச் சுண்ணாம்பு அடிச்ச வீட்டினர் பாதிச் சுவரும், அரகுறப் படியும் தெரியுதெல்லே பாருங்கோ, அது அவற்ற பிரயாசயில வருசக் கணக்கா மிச்சம் பிடிச்சுக் கட்டின வீடுவாசல் தான் பாருங்கோ. முளங்கால் மூட்டு விலத்தின மாதிரி கால் ரெண்டும் தள்ளாடி உலாஞ்சுது. உடம்பு பலயீனமாக் கிடக்குப் பாருங்கோ.

பெரிசா டைமன் வெட்டி, அதுக்குள்ள சின்னச் சின்னதா டைமன் வெட்டி, பொடியள் விளையாடுற மாபிள் குண்டு பதிச்ச படிக்கட்டில குந்தி இருந்து, சுவரில நாரியச் சாத்தி, படிக்கட்டத் தடவிப் பாக்கவேணும் போலக் கிடக்குது. வீட்டுக் கறுத்தக்

கொழும்பான் மாவில இருந்து, குயில் ஒண்டு ஈனமான குரலில முனகிக் கூவி, உள்ள வா வா எண்டு கூப்பிடுற மாதிரிக் கூவுது. நெஞ்சுப் பகுதியில மெல்லீசான நோ பரவி வலிக்குது.

குயிலினர் ஈனமான முனகல், அலறிக் கத்தி ஆர்ப்பாட்டமாக் கேக்குது. திச கெட்டுத் தவிச்சுப் பறந்து வருது குயில், பின்னால காக்கா மூர்க்கமாகத் துரத்தி வந்துது. குயில துரத்திக் கொண்டு, என்ற தலைக்கு மேலால பறந்து ஊர்மனைக்குள்ள போகுது காக்கா. காக்கா தனர் காலால நிலத்த விறாண்டி, வேர் கிளப்பி அலகால அறுத்துக் கொண்டு போறதப் பாத்திருக்கன். காக்காயில பாசமும், இரக்கமும் வருகுது. கிற வல் ஒழுங்க, கெட்டியான கொங்கிறீற் பாதயா மாறினது தெரியாம நடந்து கொண்டிருக்கிறன் பாருங்கோ.

கம்பிக் கிறாதிக்க தவவு தூங்குற, ரெண்டு மதில் தூணிலயும், பச்ச நிற பெயின்ற அடிச்ச அனுமார், கையில கதாயுத்த வச்சுக் கொண்டு நிக்கிறார். இரும்புக் கிறாதிக்க தவவுக்கு முன்ன நிக்கேக்க, ஏதாவது கிடைக்க வேணும் என்க தவிப்பு, உடம்பு முழுக்க வெம்மயாப் பரவுது. ஜி.எஸ். பொடிச்சி இண்டைக்கு எவ்வளவு வேல வாங்குமோ எண்டு பயமா வேற கிடக்குது பாருங்கோ.

இரும்புக் கிறாதிக்க தவவு சத்தமில்லாமத் திறக்குது. கிறீஸ் போட்டு தண்ணி மாதிரி வச்சிருக்கான் பொடிச்சி. முத்தம் முழுக்கப் பழுத்த மஞ்சள் பிலா இலயும், வேப்பஞ் சருகும், மாஞ் சருகுமா கிடக்குது. தென்னம் பிள்ளயின்ற பாளையில, அணிலப் பிள்ள ஒடுற சத்தம் கேக்குது பாருங்கோ. பாளையில இருந்து கொட்டுண்ட மஞ்சள் நிறத் தென்னம்பூ, தலயிலயும், நிலத்திலயும் சிதறுது. கூண்டுக்குள்ள கிடந்த கறுத்த இடுப்பு மெலிஞ்ச வேட்ட நாய் கூண்டுக் தவவ பிறாண்டி உறுமுது பாருங்கோ.

“என்ன பூரணக்க வெள்ளனத்தோட.”

நாய பாத்துக் கொண்டிருந்ததால, ஜி.எஸ். பொடிச்சியிட தடிமனான குரல் திடுக்கிட வைச்சிற்றுது பாருங்கோ.

“பழுஞ் சோறு ஏதும் மிஞ்சினது கிடந்தா. பேரண்டிக்கு தண்ணிச் சோத்துக்கு.”

“உதில நிலலக்கா. ஏதும் கிடந்தாப் பாக்கிறன்.”

இடுப்பில கையுண்டி நிண்ட ஜி.எஸ். பொடிச்சி, கையத் தொங்கப் போட்டுட்டு, வீட்டு விறாந்த நிலப்படிக்குள்ள இருந்த இருளில மறைஞ்ச போனா. சும்மா நிண்டா ஒண்டும் நடக்காது பாருங்கோ.

பழய சாமான்கள் போடுற தகரக் கொட்டிலுக்க இருந்து விளக்குமாத்துத் தடிய எடுத்துவந்து, முத்தத்தக் கூட்டத் தொடங்கினன். ராத்திரி பெஞ்ச மழ ஈரத்தில, நிலத்தில ஒட்டிக் கிடந்த வேப்பஞ்சருகு படாத பாடு படுத்துது பாருங்கோ. வயித்துப் புழுக்கம் அடிவயிற்றில தொடங்கி உடம்பு முழுக்கப் பரவி நெஞ்செரிச்சுக் கொண்டு, காரமான ஏவற தொண்டைக்க வந்து நிக்குது. புழுக்கம் உடம்பு முழுக்க வேத்துக் கொட்ட வைக்குது. உடம்பு தொப்பலா நனைஞ்சு போட்டுது. சாரியினர் கரையிலயும், கால்லயும் காஞ்சு கிடந்த களி ஈரமாகுது. இடுப்புச் சாரியும் தொப்பலா நனைஞ்சு, ஊறிப் போய் அரியண்டப் படுத்துது பாருங்கோ. கோட்ட மாதிரி மதில்ச் சுவர் இருந்ததால சப்பாத்துத் அடி ஒண்டோடயும் மல்லுக்கட்ட இல்லப் பாருங்கோ. குப்பய அள்ளி மண் எடுத்த பள்ளத்துக்க கொட்டும் வர ஜி.எஸ். பொடிச்சியின்ற அசுமாத்தத்தக் காணயில்லப் பாருங்கோ.

விளக்குமாத்துத் தடியினர் சத்தம் நிண்ட பிறகு தான், வேர்வ பட்டு எரிவோட கலங்கிப் போன கண்ணுக்குள்ள ஜி.எஸ். பொடிச்சி தட்டுப்பட்டா. கையில ஒண்டையும் காணம் பாருங்கோ.

“எங்க. போன கிழம, நகர சப மண்டபத்தில நடந்த காணமப் போனாக்களின்ற விசாரணைக்கு. உன்னயும் காணம். உன்ற மருமோளயும் காணம்.”

நான் வேணுமெண்டெ என்ற பிள்ளயளில அக்கறை இல்லாம இருந்தது போல, என்ற நெஞ்ச விம்மி, உடம்ப நடுக்கிக் கெண்டு பெரு மூச்சொண்டு, அடி வயித்தல இருந்த கிழம்பி வந்து வெளியேறுது பாருங்கோ.

“உவனுக்கு பஸ்சில போக காச பிரட்ட ஏலாமப் போட்டுதம்மா. அண்டைக்கு வேல ஒண்டுக்கும் போகவும் ஏலாதம்மா. அந்த நாளில எல்லாம் மூண்டு பேரும் பட்டிணிதானம்மா. எத்தின தரமம்மா அவங்களுக்கு

முறப்பாடு குடுக்கிற. திரும்பத் திரும்ப அதே கேள்விக்கு பதில் சொல்லிச் சொல்லி. துக்கம் மட்டுந்தான் மமா. மிஞ்சிமிஞ்சிப் போகுது.”

“அதான் பூரணக்க சொல்லுறன். பேசாம டெத் செட்டிபிக்கட்டுக்கு அப்ளை பண்ணு. சீவியத்துக்குச் சமுர்த்தி அட்டயோ பிச்சச் சம்பளமோ கிடைக்கும்.”

“அவர் கெலி அடிச்ச செத்ததக் கண்ணால பாத்தவள் அம்மா. அவருக்கு எடுத்து குடுங்கம்மா. புண்ணிய மாப் போகும். புள்ளயளுக்கு மட்டும் வேணாமம்மா. இந்தப் பாவி கையால கொண்டேத்தானேயம்மா. மலபோல இருந்த ரெண்டு பிள்ளயளையும் கேம்பில கொண்டே ஒப்டச்சனான். விசாரிச்சப் போட்டு விடுறது எண்டு தானேயம்மா அந்தப் பாவிகள் சொன்னவங்கள். பிள்ளயளுக்கு டெத் செட்டிபிக்கட் எடுத்துப் போட்டு நானும் என்ற மருமோளும் விசர் பிடிச்சத் தானம்மா தெருவில் திரிய வேணும்.”

பேசறதுக்கு ஒண்டும் இல்ல எண்டு ஜிஎஸ் பொடிச்சி நினைச்சதோ தெரியா, விறாந்த இருளுக்குள்ள மறஞ்ச போயிற்றா. வேர்வ பட்டு எரியிற கண்ணப் புழுண்டி ஏதும் வேல வளவுக்குள் கிடக்கா எண்டு பாக்கிறன் பாருங்கோ. தேங்காய் உரிகிற பாறைக்கு அருகில உரிக்காத தேங்காய்களும், உரிச்ச பொச்ச மட்டைகளும் சிதறிக் கிடக்குது. பாரைய நெருங்கின போது, தேங்காய் உரிச்ச உரிச்சக் கூரான அதிர்ந் நுனிப் பகுதி பளிச்செண்டு துலக்கமாக் கிடக்குறது பயமாத்தான் கிடக்குது பாருங்கோ. உரிக்காத தேங்காயத் தூக்கி பாரையில குத்தி, இடமும், வலமுமாக் சாச்ச அமத்தி, உரிக்கத் தொடங்கிற்றன். வைத்தில புழுக்கம் அவிச்சலாக் தொடங்கி உடம்பு முழுக்கப் பரவி, வியர்வ கொப்புளங்கள் மாதிரி உடம்பில கொட்டி ஊத்துது பாருங்கோ.

நான் உரிச்சப் போட்ட, வியர்வயில நனஞ்ச தேங்காய்களும், உரிமட்டைகளும், பாரையச் சுற்றி, பரவிக் கிடக்குது பாருங்கோ. மூக்கு நுனியிலும், இம முடியிலும் வழிஞ்ச வியர்வயத் துடைக்க நிமிர் தன், தலைக்குள்ள கிறுகிறப்பு வந்து கண்ண மங்கச் செய்யது பாருங்கோ. திரும்பவும் குனிஞ்ச நிண்டு கொண்டு மூச்ச ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டன். கையில பாதி உரிச்சபடி இருந்த தேங்காய் பாரையில

திரும்ப குத்தேக்க வலம் மாறி தேங்காய் பக்கம் போவது நினைவில் தட்டிற்றுது. தேங்காய் பேந்து விடும் எண்ட நினைப்பில வலம் மாறின வேகத்தில், கைய் பாறைக்கு நெருக்கமாக் போவது மட்டும் தெரிஞ்சுது. என்னயுமறியாது தொண்டைக்குள்ள கேவுற சத்தம் எழும்புது. அடக்க வேணுமெண்டு நினைக்க முன்னமே, கேவுற சத்தம் கமறிக் கொண்டு வெளியில பொயிட்டுது பாருங்கோ. கண் மங்கி, இருட்டித் தடுமாறி பொச்ச மட்டக் குவியலுக்கு மேல குந்திச் சாஞ்சன். கையில பாறை கிழிச்ச வலி முள்ளந் தண்டுல பரவுது. கை கட்டுப்படுத்த ஏலாம நடுங்குது. கண் ரெண்டும் இருட்டி நினைப்பில்லாமப் போகப் பாக்குது. நினைப்பில்லாம போகாம இருக்க, தலயச் சிலுப் பிறன், கண்ண வெட்டி வியர்வய கண்ணுக்க எடுத்து எரியப் பண்ணுறன், நினைவேட இருக்க படாதபாடு படுறன் பாருங்கோ.

“பூரணக்க. என்னண ஆச்ச உணக்கு..”

ஜி.எஸ். பொடிச்சி தன்ர பெரிய கருத்தக் கண்ண உருட்டி மிரட்டிக் கேட்டுக் கொண்டு நிக்கிறா.

“பாரை கிழிச்சப் போட்டுதம்மா.”

“உனக்கென்ன விசரே. ஆரணை உன்ன இந்த வேலயெல்லாம் பாக்கச் சொன்னது.”

நிலம் தடதடக்க தன்ர பருத்த உடம்பத் தூக்கிக் கொண்டு ஓடின ஜி.எஸ். பொடிச்சி, விறாந்த இருட்டுக்க மறஞ்சம் போனா. விறாந்தயில இருட்டு இருந்து கொண்டே இருந்தது. கையில பாறை கிழிச்ச இடத்தில சிவப்புக் கலந்த மஞ்சலான தண்ணி வடிஞ்ச கொண்டு இருந்துது. எழும்பி நிக்க தலக் கிறு கிறுப்பு தள்ளாட வைக்குது. உடம்பு வியர்வயில திரும்ப திரும்ப தொப்பலா நனஞ்ச கொண்டிருக்குது பாருங்கோ.

சோட்டி காத்தில அரக்கப் பறக்க அசய. ஜிஎஸ் பொடிச்சி இருட்டின விறாந்தயில இருந்து கறுத்த பேக் கோட வந்தா. ஊடம்பில கொஞ்சம் தெம்பு வந்த மாதிரி இருக்குது பாருங்கோ. வந்த வேகத்திலேயே, உரிச்ச ரெண்டு தேங்காயயும் பேக்கில போட்டு எடுத்தா ஜி.எஸ். பொடிச்சி.

“இந்தா பிடியண. இதில நிக்கா நட முதல்ல.”

ஜி.எஸ். பொடிச்சி இரும்புக் கிறாத்திக் கதவத் திறந்து, முதுகில கையவச்ச வெளிய தள்ளிக் கதவச் சத்தமில்லாமப் பூட்டினா. தனர் பருத்த உடம்ம, கைய அகலமா விரிச்ச வீசி, அசஞ்ச நடந்து போய், விறாந்த இருட்டுக்க மறஞ்ச பொயிட்டா ஜி.எஸ். பொடிச்சி. கையில இருந்த பேக்கின்ற கனம், உடம்பில கொஞ்சம் தெம்பத் தந்துது பாருங்கோ.

கேம் தாண்டி வயல் வெளியில இறங்க உடம்பு சோர்வில தள்ளாடுது. பாரை கிழிச்ச காயத்தில கடுப்பு எழும்பீற்றுது. வயல் வெளியில எருக்கிலய தேடிப் பிச்சு. உடச்சு காயத்தில பால தேச்சன் பாருங்கோ. பால் பிச பிசுப்பா கைல ஒட்டிற்றுது. கடுப்புக் குறஞ்ச மாதிரி இருந்தாலும் எரிவு கூடி இருந்தது. இந்தக் காயத்த ஆத்தி தழும்கக் காட்டி 'செல்' பட்ட தழும்பு எண்டு வீட்டுத் திட்டக்காறனுக்கு காட்டலாமோ எண்டு புத்தி குறுக்கால ஓடுது பாருங்கோ.

மறிப்புக் கட்டிலயிருந்து இறங்கி ஒத்தயடிப் பாதைக்கு வரேக்க, கண் வெளிக்கிறதும், இருட்டற துமா அல்லாட்டம் காட்டுது. பேராண்டியின் சிரிச்ச முகத்த நினைச்சிக் கொண்டு உடம்புல பலத்தக் குடுத்து வேகமாக நடக்கப் பாதயில கால் ரெண்டும் இடறி விழுத்தப் பாக்குது. நெஞ்சக் கூட்டுக்குள்ள ஏதோ கன மான பாரம் ஏத்தி விட்டது மாதிரி அமத்துது பாருங் கோ. இரவில இருந்து சாப்பிடாத வயித்துப் புழுக்கம், திரும்ப உடம்பு முழுக்கப் பரவி கொப்புளங்களா வேத் துக் கொட்டுது. நிச்சயமா கிறுதி வந்திற்றுது எண்டு தான் படுகுது. கையில இருக்கிறத மருமோளிட்ட சிந் தாம சிதறாம குடுத்திட்டாப் போதும் பாருங்கோ. கரிக்கட்டியால பல்லத் தீட்டிற்று நிக்கிற மருமோ

ளின்ற தலக் கறுப்புத் தெரிஞ்சாலும், கூவிக் கூப்பிட தொண்ட எழும்புதில்லப் பாருங்கோ. உடம்ப உந்தித் தள்ளி நடக்கக் கால் இடறி, தள்ளாடி, உலாஞ்சி நிலத் தில விழுறது தெரியுது பாருங்கோ.

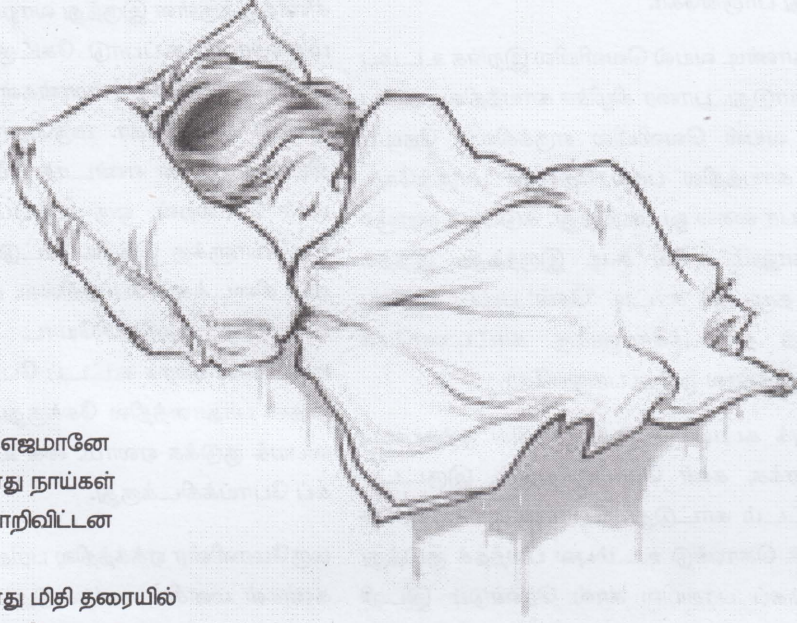
“மாமி.”

கிணத்துக்குள்ள இருந்து வாறமாதிரித்தான் பாருங்கோ மருமோளற கூப்பாடு கேட்குது. நெஞ்சக்கூட்டோட பையுக்க இருக்கிற சாமான்கள் சிதறாம அணச்சு வைச்சி ருக்கன் பாருங்கோ. மருமோளற கையில பாரப்படுத் திப் போட்டன் எண்டாச் சரி. ஒண்டு மட்டும் நிச்சய மாச் சொல்றன், ஒரு உறுப்பினர் குறயப் போறதால மருமோளுக்கு இந்திய வீட்டுத் திட்டத்தில நிச்சயமா வீடு கிடைக்கப் போறதில்ல. மருமோளின்ற கை என்ற உடம்பில குளிர்ச்சியோட பிடிக்கிறது தெரியுது. மருமோள் ஊரக் கூட்டப் போடுற கூப்பாடு எங்கயோ அதல பாதாளத்தில கேக்குது. மருமோளின்ற கையில பையக் குடுக்க ஏலாம, கை உடம்போட சேத்து விறச் சுப் போய்க்கிடக்குது.

மருமோளின்ற ஏக்கத்தில பரிதவிச்சத் தவிக்கிற சின்னக் கண்கள் மனசில அல்லாடுது. காத்தில பறக்கிற நரச்ச சுருள் முடியக் கையால கோதிக் கொண்டு, அவர் முகம் காட்டாம, கண்டுத்தாச்சி மாட்ட நடத்திக் கூட்டிப் போறார், காவி அடிச்ச பள்ளிக்கூடத் தூண்களுக்கு பின்னால, சாரத்த தூக்கிக்கட்டி ஏக்கத்தோட திரும் பித் திரும்பிப் பாத்துப் போற ரெண்டு மக்களின்ற முகமும் வடிவாத் தெரியுது. பேரண்டியிட சுளிச்சக் சிரிக்குற முகம் நினைவில வந்து வந்து போகுது பாருங்கோ.

இப்போது எனது முறை

-மு. கீர்த்தியன்

என் எஜமானே
உனது நாய்கள்
பசியாறிவிட்டன

உனது மிதி தரையில்
தலை நீட்டிய புற்களும்
கழுத்து வரை
கத்தரிக்கப்பட்டாயிற்று

உனது உணவுத் தட்டுக்கள்
நிலவை விடவும்
வெண்மையாகிவிட்டன

என் முகத்தைப் போன்று
கோடுகளில்லாமல்
உனது வாகனச் சக்கரம்
வழு வழப்பாயிருக்கிறது

உன் கட்டளைகளை
எனது மெல்லிய கரங்களால்
நிறைவு செய்திருக்கிறேன்

இன்றென் பொன்னான பொழுது
உனக்காகவே
கரைந்து கழிந்தது

என் வாழ்விலொருநாள்தான்
வெட்கத்துடனும் ஏக்கத்துடனும்
புலர்ந்திருக்கிறது

எனினும்
எனக்கே என்றான
இவ்விரவில்
உறக்கத்திற்கும்
விழிப்பிற்குமான
சொற்ப இடைவெளிக்குள்
உனக்கு நான் எஜமானாகி,
உன் கண்களை நோக்கிக்
கட்டளையிடும்
கனவுகள் துளிர்ப்பதை
நீ அறியாய்

மக்கள் இலக்கியம்: மக்களைப் பேசுதல், மக்களிடம் பேசுதல்

-தி. அனோஜன்

உண்மையான கலைப் படைப்பு மக்களிடம் உள்ள கலைஞனைத் தட்டி எழுப்புகிறது அவர்களது உலகக் கண்ணோட்டத்தை மட்டுமல்லாமல், அழகியல்-கலையியல் ரசனைகளையும் அவைகள் உருவாக்க வழிசெய்கிறது¹

அறிமுகம்

இலக்கியம் மனித வாழ்வில் மிக முக்கிய இடத்தை வகிக்கின்றது. மனித சமுதாயத்தின் வரலாற்றில் இலக்கியத்தின் பங்கு முக்கியமானது. வரலாற்றின் முக்கிய மாற்றங்களின் போது இலக்கியங்களின் பங்களிப்புப் பெரியது. பாரிய மாற்றங்களின் போது மாற்றங்களுக்கேற்ப பொதுமக்களின் மனநிலையை மாற்ற இலக்கியம் பெரிதும் பயன்பட்டிருக்கிறது. ஆள்வோரின் ஒடுக்குமுறைகளைச் செயற்படுத்தும் நோக்கிற் சில நேரமும், ஒருக்குமுறைகளைத் தகர்ப்ப தற்கான கருவிகளில் ஒன்றாக சில நேரமும் என இலக்கியத்தின் பிரயோகம் பரந்துபட்டது.

மக்களது விடுதலைக்கான போராட்டங்களில் இலக்கியங்கள் பயன்படும்போது அது மிகுந்த புரிதலுடன் செய்யவேண்டியதாக இருக்கிறது. இந்த வகையில் மக்களுக்கான அல்லது மக்களின் இலக்கியம் என்று சொல்லப்படுகிற மக்கள் இலக்கியம் பற்றிய புரிதல் அவசியமாகிறது. இக் கட்டுரை அப் புரிதலை ஏற்படுத்த முனைகிறது. அப் புரிதலுடன், மக்கள் இலக்கியத்தைப் படைப்பதில் இருக்கும் சவால்கள், சவால்களைத் தகர்த்தெறிந்து முன்னேறும் வழிகளையும் இக் கட்டுரை மூலம் அலச விரும்புகிறேன். அத்துடன் மக்கள் இலக்கியத்தை மக்கள் மத்தியிற் கொண்டு செல்வதின் சவால்களையும் கட்டுரை ஆராய முற்படுகிறது.

மக்கள் இலக்கியம் என்றால் என்ன?

மக்கள் இலக்கியம் என்றால் என்னவென்று பார்க்க முன் இங்கு நாம் கூறும் மக்கள் யார் என்ற கேள்விக்கு பதில் வேண்டியுள்ளது. உலகில் உள்ள அனைவரையும்

நாம் இந்த வரையறைக்குள் கொண்டுவருகிறோமா? இல்லை. இங்கு நாம் கூறும் மக்கள் பல்வேறு காரணங்களால் ஒடுக்குமுறைக்கும் சுரண்டலுக்கும் உட்படுகின்ற சாதாரண மக்களாவர். அன்றாடம் தமது வாழ்வின் அல்லல்களைப் போக்குவதற்காய் மேலும் மேலும் உழைத்து உழைத்து, மீண்டும் மீண்டும் அதே சுரண்டற் குழியில் வாடும் மக்கள். எல்லா ஒடுக்குமுறைகளிலுமிருந்து விடுதலையை வேண்டி நிற்கும் அனைவரையும் நாம் மக்கள் என்கிறோம்.

அடுத்து, இலக்கியத்தைப் பார்ப்பின், “மூன்று சமனான பக்கங்களைக் கொண்டமைந்த முக்கோணி சம

இங்கு நாம் கூறும் மக்கள் பல்வேறு காரணங்களால் ஒடுக்குமுறைக்கும் சுரண்டலுக்கும் உட்படுகின்ற சாதாரண மக்களாவர். அன்றாடம் தமது வாழ்வின் அல்லல்களைப் போக்குவதற்காய் மேலும் மேலும் உழைத்து உழைத்து, மீண்டும் மீண்டும் அதே சுரண்டற் குழியில் வாடும் மக்கள். எல்லா ஒடுக்குமுறைகளிலுமிருந்து விடுதலையை வேண்டி நிற்கும் அனைவரையும் நாம் மக்கள் என்கிறோம்.

உண்மையில் எது மக்கள் இலக்கியம் எனத் தீர்மானிப்பதில் படைப்பின் நோக்கமும் வாக்க நிலைப்பாடும் முக்கியமானவை. ஒரு இலக்கியப் படைப்புக்கு எப்போதும் ஒரு வாக்க நிலைப்பாடு இருந்தேயுள்ளது. தான் இன்ன நிலைப்பாட்டை எடுக்கிறது என வெளிப்படையாய்ச் சொல்லும் படைப்புக்கும் சரி, இப்படைப்பு எந்த நிலைப்பாட்டடையும் எடுக்கவில்லை எனச் சொல்லும் படைப்புக்கும் சரி, பின்னணியில் வாக்க நிலைப்பாடு ஒன்று இருக்கவே செய்கிறது.

பக்க முக்கோணியாகும்” என்று திட்டவாட்டமான வரையரை ஒன்றை வழங்குவதைப் போல இலக்கியம் என்றால் என்ன என்று தீர்க்கமான வரைவிலக்கணங்களை வழங்க இயலாது. ஒரு கருத்தைச் சீரான ஒரு முறையில் அழகியற் கூறுகளுடன் இன்னொருவரிடம் எழுத்து மூலமோ அல்லது வாய்வழி மூலமோ கொண்டு செல்லும்போது அது இலக்கியமாகிறது என்ற பருமட்டான வரைவிலக்கணத்துக்கு வரலாம்.

அதேபோல மக்கள் இலக்கியம் என்றால் இதுதான் என்று திட்டவாட்டமான வரைவிலக்கணங்கள் எதையும் தரமுடியாது. மக்கள் இலக்கியத்துக்கு மட்டுமன்றி எல்லா வகையான இலக்கியங்களுக்கும் இது பொருந்தும். எனினும், சில பொருத்தமான விளக்கங்கள் மூலம் பொதுவாக ஏற்கத்தக்க ஒரு வரைவிலக்கணத்தைப் பெற முடியும். அப்படிப் பார்க்கையில், மக்கள் இலக்கியம் என்பது மக்களைப் பற்றிய, மக்கள் சார்பான, மக்களை விழிப்பூட்டுகிற, மக்களுக்கான இலக்கியம் எனலாம். மக்கள் இலக்கியம் எந்த நிலையிலும் மக்களிடமிருந்து விலகி இருக்கமுடியாது. அதுவே மக்கள் இலக்கியத்தின் பிரதான பண்பாக இருக்கமுடியும் என்கிறார் முனைவர் சி. சிவசேகரம்.

இன்ன வகையினது மட்டுமே மக்கள் இலக்கியம் என்று மட்டுப்படுத்துவது நியாயமாகாது. மக்கள் இலக்கியத்தின் அவசியத் தேவையாக ஒன்றைக் குறிப்பிட வேண்டுமாயின், அது மக்களிடமிருந்து அந்நியப்பட்டு நில்லாமை எனலாம்.

மக்கள் இலக்கியத்தின் பண்பு

மக்களைப் பற்றிப் பேசுவதெல்லாம் மக்கள் இலக்கியமா, மக்களைச் சென்றடைகின்றவையெல்லாம் மக்கள் இலக்கியமா என்ற கேள்விகள் எழலாம். இல்லை. மக்களைப் பற்றி பேசுவது மட்டுமோ அல்லது மக்களிடம் போய்ச் சேர்வது மட்டுமோ மக்கள் இலக்கியத்தின் பண்பு ஆகாது.

உண்மையில் எது மக்கள் இலக்கியம் எனத் தீர்மானிப்பதில் படைப்பின் நோக்கமும் வாக்க நிலைப்பாடும் முக்கியமானவை. ஒரு இலக்கியப் படைப்புக்கு எப்போதும் ஒரு வாக்க நிலைப்பாடு இருந்தேயுள்ளது. தான் இன்ன நிலைப்பாட்டை எடுக்கிறது என வெளிப்படையாய்ச் சொல்லும் படைப்புக்கும் சரி, இப்படைப்பு எந்த நிலைப்பாட்டடையும் எடுக்கவில்லை எனச் சொல்லும் படைப்புக்கும் சரி, பின்னணியில் வாக்க நிலைப்பாடு ஒன்று இருக்கவே செய்கிறது. வரலாற்றின் போக்கில் பார்க்கும்படித்துச், சங்க காலம் தொட்டு இன்று வரை, சகல இலக்கியங்களிலும் சொல்லும் கருத்துக்கள் ஏதொ ஒரு வாக்க நிலைப்பாட்டிலிருந்தே எழுந்துள்ளன. சமூகத்தின் பிம்பத்தைத்தான் ஒரு படைப்பாளி இலக்கியமாக்குகின்றான். சமூகத்தையே அவனது படைப்புப் பிரதிபலிக்கிறது. ஆரம்பத்தில் மன்னர்களினதும் நிலவுடைமையாளர்களினதும் நிலையைப் பிரதிபலிக்கும் படைப்புகள் உருவானதைப் போலவே அன்றைய அடிமை வாக்கங்களின் நிலைமையை பிரதிபலிக்கும் படைப்புக்களும் உருவாகியே இருக்கின்றன.

வாக்க நிலைகளைப் பிரதிபலிக்காத இலக்கியம் என உலகில் எந்த இலக்கியத்திலும் இல்லை. தமிழும் இதற்கு விதிவிலக்கு அல்ல. ஆண்டாள்-அடிமை என்பது இல்லாத, உடமையாளனும் அவனது சுரண்டலுக்கும் ஒடுக்குமுறைகளுக்கும் உட்பட்டோனும் என்ற வாக்கப் பிரிவுகள் இல்லாத பொற்கா

லம் என்ற ஒரு காலம் சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை. இதுவரை கிடைத்துள்ள பெரும்பாலான இலக்கியங்கள் வர்க்கங்கள் தோன்றியபின் உருவான இலக்கியங்களே. இது தான் வரலாறு. எவ்வளவு முயன்றாலும் இந்த வரலாற்று உண்மையை மறைக்க முடியாது.

இவ்வாறு உருவாகும் படைப்பு எதுவும் யாருக்காக, என்ன நோக்கத்துக்காக ஆக்கப்படுகின்றது என்பதே அந்தப் படைப்பின் கோட்பாட்டை விளங்கிக்கொள்ளத் தேவையானது.

மக்கள் இலக்கிய படைப்பாளியிடம் இருக்கவேண்டிய பண்புகள்

மக்கள் இலக்கியம் மக்களிடமிருந்து உருவாகிறது. ஒவ்வொரு மக்கள் கலைஞரும் சமூக அனுபவத்தை பெறுகிறான். அது அவரது தனிப்பட்ட அனுபவமாய் இருக்கலாம் அல்லது இன்னொருவரது அனுபவத்தை உடனிருந்து பார்த்தோ கேட்டோ உள்வாங்கிய அனுபவமாய் இருக்கலாம். இவ்வாறான அனுபவங்கள் அவரது சிந்தனையிற் படைப்பாகின்றன. அனுபவங்களையும் தான் அறிந்த இதர விடயங்களையும் அழகியற் கூறுகளுடன் சேர்த்து ஒரு படைப்பாக மக்கள் முன் வைக்கிறார். இப்படி உருவாகும் படைப்பு ஒரு மக்கள் படைப்பாக உருவாக படைப்பாளி மூன்று முக்கிய இயல்புகளைக் கொண்டிருக்கவேண்டும். ஒன்று, தனது படைப்பு மக்களை முடிந்த வரை அடுத்த கட்டத்துக்கு முன்னேற்றுவதற்காக இருக்கவேண்டும் என்ற இயல்பான மன உந்துதல்.

இரண்டாவது, மக்களைவிடத் தன்னை உயர்வாகப் பாராமே. அதாவது மக்களின் அழகியல், இரசனை, படைப்புத்திறன் ஆகியவற்றில் தன்னை மக்களைவிட உயர்ந்த இடத்தில் வைத்துப் பார்க்கும் ஒரு படைப்பாளி மக்கள் இலக்கியம் படைப்பது மிகக் கடினம். ஏனெனில் மக்கள் இலக்கியம் என்ற கருத்ததுருவாக்கம் பற்றிய பொதுவான கருத்துக்களில் ஒன்று, “மக்களிடம் ஒரு விடயத்தைக் கொண்டு சேர்ப்பதற்காக இலக்கியத்தின் அழகியல் இல்லாதொழிக்கப்படுகிறது. இது இலக்கியத்தின் தரத்தை இல்லாதொழித்து இலக்கியத்தைப் பின்னாக்கிமுக்கும் முயற்சியாகும். இலக்கியம் எப்போதும் உயர்ந்த அழகியற் தரத்துடனேயே

மக்கள் இலக்கியங்கள் அழகியற் கூறுகளில்லாதவை என்பது எவ்வளவு அபத்தமோ, உயர்ந்த தரத்தை அடையுமாறு இலக்கியம் படைக்கக்கூடாது எனத் தடுப்பதும் அதே போன்ற அபத்தம் ஆகும். ஒரு மக்கள் இலக்கியத்துக்கு மக்களின் இரசனை மட்டத்தை உயர்த்த முயலும் கடப்பாடு இருப்பதால் உயர்ந்த தரமான படைப்புகள் உருவாவதும் அவசியம்.

படைக்கப்படவேண்டும்.” என்பதாகும். இக் கூற்று அடிப்படையிற் பிழையானது. இது, மக்களது அழகியல் உணர்வை மட்டந்தட்டும் கருத்தாகவே இருக்கிறது. மக்களுக்குரியதான இலக்கியம் மக்களிடமிருந்து அந்நியப்பட்டு இலக்கியவாதிகளுக்கும் ஆய்வறிவாளர்கள் எனச் சொல்லப்படுவோருக்குமாக மட்டுமே அமைவது நியாயமற்றது.

மக்கள் இலக்கியங்கள் அழகியற் கூறுகளில்லாதவை என்பது எவ்வளவு அபத்தமோ, உயர்ந்த தரத்தை அடையுமாறு இலக்கியம் படைக்கக்கூடாது எனத் தடுப்பதும் அதே போன்ற அபத்தம் ஆகும். ஒரு மக்கள் இலக்கியத்துக்கு மக்களின் இரசனை மட்டத்தை உயர்த்த முயலும் கடப்பாடு இருப்பதால் உயர்ந்த தரமான படைப்புகள் உருவாவதும் அவசியம். மக்களின் வாழ்க்கையையும் இரசனையையும் எங்கிருந்து அடுத்த கட்டத்துக்கு முன்னகர்த்தப்போகிறோம் என்பதைத் தெரிந்திருப்பது போல இங்கிருந்து எங்கு கொண்டுவரக்கிறோம் என்பதையும் தெரிந்திருப்பது அவசியமாகும். ‘முற்போக்கு இலக்கியமும் அழகியற் பிரச்சினைகளும்’ என்ற கட்டுரையில் இரசனை மேம்படுத்தல் பற்றிப் பேராசிரியர் கைலாசபதி பின்வருமாறு சொல்கிறார்:

“முற்போக்கு இலக்கியமோ புதியதொர் உலகத்தை உருவாக்க விழைவது போலவே, அதற்கு வேண்

இலக்கியம் மக்கள் அனுபவித்து வருகிற சுரண்டல்கள் ஒடுக்குமுறைகள் என்பவற்றிலிருந்து அவர்களை விடுவிக்க வல்ல ஒரு கொள்கையின் வெளிச்சத்திலிருந்து பிறக்க வேண்டும். மக்களைவிடத் தன்னை மேலாகக் கருதும் ஒரு படைப்பாளியால் எப்படி ஒரு மக்கள் இலக்கியத்தைப் படைக்க முடியாதோ, அதேபோல மக்களின் பிரச்சினைகளைப் புரிந்துகொண்டு அதை நிவர்த்திசெய்வதற்கான சரியான ஒரு கொள்கை இல்லாத வனாலும் மக்கள் இலக்கியத்தைப் படைக்க முடியாது.

டிய இலக்கியத்தின் அடிப்படையில் புதிய அழகியல் அளவுகோல்களையும் உருவாக்கி அளிக்கவேண்டிய கடைமையை எதிர்நோக்குகிறது.

“மக்களின் விடுதலைக்காய் நேர்மையான நோக்கங்களுடன் படைக்கப்படும் இலக்கியங்களை மக்கள் இலக்கியம் என்கிறோம். அப்படி இருக்கையில் மக்கள் இலக்கியத்திற்கு இருக்கவேண்டிய மற்றொரு மிக முக்கிய பண்புகளில் ஒன்றாய் நான் கருதுவது, குறித்த இலக்கியம் மக்கள் அனுபவித்து வருகிற சுரண்டல்கள் ஒடுக்குமுறைகள் எனவற்றிலிருந்து அவர்களை விடுவிக்க வல்ல ஒரு கொள்கையின் வெளிச்சத்திலிருந்து பிறக்க வேண்டும். மக்களைவிடத் தன்னை மேலாகக் கருதும் ஒரு படைப்பாளியால் எப்படி ஒரு மக்கள் இலக்கியத்தைப் படைக்க முடியாதோ, அதேபோல மக்களின் பிரச்சினைகளைப் புரிந்துகொண்டு அதை நிவர்த்திசெய்வதற்கான சரியான ஒரு கொள்கை இல்லாதவனாலும் மக்கள் இலக்கியத்தைப் படைக்க முடியாது.”

மக்கள் இலக்கியத்தை படைப்பதில் இருக்கும் சவால்கள்.

முதலாவது பிரச்சினை கொஞ்சம் சிக்கலான தன்மை

கொண்டது. அது இலக்கியத்தின் உள்ளடக்கம் சார்ந்தது. பலவேளைகளில் நாம் மக்களிடம் கொண்டு சேர்க்கும் சில கருத்துக்கள் அவர்கள் காலகாலமாக நம்பிக்கொண்டிருக்கும் வழக்காறுகளையும் சடங்குகளையும் கேள்விகுட்படுத்துவதாய் அமையும். இதன் போது மிகுந்த வரட்டுத்தனமாக அவற்றை ஒரேயடியாக நீக்க முனைவது நாம் யாருக்காகச் செயற்பட நினைக்கிறோமோ அவர்களே எம்மை எதிரியாய் நோக்கும் நிலையை உருவாக்கக்கூடும். இப்படியான இடங்களிற் சாதாரியமான படிப்படியான மாற்றங்களை ஏற்படுத்துதற்கான முறைகளைக் கையாளுவது சிறந்தது. சில நேரங்களிற் சிற்சில சமரசங்களைச் செய்ய நேரிடலாம். அப்படியான வேளைகளில் மிக அவதானத்துடன் இருக்கவேண்டும். நாம் செய்ய எத்தனிக்கும் சமரசங்கள் மக்களுடனான சமரசமா அன்றித் திரை மறைவில் ஒளிந்திருக்கும் ஒடுக்குமுறையாளர்களுடனான சமரசமாய் அமையுமா என்பதையும் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும்.

இரண்டாவது சிக்கல் இலக்கியத்தின் வடிவம் சார்ந்தது. இது சாதாரண மக்களுக்குப் புரியுமாறு எழுதுவதற் பெருபாலான படைப்பாளிகட்கு இருக்கும் பிரச்சினை. விறைப்பான வசன அமைப்புடனும் பெரும்பாலோர், பரிச்சயங் குறைந்த சொற்களைப் பயன்படுத்தியும் எழுதப் பழக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். இவற்றைத் தவிர்த்து எளிமையாக எழுதுவது ஒரு சவாலாயினும், அது கடக்க முடியாத சவாலில்லை. மக்களது மொழிப் பாவனை தொடர்பான அறிவைப் பெறுவதன் மூலமும் அவர்களிடம் சொல்லப்போகும் விடயத்திற் தெளிவுடனும் திட்டமிட்டுச் செயற்பட்டால் இந்தச் சவால் நீங்கிவிடும்.

மக்களுக்குப் புரியாமல் எழுதுவது இன்றைய இலக்கியவாதிகள் பலருக்கு ஒரு புதிய பாணியாக இருந்து வருகிறது. தாம் எழுதுவது சாதாரணமானவர்களுக்கு விளங்கக்கூடாது என்பதற்காகக் கடுமையாக எழுதுவதைத் தமது திறமையின் அளவுகோலாய்க் கருதுவோரும் உள்ளனர். இது சர்ச்சைக்குரியது. இதற்குத் தத்துவார்த்த விளக்கங்களையும் வியாக்கியானங்களையும் அவர்கள் முன்வைக்கின்றனர். ஆனால், நடைமுறையில் அதன் பயன் என்ன என்ற கேள்வி எழுகிறது. மக்களுக்குப் புரியத் தேவையில்லை என்ற

சொலிக்கொண்டு இலக்கியம் படைப்பதன் பயன் என்ன?

உயர்ந்த கோட்பாடுகளாகச் சிலர் சொல்லும் பின் நவீனத்துவம் போன்ற கோட்பாடுகளின் வழிநின்று இலக்கியம் படைக்கின்ற சிலர் 'கட்டுடைத்தல்' 'ஆசிரியன் இறந்துவிட்டான்' எனபன போன்ற கருத்தாடல்களின் மூலம் இலக்கியத்தை மக்களுக்கு புரியாத அவர்களிடமிருந்து அந்நியப்பட்டதாக மாற்றுகிறார்கள். இலக்கியம் பற்றிய அவர்களது கருத்தை பார்க்கும் மிடத்து "எமது உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்த ஏற்கனவே உள்ள நியம வடிவங்கள் போதவில்லை. அதனால் நியமங்களை உடைக்கிறோம். எல்லாவற்றையும் கேள்விக்குள்ளாக்குகிறோம். படைப்பு விளங்குகின்றவர்களுக்கு விளங்கினால் போதும், எல்லோருக்கும் விளங்கத்தேவையில்லை, உன்னால் விளங்க முடியவில்லை என்பதற்காக அப் படைப்பை குறை கூறாதே. அப்படைப்பு அனுபவத்தை புரிய முடியாமை உன்னுடைய குறையே. ஒரு பிரதிக்கு பல வாசிப்புக்கள் இருக்கலாம்" என்கின்றனர்.

மக்கள் இலக்கியத்தை மக்களிடம் கொண்டு செல்வதன் சிக்கல்கள்

மக்களுக்குப் புரியாது, அவர்களிடமிருந்து அந்நியப்பட்டு அமையும் இலக்கிய நடவடிக்கைகள் மக்களிடமிருந்து இலக்கியத்தை மேலும் விலக்கக்கூடியன. இலக்கியங்கள் மக்களைச் சென்றடைய முடியாத நிலை ஏற்படுவது ஒரு சமூகத்தை முன்னேற்றப்பாதையில் போகாமற் செயலறுக்கக்கூடும். அதே போல, சுரண்டற் காரர்களுக்கும் ஒடுக்குமுறையாளர்களுக்கும் ஆதரவாக இலக்கியம் படைப்பதும் அவற்றை மக்கள் மத்தியிற் பரவலாகக் கொண்டு சேர்ப்பதும் மேசமான விளவுகளை ஏற்படுத்தும். காலந்தோறும் மக்களை முற்போக்கு இலக்கியங்களில் இருந்து விலக்கிவைப்பதையே ஒடுக்குமுறையாளர்கள் வேண்டியுள்ளனர். அதற்கான சகல நடவடிக்கைகளையும் எடுத்த வண்ணமே உள்ளனர்.

இவை பற்றிய தெளிவைப் பெறுவதும் முக்கியமானது. எனவே, போலி முற்போக்கு இலக்கியங்கள் குறித்த பார்வையும் அவசியமாகிறது. மக்களின் பிரச்சினை ஒன்றைப் பேசுவது போல அவற்றின் தீர்

மக்களின் பிரச்சினை ஒன்றைப் பேசுவது போல அவற்றின் தீர்வுக்கு முரணான எண்ணங்களை வழங்கும் தவறான கருத்துக்களை மக்கள் மனதில் விதைப்பதையும் மக்களின் அடிப்படைப் பிரச்சினைகளில் மக்களைப் பிழையான பாதையில் வழி நடத்தலையும் அவை செய்கின்றன. பார்க்க முற்போக்காய்த் தெரியும் இவை, பொதுமக்களுக்குத் தீர்வு போன்ற தோற்றத்தை ஏற்படுத்தி உண்மையான முற்போக்கு இலக்கியங்களில் இருந்து மக்களை விலக்கிவைக்கும் வேலைகளைச் செய்கின்றன.

வுக்கு முரணான எண்ணங்களை வழங்கும் தவறான கருத்துக்களை மக்கள் மனதில் விதைப்பதையும் மக்களின் அடிப்படைப் பிரச்சினைகளில் மக்களைப் பிழையான பாதையில் வழி நடத்தலையும் அவை செய்கின்றன. பார்க்க முற்போக்காய்த் தெரியும் இவை, பொது மக்களுக்குத் தீர்வு போன்ற தோற்றத்தை ஏற்படுத்தி உண்மையான முற்போக்கு இலக்கியங்களில் இருந்து மக்களை விலக்கிவைக்கும் வேலைகளைச் செய்கின்றன. இவை மக்களுக்கெதிராய் சுரண்டற்காரர்களும் ஒடுக்குமுறையாளர்களும் பயன்படுத்தும் மற்றுமொரு ஆயுதமாகும். பூரண தெளிவை மக்கள் பெறக்கூடா தென்ற அவர்களது நோக்கத்தை இது நிறைவேற்றுகிறது.

மக்கள் இலக்கியத்தை மக்களிடம் கொண்டு செல்வது எப்படி?

மக்கள் இலக்கியத்தை மக்களிடம் சேர்க்க அதி உகந்த உத்தியாகத் திகழ்வது கலையேயாகும். குறித்தவொரு இலக்கியப் படைப்பை கலையாக்கி இலகுவாய் மக்களிடம் சேர்க்கமுடியும். பக்கம் பக்கமாய் எழுதிச் சொல்லமுடியாத ஒரு விடயத்தை ஒரு நாடகம் இலகுவில் சொல்லிவிடும். எழுதப்படும் கவிதைகள் மக்களிடம் ஆற்றுகை வடிவில் சொல்வதையும் பாட

வெறுமனே இலக்கிய முயற்சிகளால் எதையும் மாற்றமுடியாது. மாற்றம் வேண்டுமெனின் அவற்றைக் கலை இலக்கியச் செயற்பாடுகளாக முன்னெடுக்கப்பட வேண்டும். அதனை முன்னெடுக்க மக்கள் நலன் கருதிச் செயற்படக்கூடிய கலை இலக்கிய அமைப்புகள் அவசியமாகின்றன. வர்க்கக் கண்ணோட்டமும் மக்கள் பிரச்சினைகள் பற்றிய புரிதல்களோடு அவ்வமைப்புகள் மக்களை நோக்கி செயற்பட வேண்டியதும் அவசியமாகிறது.

லாபப் பாடுவதையும் ஒவியங்களில் ஒரு கருத்தை வெளிப்படுத்துவதையும் விடச் சிறந்த ஊடகங்கள் கிடையாது.

இந்த இடத்தில் நாம் கவனிக்கவேண்டியது ஒன்றுள்ளது. அதாவது வெறுமனே இலக்கிய முயற்சிகளால் எதையும் மாற்றமுடியாது. மாற்றம் வேண்டுமெனின் அவற்றைக் கலை இலக்கியச் செயற்பாடுகளாக முன்னெடுக்கப்படவேண்டும். அதனை முன்னெடுக்க மக்கள் நலன் கருதிச் செயற்படக்கூடிய கலை இலக்கிய அமைப்புகள் அவசியமாகின்றன. வர்க்கக் கண்ணோட்டமும் மக்கள் பிரச்சினைகள் பற்றிய புரிதல்களோடு அவ்வமைப்புகள் மக்களை நோக்கி செயற்படவேண்டியதும் அவசியமாகிறது.

முடிவு

எதோ ஒரு வகையிற் சுரண்டப்படும் ஒடுக்கப்படும் வரும் மக்களுக்கு விடுதலை அவசியம். விடுதலைக்

கான ஒரே மார்க்கம் மக்கள் போராட்டமாகும். அதற்கு மக்கள் மத்தியில் அவர்களது பிரச்சினைகள் தொடர்பான விழிப்புணர்வையும் விடுதலைக்கான கொள்கைகளையும் கொண்டு சேர்க்கவேண்டும். அந்தத் தேவையை மக்கள் இலக்கியம், மட்டுமே நிறைவேற்றமுடியும்.

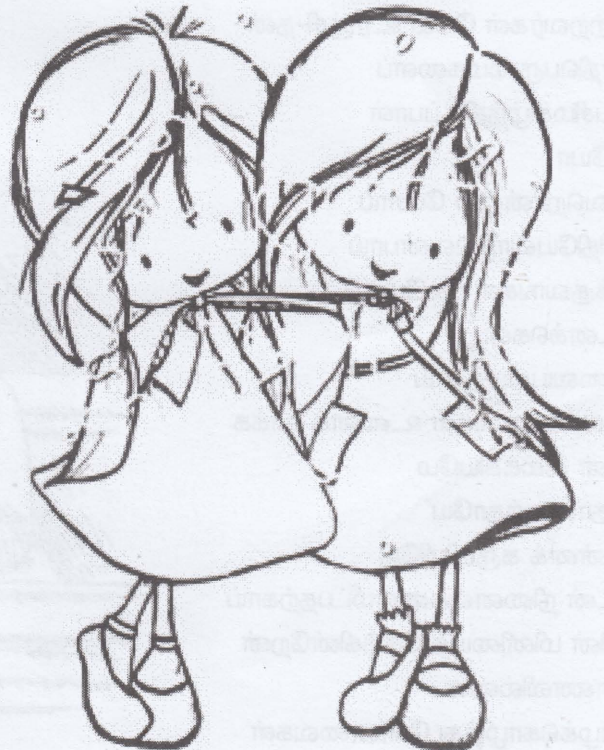
உண்மையில் மக்கள் இலக்கியம் சரியான முறையில் மக்களைச் சென்றடைகிறபோதே, மக்களுக்கான இலக்கியம், சமூகத்திற்கான இலக்கியம், புரட்சிகர இலக்கியம், முற்போக்கு இலக்கியம், சமூக மாற்றத்திற்கான ஆயுதமாக இலக்கியம் என்றெல்லாம் நாம் சொல்லும் நோக்கம் செயற்படத் தொடங்கும். அதுவே விடுதலைக்கான முதற்படியாகும்.

உசாத்துணைகள்

1. மாவோ சேதுங்: யெனான் பேருரைகள்
2. பேராசிரியர் க.கைலாசபதி: முற்போக்கு இலக்கியமும் அழகியல் பிரச்சினைகளும், மக்கள் இலக்கியப் பண்பு
3. சி. சிவசேகரம்: எதிர்ப்பிலக்கியமும் எசமானர்களும்
4. புலோலியூர் வேல். நந்தகுமார், சமகால ஈழத்துத்தமிழ் இலக்கியப் போக்கும் அதன் எதிர்காலமும் (<http://www.tamilauthors.com/01/12.html>)
5. க. முத்தையா: சிறந்த இலக்கியங்கள் எவை?
6. லியோன் ட்ரொடஸ்கி, கலை பற்றிய கம்யூனிஸ்ட் கொள்கை (1923)
7. கோ. கேசவன், இலக்கிய விமர்சனம் ஒரு மார்க்சியப் பார்வை.
8. கலை இலக்கியம் யாவும் மக்களுக்கே! - மாவோ
9. லெனின், கலை இலக்கியம் பற்றி

என்தோழி என்பாவாய் -தாரணி

சின்னக் கருவிழிகள் மின்மினியை
 காவிவர
 பின்னி இரு சடைகள் நியொன்று
 நானொன்றாய்
 பள்ளிச் சீருடையில் பகல் ஒழிந்த
 வெண்ணிலவாய்
 கள்ளிமனம் திருடிகாத்திருக்க
 வைப்பாயே
 நித்தம் சிறுநகைகள் நீசிந்த
 நான் பொறுக்க
 தித்திக்கும் உன்பேச்சில் தேன்பாகுச்
 சுவையூட்டி
 கள்ளக் குறுவிழியில் கார்மின்னல்
 ஒளிந்திருக்க
 வெட்டிச் சிறுபார்வை மழைபொழிவாய்
 என்பாவாய்
 கதிரோன் ஒளிபரப்பி காலத்தை
 கலைத்துவர
 வளர்வாழை மரம்போல நீவளர
 நாம் வளர
 கயர்பட்டஎன்சட்டை கடைகண்ணால்
 நீகாட்ட
 இல்லை இனிரகசியங்கள் எனஎல்லாம்
 பகர்வோமே
 கல்யாணம் வந்துகால்கட்ட
 நான் பிரிந்தேன்
 பள்ளிப்படிப் பொழிந்தும்பலபடிப்பு
 நீபடித்தாய்
 உன் அப்பாகாவலுடன் உத்தியோகம்
 வரைசென்றாய் - உன்
 கல்யாண அழைப்பிற்க்காய்
 காத்திருந்தேன் - என்தோழி
 மண்கிண்டும் மாப்பிள்ளைநாம்பார்க்க
 மாட்டமென்றார்
 என் கணவர் போல உத்தியோகம் அற்றவரை
 உன் கணவர் ஆக்கமாட்டோம் என்றுரைத்தார்

பொன்சுமக்கும் தொழில் எனினும் கூலிதானே
என்றுரைப்பார்
பெண் சுமக்கும் உன்மேனிசெய்தபிழை
எதுதோழி
ஐயிரண்டுதிங்கள் ஆடி பலகடந்தும்
ஐந்துபிள்ளைநான் பெற்று
அவர் பள்ளிபோனபின்பும்
பள்ளியறை நீகாணாய்
பகல் காணா இரவானாய்
சீதனங்கள் பலகோடிசீராய் குவிந்திருந்தும்
வரன் தேடிவானரராய் தரகர்மார்
திசைபரந்தும்
சைவம் மட்டும் என்றகடும் சட்டம்
தளர்ந்திருந்தும்
சாதிக்கல் உரஞ்சும் உன் அப்பாவின்
பூதக் கண்ணாடிப் பரிசோதனைதாண்டி
உன் மணநாள் காண
காலம் வரவில்லைகாலன் வந்துன்னப்பன்
தனைமணந்து சென்றபின்பும்
பாதிக்கல் வைத்து உன் அம்மா
மற்றவர்கள் மேல் உரஞ்சி-தன்
சாதிபெருமைகளைப்
பேசிமகிழ்ந்திருப்பாள்
நீயோ
வேறொன்றும் பேசாய்
விதியேவாழ்வென்பாய்
பக்குவங்கள் பலபேணி
உனக்கென்று
எவையுரைத்தாய்
இலக்கணங்கள் உனைக் காக்க
என் இலக்கியமே
தொலைந்தாயே
சின்னக் கருவிழியே
உன் நினைவுகளைமீட்பதற்காய்
மின் மினியைத் தேடுகின்றேன்
காணவில்லை
வழக்கொழிந்து போனவைகள்
அவைமட்டும் ஏன் தோழி

பெருமழை பேசியவை

அயலூரான்

சென்னை கடலூரின் பெருமழையின் பின் பேசிவருபவைகள் பெரிதும் காதுகொடுத்து கேட்கப்படுவதாகத் தெரியவில்லை. கொட்டித் தீர்த்த பெருமழையில் எட்டு நாட்களுக்குமேல் தாக்குபிடிக்க முடியாது சிங்காரச் சென்னையின் பெரும் பகுதிகள் வெள்ளக் காடாயின. வீதிகளில் படகுகள் உணவு காவிச்சென்றன. ஆவின் பாலிற்காய் மக்கள் அலைமோதினர். எல்லாம் தீர்ந்தபின்னர் சிலர் பட்டியினிலும் கிடந்தனர். கைத்தொலைபேசிகள் மின்சாரம் இன்றி மெளனித்துபோயின. அல்லல்கள் ஓய்ந்த பின் அடுக்கடுக்காய் காரணங்கள் பேசப்பட்டன. ஒருவேளை சென்னை மழைகொட்டிய நன்மைகளுள் இவையும் ஒன்றாக இருக்கலாம். தாய் தமிழகத்தின்

பாசஉறவுகளுக்குத் தம் அன்பைபகிரவும் அடுத்தவர்க்கு உதவவும் அள்ளி வழங்கவும் சென்னைமழை மடை திறந்து விட்டிருந்தது.

பேசப்பட்ட விடயங்களில் பெரிதும் பேசப்பட்டவை உள்ளூராட்சி மன்றங்களும் அவற்றின் உதவாத திட்டங்களும், ஏரிகளுக்குள் ஏறிய குடியிருப்புக்களும், நீர் வடிகால்களை அடைத்த கட்டட வாக்கமும் இன்னும் பலகுறைபாடுகளும் பெரும் மழையின் தாக்கம் பலமடங்காய் கூட காரணங்கள் என்ற உண்மைகளேயாகும். கரையோரப் பட்டினம் ஒன்றின் வடிகாற் திட்டமோ மற்றும் உள்கட்டுமானங்களே உதவாக்ககரையாக உள்ளன என்றும் பேசப்பட்டது.

மேம்பாலங்கள் மட்டும் காத்திருக்கும் மையங்களாகவும் “கவரேச்”தரும் இடங்களாயும் ஆறுதல் தந்திருந்தன.

பேசப்பட்ட விடயங்களுக்கு இலஞ்ச ஊழல் விளையாட்டில் விதிவிலகிய கட்டடங்கள் பெருவணிகநிலையங்கள், வேறு மையங்கள், குடியிருப்புக்கள் சதுப்பு நிலங்களுக்குள் கால் பரப்பிநின்ற காட்சிகள் சாட்சிகளாயின.

பெருவணிக நிறுவனங்களுக்கும், பல்தேசிய கம்பனிகளுக்கும் முதுகு சொறியும் அரசியல் தான் சென்னையில் மாறிமாறி நடந்தது என்றும், இரண்டு கழகங்களின் ஆட்சியும் அப்படித்தான் இருந்ததென்றும் காலத்தின் சுவடுகள் பேசுகின்றன. மாறிமாறி ஆட்சிசெய்த ஆட்சியாளர்களும் அடிவருடிகளும் தங்கள் பங்குகளுக்கு ஏற்பகட்டடங்கள் வைத்து கபடிவிளையாடி வந்துள்ளனர்.

பெருவணிக நிறுவனங்களுக்கு வசதிகளையும் வாய்ப்புகளையும் கொடுத்துவிட்டால் போதும். மக்கள் வாழ்வு உயர்ந்துவிடும் என்ற போலித்தனத்தை பெருமழைபொழிந்து பொய்ப்பித்துள்ளது. எல்லோர்க்கும் பெய்தமழை சாதி, மத, இன, பேதம்பாராது கொட்டித் தீர்த்தது. மனித துயரங்களும் துன்பங்களும் ஒன்றுதான் என்பதையும் எல்லோர் கண்ணீரும் உப்புத்தான் என்பதையும் பெருமழை பேசிவிட்டு சென்றுள்ளது. மழை சென்ற பின்பும் மனம் மாறுமோ தெரியாது.

எல் நினோ எனப்படும் காலநிலைப் பிறழ்வு தான் பெருமழைக்கு காரணம் எனப்படுகின்றது. இந்நிலை இனியும் தொடரும் என எச்சரிக்கை விடப்படுகின்றது. சென்னை மழைக்காலத்தில் எமது நாட்டிலும் மழைகொட்டியது. ஆனால் பெருமளவு வெள்ளம் எட்டவில்லை. அதனால் இடர்களையும் அமைப்புக்கள். இங்கு எந்தளவிற்கு உள்ளன என வாய்ப்புப் பார்க்க முடியாது போய்விட்டது. வருமுன் காவாத வாழ்வு ஒன்று சென்னையில் வந்த பின்பும் அதைப் படிப்பி

னாய் கொள்ள எத்தனைபேர் தயாராக உள்ளனர் என்று தெரியவில்லை.

சென்னை மழை பேசிய விடயங்களில் பல எமது நாட்டின் உள்ளூர் அரசியல் வாதிகளுக்கும் ஆட்சியாளர்களுக்கும் பெருத்தமானவையாகும். உள்நாட்டு மக்களையும் உள்ளூர் நிலமைகளையும் கவனத்தில் எடுக்காது பல்தேசிய முதலீட்டால் எல்லாம் வந்துவிடும் என்பது வெறும் பகற்களவு மட்டுமே ஆகும். உள்நாட்டுக்குப் பொருத்தமற்ற திட்டங்கள் மட்டுமன்றி மக்களின் வரிப்பணத்தில் மக்களுக்கு வசதி செய்து கொடுக்காது பெரும் வணிக நிறுவனங்களின் கட்டடங்களுக்கு குளிர்நட்டிக் கொண்டிருப்பது மாசுக்களையே கொண்டுவரும்.

உள்ளூராட்சி மன்றங்களில் திறமை உடைய வர்களும் திட்டமிட வல்லவர்களும், நேர்மையுடையவர்களும் மண்ணை மக்களை உண்மையில் நேசிப்பவர்களும் வேண்டுமேயன்றி வீராப்புப் பேசும் வீணர்களால் எவையும் உருப்படியாய் நடக்காது என்பதை சென்னைமழை பேசிச் சென்றுள்ளது.

நம் நாட்டு மாகாண அரசும் உள்ளூர் ராட்சி அமைப்புகளும் பல்தேசிய நிறுவனங்களின் இலாப உழைப்பிற்கு மண்ணையும் மக்களையும் தாரைவார்க்காது செயற்பட்டாலே போதுமானதாகும். ஆறுகள், குளங்கள், விவசாய நிலங்கள், கரையோரப் கிராமங்கள் இவை யாவற்றையும் கவனத்தில் எடுக்காத அகன்ற வீதிகளும் அடுக்கு மாளிகைகளும் அபிவிருத்தி அல்ல என்பது பெருமழையின் பேச்சாக உள்ளது. நிலத்தடி நீர் மாசு, வரட்சி, வெள்ளம், சூறாவளி என்பவற்றைக் நோக்கி எத்தகைய திட்டங்கள் எமது நாட்டில் வகுக்கப்படுகின்றன என்பது பேசப்பட வேண்டிய விடயங்களாகும். ஓயில் கலந்த நீரைக்கூட குடிக்கலாம் என்று பரிந்துரைத்து பல்தேசியக் கம்பனிகளுக்கு விசுவாசம் செய்பவர்கள் இவற்றை யெல்லாம் கவனத்தில் கொள்வார்கள் என மக்கள் நம்பினால் நாம் ஒன்றும் செய்யமுடியாது.

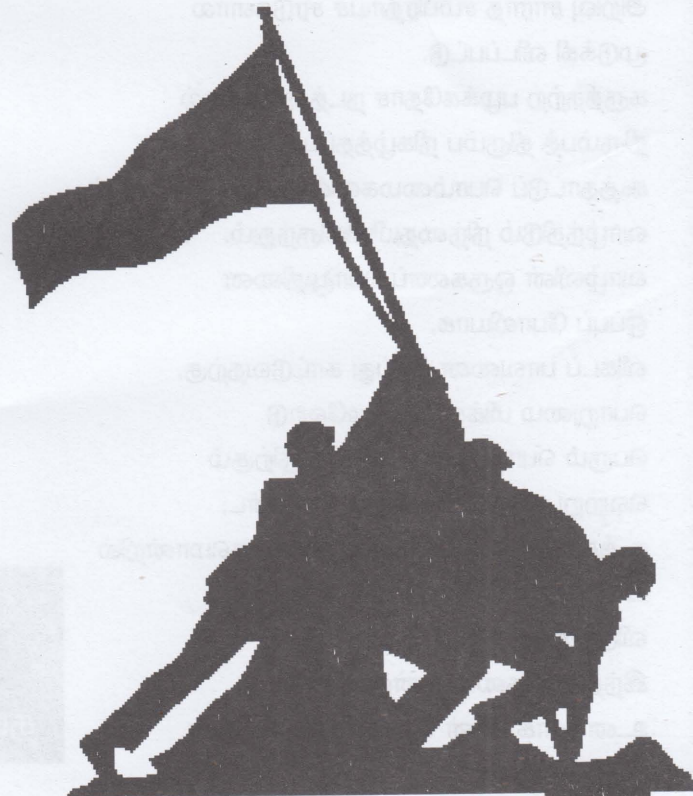
விடுதலை

எனது தாய் நாடே,
உனது திரிபுபடு கனவுகளால்
வடிவமைக்கப் பட்ட
மாயப் பேருருவாம் - அச்சத்தில் இருந்து
விடுதலை
இந்த விடுதலை ஒன்றினையே
உனக்காக நான் வேண்டி நிற்கிறேன்.

எனது தாய் நாடே,
உன்னை உற்று நோக்கியவாறு
'வா' எனச் சைகை காட்டி அழைக்கும்,
எதிர்காலத்தின் அழைப்பினைக் கண்டுகொள்ள விடாது,
உனது தலையினை வளைத்து அழுத்தியும்,
முதுகினை மடக்கி முறித்தும்
கண்களைப் பொத்திக் குருடாக்கியும் நிற்கின்ற
யுகயுகாந்திரங்களின் சுமைகளிலிருந்து
விடுதலை
இந்த விடுதலை ஒன்றினையே
உனக்காக நான் வேண்டி நிற்கிறேன்.

எனது தாய் நாடே,
இடர் பல வரினும், எவற்றுக்கும் அஞ்சாது,
வீரம் மிக்க துணிவொடு செயற்படும்
சத்தியத்தின் வழியினைக் காட்டி நிற்கும்,
அந்த விடிவெள்ளி மீது நம்பிக்கை வைக்காது,
இருள் நிறை இரவின் அசைவறு அமைதியுடன்
உன்னைப் பிணைத்துக் கொண்டு கிடக்கும்
உனது ஆழ்துயில் தளைகளிலிருந்து
விடுதலை,
இந்த விடுதலை ஒன்றினையே
உனக்காக நான் வேண்டி நிற்கிறேன்.

எனது தாய் நாடே,
'ஊழ்வலி' என்றதோர் அராஜகத்திடமிருந்து
விடுதலை,
உனது கப்பலை உந்தித் தள்ள உதவும்
பாய்ச் சேலையினை,

செல்திசை தன்னில் உறுதியற்றிருக்கும்
குருட்டுக் காற்றிடம்,
பலமிழந்த நிலையில் விட்டுக் கொடுத்துவிட்டும்.
மரணத்தை ஒத்த விறைத்த பிடிவாதமும்,
அக்கறை சற்றேனுமற்ற
அலட்சிய அகம்பாவமும்
குடிபுகுந்திருக்கும் கை யொன்றிடத்தில்
உனது சுக்கான் பிடியினைத்
தாரை வார்த்துக் கொடுத்து விட்டும்.
'விதியே' என்று வாழாங்கிருக்க வைக்கும் -
'உழ்வலி' என்ற அராஜகத்திடமிருந்து
விடுதலை,
இந்த விடுதலை ஒன்றினையே
உனக்காக நான் வேண்டி நிற்கிறேன்.

எனது தாய் நாடே,
கூத்தாட்டுப் பொம்மைகளது உலகமொன்றில்
வாழ்ந்திடும் நிந்தையிலிருந்து,
விடுதலை,
அறிவு சாராத சம்பிரதாயச் சரடுகளால்
முடுக்கி விடப்பட்டு,
கருத்தற்ற பழக்கதோச நடத்தைகளால்
திரும்பத் திரும்ப நிகழ்த்தப்படும்,
கூத்தாட்டுப் பொம்மைகளின் உலகமொன்றில்
வாழ்ந்திடும் நிந்தையிலிருந்தும்.
வாழ்வின் ஒருகணப் பொழுதினை
ஒப்புப் போலியாக,
விகடப் பாவனை செய்து காட்டுவதற்கு,
பொறுமை மிக்க கீழ்ப்படிவோடு
பெரும் பொழுதைப் போக்கி நிற்கும்
வெற்று உருவங்களைக் கொண்ட,
கூத்தாட்டுப் பொம்மைகளது உலகமொன்றில்
வாழ்ந்திடும் நிந்தையிலிருந்தும்
விடுதலை,
இந்த விடுதலை ஒன்றினையே
உனக்காக நான் வேண்டி நிற்கிறேன்.

வாங்கக்கவி ரவீந்திரநாத் தாகூரின்
ஆக்கங்களிலிருந்து ஒரு கவிதை
தமிழில்: குழந்தை ம. சண்முகலிங்கம்

“எங்கள் பிதாவே”

“எனக்குத் தூக்கம் வருது, குளிருது.”

“அட கடவுளே! எனக்குந் தான் தூக்கம் வருது. ஊம், உடை மாட்டிக்கொள். தொப்பியைப் போட்டுக்கொள். கம்பளிக் காலணிகளை அணிந்து கொள். கையுறைகள் எங்கே? அசையாமல் நில். நெளியாதே.”

பையன் உடை அணிந்துகொண்டதும், அவனது கையைப் பிடித்துக்கொண்டான். இருவரும் வீட்டை விட்டு வெளியே கிளம்பினார்கள். பையனுக்கு இன்னும் முழுவதும் விழிப்பு வரவில்லை. அவனுக்கு நான்கு வயது. நடக்கையில் நடுங்குவதும் இடறுவதுமாக இருந்தான். பொழுது அப்போதுதான் புலரத் தொடங்கியிருந்தது. கூதல் நிறைந்த வெளிர் நீல மூடுபனி வெளியில் அடர்ந்திருந்தது. தன் பையனின் கழுத்தைச் சுற்றி லேஞ்சியை இன்னும் இறுகக் கட்டி காலரை நிமிர்த்து விட்டான், தூங்கி வழியும், முரண்டு ததும்பும் முகத்தில் முத்தமிட்டான்.

உடைந்த கண்ணாடிகள் கொண்ட வெளித் தாழ்வாரத்தின் மரச் சட்டங்களில் தொங்கிய காட்டு முந்திரி கொடியின் உலர்ந்த தண்டுகள் கடும் பனியின் காரணமாகச் சர்க்கரையால் ஆனவைப் போலத் தோற்றமளித்தன. குளிரோ உறை மட்டத்துக்கு இருபத்தைந்து டிகிரி கீழே இருந்தது. அவர்களது வாய்களிலிருந்து அடர்

ஆவி வெளிவந்து. முற்றத்தில் கழிவு நீர் கண்ணாடியாய் உறைந்து கிடந்தது.

“அம்மா, நாம் எங்கே போறோம்?”

“அதுதான் சொன்னேனே: உலாவப் போறோம்.”

“அப்படியானால் பெட்டி எதற்கு?”

“வேண்டும், அதனால்தான். கம்மா இரு. பேசாதே. வாயை மூடிக்கொள். இல்லாவிட்டால் தடுமல் பிடித்துக் கொள்ளும். குளிர் எப்படியிருக்கிறது, பார்த்தாயா. தரையைப் பார்த்து நட. இல்லையோ, வழக்கி விழுந்து விடுவாய்.”

வெளி வாயிலின் அருகே காவலாளி ஆட்டுத்தோல் கோட்டும் வெள்ளை ஏப்ரனும் அணிந்து, ஏப்ரன் மார்பில் உலோகப் பட்டயம் துலங்க நின்றுகொண்டிருந்தான். அவனை ஏறெடுத்தும் பார்க்காமல் கடந்து சென்றாள். அவர்கள் வெளியேறியதும் அவன் பக்கக்கதவை மெளனமாகச் சாத்தி, பெரிய இரும்புத் தாழ் இட்டான். அவர்கள் தெருவோடு நடந்தார்கள். தரையில் வெண்பனி இல்லை. நாற்புறமும் பனிக்கட்டியும் ஊசிமுனை பனியும் மட்டுமே இருந்தன. பனிக்கட்டியோ ஊசிமுனைப் பனியோ இல்லாத இடங்களில் மழுமழுப்பான கற்கள் அல்லது கற்கள் போன்றே மழுமழுவென்று கடினமாயிருந்த மண் தரை தென்பட்டன. இலைகள் அற்ற மொட்டைக் கருவேல மரங்களின் அடியே அவர்கள் நடந்தார்கள். கடுங்குளிரில் இழுவிசையுடன் அம்மரங்கள் சடசடத்தன.

தாயும் மகனும் அநேகமாக ஒரே மாதிரி உடை அணிந்திருந்தார்கள். ஓரளவு நல்ல, செயற்கை மென்மயிர்க் கோட்டுகளும் நழுதா காலணிகளும் பலநிறக் கம்பளிக் கையுறைகளும் அணிந்திருந்தார்கள். ஒரே வித்தியாசம், தாயார் கட்டம் போட்ட கம்பளிக் குட்டையைத் தலையில் கட்டியிருந்தாள், மகனோ காதுமூடிகள் உள்ள வட்ட மென்மயிர்த்தோல் தொப்பி அணிந்திருந்தான். தெரு வெறிச்சோடிக் கிடந்தது. நாற்சந்தியை அவர்கள் அடைந்ததும் அங்கு பொருத்தியிருந்த ஒலிபெருக்கி உரக்கச்சீறவே தாய் திடுக்கிட்டாள். மறு கணமே, இது வானொலியின் காலை நிகழ்ச்சித் தொடக்கம் என்று ஊகித்துக்கொண்டாள். வழக்கம் போலவே சேவலின் கூவலுடன் தொடங்கியது வானொலி நிகழ்ச்சி. சேவலின் மிக உரத்த கூவல் தெருக் கோடிவரை ஒலித்து, புது நாளின் ஆரம்பத்தை அறிவித்தது. சிறுவன் ஒலி பெருக்கிப் பெட்டியை நிமிர்ந்து நோக்கினான்.

“அம்மா, இதென்ன, சேவலா?”

“ஆமாம், குழந்தாய்.”

“சேவலுக்கு அங்கே குளிராதா, அம்மா?”

“இல்லை. கொஞ்சங்கூடக் குளிராது. இழுக்காதே, தரையைப் பார்த்து நட.”

பின்பு ஒலிபெருக்கி இன்னொரு முறை சீறியது. அதைத் தொடர்ந்து ஒரு குழந்தையின் மென் குரல், “காலை வணக்கம்! காலை வணக்கம்! காலை வணக்கம்!” என்று தெய்வீக நயத்துடன் மூன்று முறை கூறியது.

அப்புறம் அதே குரல் ருமேனிய மொழியில் நிதானமும் பயபக்தியுமாக கர்த்தரின் செபத்தைப் படித்து:

“பரமண்டலத்திலுள்ள எங்கள் பிதாவே! தெய்விகம் பொலிக நிந்திரு நாமம். நிளது அரசாட்சி நிலவுவதாக. நிளது சித்தமே நிறைவேறுவதாக”

தெருமூலையில் அந்தப் பெண்காற்றின் போக்கிலிருந்து திரும்பி, சிறுவனைத் தன்னோடு இழுத்துக் கொண்டு, சந்து வழியாக அநேகமாக ஓடினாள். ஒலி பெருக்கியிலிருந்து வந்த மிகவும் உரத்த, மிக மென்மையான குரல் தன்னை விரட்டிக்கொண்டு தொடர்வது போல. விரைவில் குரல் அடங்கிவிட்டது. செபம் முடிந்து விட்டது. தெருவின் பனிப்பாதை வழியே கடற்காற்று வீசியது. முன்னே, செம் மூடுபனி சூழ்ந்த நெகிடி நெருப்பு எரிந்து கொண்டிருந்தது. அதன் அருகே குளிர்காய்ந்து கொண்டிருந்தனர் ஜெர்மானிய ரோந்துக்காரர்கள். அதைக் கண்ட அவள் திரும்பி வேறு திசையில் நடந்தாள். கம்பளிக் காலணிகளுடன் அவள் அருகே ஓடி வந்தாள் சிறுவன். அவன் கன்னங்கள் கொவ்வையாய் கன்றிச் சிவந்திருந்தன. மூக்கின் அடியில் பனியாலுறைந்த துளி ஒன்று தொங்கியது.

“அம்மா, நாம் உலாவுகிறோமா?” என வினவினான் சிறுவன்.

“ஆமாம். உலவுகிறோம்.”

“இவ்வளவு வேகமாக உலாவ எனக்குப் பிடிக்க வில்லை.”

“பொறுத்துக்கொள்.”

இரு வாயில்கள் கொண்ட முற்றம் ஒன்றினுள் புகுந்து அவர்கள் வேறொரு தெருவை அடைந்தார்கள். கிழக்கு

வெளுக்கத் தொடங்கிவிட்டது. வெண் நீல மேகங்களுக்கும் குளிர்வளி மூட்டத்துக்கும் இடையே மெல்லிய ரோஜா வானம் உதய ஒளி காட்டியது. அதன் இளஞ் செந்நிறத்திலிருந்து வெளிப்பட்ட கடுங்குளிரினால் தாடைகள் ஓட்டி கொண்டன. தெருவில் ஆள் நடமாட்டம் தொடங்கி இருந்தது. எல்லாரும் ஒரே திக்கில் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். அநேகமாக அனைவருமே சாமான்களைச் சுமந்து சென்றார்கள். சிலர் கைவண்டிகளைத் தள்ளியவாறு நடந்தார்கள். வேறு சிலர் சுமை நிறைந்த ஸ்லெட்ஜுகளை இழுத்துச் சென்றார்கள். சாலையின் பனிபடியாத இடங்களை ஸ்லெட்ஜ் அடிகள் தேய்த்தன.

அன்று காலை நகரின் எல்லா மூலைகளிலுமிருந்து மக்கள் சுமைகளுடன் ஒரே திசை நோக்கி மெல்ல ஊர்ந்த வண்ணமாயிருந்தார்கள். இவர்கள் யூதர்கள். 'கெட்டோ' எனப்படும் யூதர் முகாமுக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். 'கெட்டோ' அமைக்கப் பட்டிருந்த பெரேஸீப் என்னும் இடம் நகரின் ஆளரவம் அற்ற, தாழ்நிலப் பகுதி. எரிந்து போன எண்ணெய் டாங்கிகள் கடல் மட்டத்திற்குச் சரியாக நாடோடி சர்க்கஸ் கூடாரங்களை ஒத்த தோற்றத்துடன் அங்கே நின்று கொண்டிருந்தன. பாசிஸ்டுகள் அழுக்கடைந்த சில பகுதிகளை வளைத்து, துருப்பிடித்த முள்கம்பிகளின் இரட்டை வரிசைகளால் வேலி போட்டு, அதில் எலிப்பொறி போன்று ஒரே வாயில் அமைத்திருந்தார்கள். யூதர்கள் இருப்புப் பாதைப் பாலங்களின் அடி வழியாகச் சென்றார்கள். பனிப்பாளம் இறைந்த நடைபாதைகளில் வழக்கினார்கள். நடக்க மாட்டாத தொண்டு கிழவர்களும் டைபாய்டு நோய் கொண்டவர்களும் அவர்களில் இருந்தார்கள். இவர்கள் தூக்கு படுக்கைகளில் எடுத்துச் செல்லப் பட்டார்கள். சிலர் நடக்கையில் விழுந்தவர்கள், எழுந்து நடக்கத் திராணியின்றி, விளக்குக் கம்பங்களில் சாய்ந்தவாறோ, தெருவோரமாக நட்பிருந்த இரும்புக் கால்களைப் பற்றிக் கொண்டோ கிடந்தார்கள். யூதர்களுடன் யாரும் வரவில்லை. அவர்கள் காவலர் எவரும் இன்றித் தாமாகவே நடந்தார்கள். வீடுகளில் தங்கியிருப்பவர்கள் சுடப் படுவார்கள் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும். அது னால்தான் கிளம்பிச் சென்றார்கள்.

யூதர்களை மறைத்துவைப்பவர்களுக்கு மரண தண்டனை அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது. மறைத்துவைக்கப் பட்ட ஒரு யூதனுக்காக, அந்த வீட்டில் உள்ள எல்லாரும் ஒருவர் பாக்கியில்லாமல் கொல்லப்படுவார்கள்

என்பது உத்தரவு. எனவே நகரின் எல்லாப் பகுதிகளிலிருந்தும், இருப்புப் பாதைப் பாலங்களின் அடியேயும், கைவண்டிகளைத் தள்ளிக்கொண்டும் இறுகப் போர்த்து மூடிய குழந்தைகளைக் கைபிடித்து அழைத்துக் கொண்டும் 'கெட்டோ'வை நோக்கி நடந்தார்கள். ஊசி போன்ற பனி மூடிய மரங்களுக்கும் வீடுகளுக்கும் இடையே அவர்கள் ஏறும்புகள் போன்று ஒருவர் பின் ஒருவராகச் சென்றார்கள். அவர்கள் பூட்டிய கதவுகளையும் வாயில்களையும் கடந்து, புகையும் நெகிடி நெருப்புக்களைக் கடந்து ஏகினார்கள். இந்த நெகிடிகளின் அருகே ஜெர்மானிய, ருமேனியப் படைவீரர்கள் குளிர்காய்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். யூதர்களைக் கவனிக்காமலே, கால்களைத் தொப்புத் தொப்பென்று அடிப்பதும் கையறைகளால் காதுகளைத் தேய்த்துச் சூடேற்றிக்கொள்வதுமாகக் குளிர்காய்வதில் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

பயங்கரக்குளிர். வடபகுதி நகரங்களில் கூட இத்தகைய குளிர் கடுமையானதாகவே கருதப்பட்டிருக்கும். ஒதேஸ்ஸா நகருக்கோ இது நம்ப முடியாத விந்தை நிகழ்ச்சி. இம்மாதிரிக் குளிர் ஒதேஸ்ஸாவில் முப்பது ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை மட்டுமே அடிப்பது வழக்கம். வெண்ணீலமும் கருநீலமும் பசுமையுமாகக் குமைந்த ஆவிப் படலங்களின் வழியே கதிரவனின் சிறுவட்டம் மங்கலாக ஒளிர்ந்தது. பறக்கும் போதே குளிர் தாக்கியதால் இறந்த குருவிகள் பாதையில் விழுந்து கிடந்தன. தொடுவானம் வரை வெள்ளை வெளே ரென்று கடல் உறைந்திருந்தது. காற்று அங்கிருந்து வீசியது.

இவளோ பார்வைக்கு ருஷ்யப் பெண் போன்று காணப்பட்டாள். சிறுவனின் தகப்பன் ருஷ்யன் போலத் தோற்றமளித்தான். சிறுவனின் தகப்பன் ருஷ்யன் தான். எனினும் இதனால் ஒன்றும் பயனில்லை. அவன் தாய் யூதப் பெண். ஆகவே 'கெட்டோ' செல்வது தவிர அவர்களுக்கு வேறு வழியில்லை. சிறுவனின் தந்தை செஞ்சேனையில் அதிகாரி. இவளோ தனது பாஸ் போர்ட்டைக் கிழித்து, அன்று காலை கழிவறைக் குழாயில் எறிந்துவிட்டாள். இந்தச் சந்தடி எல்லாம் ஓய்ந்து போகும் வரை நகரில் அலைந்து திரிவது என்ற தீர்மானத்துடன் தன் மகனை அழைத்துக் கொண்டு வீட்டை விட்டுக் கிளம்பினாள். எப்படியாவது சமாளிக்கலாம் என்று நினைத்தாள். 'கெட்டோ' செல்வது அறிவீனம். அது நிச்சயமான சாவைக் குறித்தது. ஆகவே அதிக மக்கள் நடமாட்டமுள்ள வீதிகளிலிருந்து ஒதுங்கிச்

செல்ல முயன்றவாறு மகனுடன் நகரில் சுற்றி அலைந்தாள். தாங்கள் உலாவுவதாக ஆரம்பத்தில் எண்ணிய சிறுவன் அமைதியாக இருந்தான். ஆனால் விரைவிலேயே அவன் முரண்டு பண்ணத் தொடங்கினான்.

“அம்மா, நாம் ஓயாமல் நடக்கிறோமே, ஏன்?”

“நாம் உலாவுகிறோம்.”

“இவ்வளவு வேகமாக நாம் ஒருபோதும் உலாவியது கிடையாதே. நான் களைத்து விட்டேன்.”

“பொறுத்துக்கொள், மகனே. நானுந்தான் களைத்து விட்டேன். நான் முரண்டு பண்ணுகிறேனா?”

தான் உண்மையிலேயே மிக விரைவாக, யாரோ தன்னை விரட்டிக் கொண்டு வருவதுபோல, நடப்பதை அவள் கவனித்தாள். தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு மெதுவாக நடக்கத் தொடங்கினாள். தாயை நிமிர்ந்து பார்த்த சிறுவன், அவள் அடையாளம் தெரியாதபடி மாறிப் போயிருப்பதைக் கண்டான். கடித்துக் கடித்தது வீங்கியிருந்த உதடுகளையும், சால்வைக்கு வெளியே அலங்கோலமாக நீட்டிக் கொண்டிருந்த, பனியால் வெளிறிய கூந்தல் புரிகளையும், கூர்த்த பாவைகள் கொண்ட அசைவற்ற கண்ணாடிக் கண்களையும் திகிலுடன் நோக்கினான். பொம்மை மிருகங்களில் இத்தகைய விழிகளை அவன் பார்த்ததுண்டு. அவள் கடிகாரத்தைப் பார்த்தாளே தவிர அவனை நோக்கவே இல்லை. குழந்தையின் சின்னக் கையை இறுகப் பிடித்துத் தன்னோடு இழுத்துச் சென்றான். பையன் கலவரமடைந்து அழ ஆரம்பித்தான்.

“வீட்டுக்குப் போவோம். எனக்குப் பசிக்கிது”

சிறுவனை ஓர் அருந்தகத்திற்குத் தாய் அழைத்துப் போனாள். ஆனால் நாய்த்தோல் காலர்கள் வைத்த அகன்ற மேலங்கிகள் அணிந்த ருமேனிய போலீஸ் காரர்கள் அங்கே உணவு அருந்திக் கொண்டிருந்தார்கள். அவளிடமே தஸ்தாவேஜைகள் எவையும் இல்லை. ஆகவே, தன்னைக் கைது செய்து ‘கெட்டோ’வுக்கு அனுப்பிவிடுவார்களோ என்று அவள் அஞ்சினாள். ஆகவே ஏதோ தவறுதலாக நுழைந்துவிட்டது போன்று பாவனை செய்து, மன்னிப்பு கேட்டுக் கொண்டு, மணிகள் பூட்டிய கதவைப் படாரென அறைந்து சாத்தினாள். சிறுவன் ஒன்றுமே புரியாமல் அவள் பின்னே ஓடியவாறே அழலானான்.

அடுத்த அருந்தகத்தில் ஒருவரும் இல்லை. குதிரை

லாடம் பதித்த அதன் நிலைவாயிலுக்குள் நிம்மதியுடன் புகுந்தார்கள். மகனுக்கு ஒரு புட்டி தயிரும் வட்ட ரொட்டியும் வாங்கித் தந்தாள். இறுக்கமாக உடையணிந்த சிறுவன் உயர்ந்த முக்காலியில் அமர்ந்து தனக்கு மிகப் பிடித்த தயிரைக் குடித்து ரொட்டியைத் தின்பதில் முனைந்தான். அவளோ மேற்கொண்டு என்ன செய்வது என்று பதைபதைப்புடன் யோசிக்கலானாள். எதுவுமே அவள் மூளையில் உதிக்கவில்லை. அருந்தகத்தில் இரும்புக் கணப்பு எரிந்து கொண்டிருந்தது. அதனருகே சென்று குளிர்காய வாய்ப்பாயிருந்தது. குளிர்காய்கையில் கடைக்காரி தன்னை மட்டுமீறிய கவனத்துடன் நோட்டமிடுவதாக அவளுக்குப் பட்டது. அவள் அவசர அவசரமாகக் கணக்கை முடித்தாள்.

கடைக்காரி சன்னல் வழியே கலவரத்துடன் பார்த்து விட்டு இன்னும் சற்று நேரம் கணப்பருகே அமர்ந்து கதகதப்பு உண்டாக்கிக்கொண்டு போகும்படி அவர்களிடம் சொன்னாள். கணப்பு செஞ்சூடாகத் தகதகத்தது. கருமையோடிய கொவ்வைச் சிவப்பாக ஒளிர்ந்த அதன் மீது பொறிகள் பறந்தன. அதன் வெம்மை சிறுவனை அயர்த்தியது. அவன் கண்கள் செருகிக்கொள்ளலாயின. ஆனால் அவன் தாய்க்கு நிற்க நேரமில்லை. கடைக்காரிக்கு நன்றி தெரிவித்து, அவசரமாயிருப்பதாகச் சொன்னான். இருந்த போதிலும் அவர்கள் அங்கே சுமார் ஒரு மணி நேரம் உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

வயிறார உண்டு, தூக்க மயக்கத்தில் சொக்கிய சிறுவன் நிற்க அரும்பாடுபட்டான். அவள் அவன் தோள்களைக் குலுக்கி, காலரைச் சரிப்படுத்தி இறுக்கி, வாயிற் பக்கம் மெல்லத் தள்ளினாள். பையனோ நிலையில் பதித்திருந்த குதிரை லாடத்தில் தடுக்கிக் கொண்டான். பின்பு அவன், தாயார்தன் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு விட்டான். அவள் மீண்டும் அவனை அழைத்துக் கொண்டு தெருவில் நடந்தாள். முதிர்ந்த பிளேன் மரங்கள் சாலையின் இரு மருங்கிலும் வளர்ந்திருந்தன. பனி படிந்த பட்டைகள் கொண்ட அவற்றின் மென்மையான அடிமரங்களின் அருகாக அவர்கள் சென்றார்கள். பனிக்கட்டிபோல் குளிர்ந்த காற்றில் உடல் நடுங்க, “எனக்குத் தூக்கம் வருது” என்றான் சிறுவன்.

அது தன் காதில் படாதது போல அவள் நடத்தாள். தங்களது நிலைமை புகலற்றது என்பதை அவள் அறிந்திருந்தாள். நகரில் அவர்களுக்குத் தெரிந்தவர்கள் அநேகமாக எவரும் இல்லை. போருக்கு இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்புதான் அவள் இங்கு வந்தாள், வெளியேற

வகையின்றி மாட்டிக்கொண்டாள். முற்றிலும் தனியாளாய் இருந்தாள்.

“என் முழங்கால்கள் குளிரில் விறைத்துப் போச்சு” என்று தேம்பினான் பையன்.

அவனை ஓரமாக அழைத்துச் சென்று அவனது முழங்கால்களைத் தேய்த்துவிட்டாள். அவன் சமாதானமடைந்தான். நகரில் தனக்கு அறிமுகமான குடும்பம் ஒன்று இருப்பது சட்டென அவள் நினைவுக்கு வந்தது. நோவரஸ்ஸீய்ஸ்க்கிலிருந்து ‘கருஸியா’ என்ற கப்பலில் ஒதேஸ்ஸாவுக்கு வருகையில் இந்தக் குடும்பத்தினர் அவர்களுக்கு அறிமுகமானார்கள். பிறகு சில தடவை அவர்கள் சந்தித்தார்கள். அவர்கள் பாவ்லோவ்ஸ்கிய் என்ற குடும்பப் பெயர் கொண்ட புதுமணத் தம்பதிகள். கணவன் பல்மானத் தொழிற்பள்ளியில் அப்போதுதான் படிப்பை முடித்திருந்தான். அவள் பெயர் வேரா.

இரண்டு பெண்களுக்கும் ஒருவரையொருவர் மிகப் பிடித்துவிட்டது. கப்பல் நோவரஸ்ஸீய்ஸ்க்கிலிருந்து ஒதேஸ்ஸா போய்ச் சேர்வதற்குள் இருவரும் மிக நெருங்கிப் பழகிவிட்டார்கள். ஒதேஸ்ஸாவிலும் அவர்கள் இரண்டொரு முறை ஒருவர் வீட்டுக்கு மற்றவர் விருந்தினராகச் சென்று வந்திருந்தார்கள். அவர்களது கணவர்களுக்கிடையிலும் நட்பு ஏற்பட்டது. ஒரு தடவை கார்க்கவ் நகருக்கும் ஒதேஸ்ஸா நகருக்குமிடையே நடந்த காற்பந்தாட்டப் போட்டியைக் காண இரண்டு குடும்பத்தினரும் சேர்ந்தாற்போலச் சென்றார்கள். பாவ்லோவ்ஸ்கிய் குடும்பத்தினர் ஒதேஸ்ஸா தரப்பை ஆதரித்தார்கள். அவளும் அவளது கணவனும் கார்க்கவ் குழுவுக்கு ஆதரவாயிருந்தார்கள். முடிவில் ஒதேஸ்ஸாவே வெற்றி பெற்றது.

அடக் கடவுளே, கடலோரத்தில் புதிதாகக் கட்டப் பட்டிருந்த விசாலமான புதிய விளையாட்டரங்கில் மக்கள்தான் என்னவாகக் கொந்தளித்தார்கள்! கூச்சல்கள், கத்தல்கள், புழுதிப் படலங்கள். அப்போது இரு குடும்பத்தினரும் விளையாட்டின் பொருட்டு சச்சரவு இட்டுக்கொள்ளாததுதான் குறை. இப்போதோ, அதையெல்லாம் நினைத்துப் பார்க்கவே இன்பமாயிருந்தது. பாவ்லோவ்ஸ்கிய் இப்போது ஒதேஸ்ஸாவிலேயே அகப்பட்டுக்கொண்டாள். சமீபத்தில்தான் அவள் வேராவை சந்தையில் கண்டு கொஞ்சம் உரையாடக் கூடச் செய்தாள். ஆனால் சந்தையில் நெடுநேரம் நிற்பது அபாயமானது, ஏனெனில் ஜெர்மானியர்கள் அநேகமாகத் தினந்தோறும் சோதனையிடுவ

தும் கைது செய்வதும் நடத்திவந்தார்கள். ஆகவே வேராவும் அவளும் ஐந்து நிமிடங்கூடப் பேசிக்கொள்ளவில்லை. பிறகு அவர்கள் சந்திக்கவில்லை.

ஆயினும் வேரா நகரில்தான் இருக்க வேண்டும். வேறு அவளுக்குப் போக்கிடம் ஏது? பாவ்லோவ்ஸ்கிய் தம்பதிகள் ரஷ்யர்கள். வேரா வீட்டில் சிறிது காலம் தங்க முயற்சி செய்யலாம். மகனை மட்டுமாவது அங்கே வைக்கலாம். பாவ்லோவ்ஸ்கிய் தம்பதிகள் வெகுதொலைவில், பிரெஞ்சு வீதியின் கோடியில் வசித்து வந்தார்கள். எனவே அவள் திரும்பினாள்.

“அம்மா, நாம் எங்கே போறோம்? வீட்டுக்கா?”

“இல்லை கண்ணே, ஒருவரைப் பார்க்கப் போறோம்.”

“யாரை?”

“வேரா அத்தையை நினைவிருக்கா உனக்கு? அவள் வீட்டுக்குத்தான் போகிறோம்.”

“சரி” என்று பையன் சமாதானமடைந்தான். மற்றவர்கள் வீட்டுக்குப் போவதில் அவனுக்கு விருப்பம். அவனது மகிழ்ச்சிக்கு அளவேயில்லை.

ஸ்த்ரோகனொவ்ஸ்கிய் பாலத்தின் வழியாக, துறைமுகம் செல்லும் தெருவை அடைந்தார்கள். அது குவாரன்டைன் சரிவு என்று அழைக்கப்பட்டது. தெருவின் கீழ்ப்புறத்தில் சரளைக் கல்லால் கட்டப்பட்ட அழகற்ற சதுர வீடுகள் நின்றன. அவற்றில் சில வெறும் இடிபாட்டுக் குவியல்களாக ஆக்கப்பட்டிருந்தன. சில தீக்கிரையாகி இருந்தன. தெருவின் கோடியில் வேறொரு பாலத்தின் வளைந்த கமான்கள் தென்பட்டன. அந்தப் பாலத்துக்கு மறுபுறம், துறைமுகத்தின் கூர்த்த சிதைவுகள் தெரிந்தன. இன்னும் தொலைவில், எரிந்து தகர்ந்த முகடுகளுக்கு அப்பால், தொடுவானம் வரை உறைந்து கிடந்தது வெண்கடல். தொடுவான விளிம்பில் உறையா நீர் ஆழ் நீலப் பட்டை போன்று காட்சி அளித்தது. புகழ்பெற்ற ஒதேஸ்ஸாக் கலங்கரை விளக்கத்தின் வெண்ணிற இடிபாடுகளைச் சுற்றிலும் கரியச் சாம்பல் நிறம் தீட்டிய சில ருமேனியத் துருப்புக் கப்பல்கள் நின்றன. இடப்புறம் தூரத்திலிருந்த மலையின் மேல், ரோஜா நிறமும் மென் நீல வண்ணமும் கொண்ட மூடுபனிக்கு இடையே, நகரத்தின் உயரே சங்கு போன்று கவிழ்ந்து விளங்கியது நாடக அரங்கின் கும்மட்டம். ஸ்த்ரோகனொவ்ஸ்கிய் பாலத்தின் இரும்புக் கிராதிகள் உயரமான ஈட்டி வரிசை போலக்

காணப்பட்டன. அவை கருத்துக் காணப்பட்டன. கீழே, வானிகளை ஏந்தியவாறு மக்கள் குவாரன்டைன் சரிவின் மேலே ஏறி வந்து கொண்டிருந்தார்கள். வானிகளிலிருந்து ததும்பிய நீர் வழியிலேயே பனிக்கட்டியாய் உறைந்து, ரோஜாவெயிலின்மங்கியஒளியில்கண்ணாடி போலப் பளிச்சிட்டது. இவை எல்லாமே எழிலுடன் பொலிந்தன. என்ன இருந்தாலும் வேரா வீட்டில் கொஞ்ச நேரம் தங்குவது சாத்தியந்தான். அடுத்து நடப்பதை அப்புறம் பார்த்துக் கொள்ளலாம் என எண்ணினாள்.

அவர்கள் வெகு நேரம் நடந்தார்கள். சிறுவன் களைத்துப் போனான், எனினும் சினுங்கவில்லை. சின்னக் கம்பளிக் காலணிகளைத் தொப்புத் தொப்பென அடித்தவாறு விரைவாக நடந்து, தாயின் பின்னே சிரமத்துடன் வந்துகொண்டிருந்தான். போக வேண்டிய வீட்டைச் சீக்கிரமாக அடை அவனுக்கும் ஆசையாய் இருந்தது. மற்றவர்களைச் சென்று காண்பதை அவன் எப்போதுமே விரும்பினான். வழியில் பல தடவை தாயார் அவனது வெளிறிய கன்னங்களைத் தேய்த்து விட்டுச் சூடேற்றினாள். வேரா வசித்துவந்த வீட்டருகே நடைபாதை மீது நெகிடித் தீ எரிந்து கொண்டிருந்தது. படைவீரர்கள் குளிர் காய்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். வீடு பெரியது, பல பகுதிகள் கொண்டது. வாயில் கதவு சங்கிலியுடன் சேர்ந்துப் பூட்டப்பட்டிருந்தது. சோதனை நடந்துகொண்டிருந்தது. உள்ளே போகிறவர்களும் வெளியவருபவர்களும் தஸ்தாவேஜைகளைக் காட்ட வேண்டியிருந்தது. இவளோ அவசரமாகச் செல்பவள் போன்ற தோற்றத்துடன் வாயிலின் அருகாக முன்னே சென்றாள். அவளை யாருமே கவனிக்கவில்லை.

பையன் மறுபடியும் முரண்டு பிடிக்க ஆரம்பிக்கவே அவள் அவனைத் தூக்கிக்கொண்டு ஓடினாள். நடைபாதையில் பாவியிருந்த கருநீல உருக்காங்கற்கள் மீது அவளது காலணிகள் சடசடத்தன. பையன் அமைதியாக இருந்தான். அவள் மறுபடியும் நகரில் சுற்றித் திரியலானாள். தான் ஒரே இடங்களையே அடிக் கடி கடந்து சென்று கொண்டிருப்பதாகவும் மக்கள் தன்னைக் கூர்ந்து நோட்டமிடுவதாகவும் அவளுக்குத் தோன்றியது. சில மணி நேரத்தைத் திரையரங்கில் கழிக்கலாமே என்ற யோசனை அவள் மனத்தில் உதித்தது. மாலை எட்டு மணிக்கு மேல் தெருவில் நடமாடுவது தடுக்கப்பட்டிருந்தது. மீறுபவர்களுக்கு மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டது, ஆகவே திரைப்படக்

காட்சிகள் வெகு முன்னதாகவே ஆரம்பிக்கப் பட்டன.

அவளைப் போலவே கடுங்குளிரிலிருந்து தப்பும் பொருட்டு வந்திருந்த போர் வீரர்களாலும் வேசிகளாலும் நிறைந்திருந்த திரையரங்கில் ஒரே இறுக்கமும் நாற்றமுமாயிருந்தது. ஆகவே அவளுக்குக் குமட்டலெடுத்து, தலை சுற்றியது. எனினும் குறைந்த அளவேனும் அங்கே கதகதப்பாவது இருந்தது, உட்கார்ந்திருக்க முடிந்தது. பையனது கழுத்தைச் சுற்றிக் கட்டியிருந்த லேஞ்சியை அவிழ்த்து விட்டாள். தாயின் முழக்கைக்கு மேல் இருகரங்களாலும் பற்றியபடி அக்கணமே பையன் உறக்கத்தில் ஆழ்ந்தான்.

திரையில் நடப்பது என்னவென்று புரிந்து கொள்வதே கடினமாயிருந்தது, எனினும் அவள் தொடர்ச்சியாக இரண்டு காட்சிகள் முடியும் வரை உள்ளே உட்கார்ந்திருந்தாள். ஒருவேளை முதலில் போர் பற்றிய செய்திப்படமும் அப்புறம் வேடிக்கைப் படமோ அது போன்ற ஏதேனுமோ காட்டப்பட்டிருக்கலாம். கதை தொடர்ச்சி குழம்பியது. சில வேளைகளில் நேர்த்தியான ஒருத்தியின் தலை திரை முழுவதையும் வியாபித்துக் கொண்டிருந்தது. கொம்புகள் போலச் சிங்கா ரிக்கப்பட்ட வெளிர்முடியுடன் இருந்த அவள், தலையற்ற உயரமான ஆடவன் ஒருவனது தட்டை மார்பின்மீது முகத்தை வைத்து அழுத்துவதும் அவனுடன் சேர்ந்து பாட்டுப் பாடுவதுமாயிருந்தாள். பின்பு இதே பெண் தாழ்வான பந்தய மோட்டாரில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டாள். அப்புறம் வெடிகள் கறுத்த ஊற்றுக்கள் போன்று சிதறின. ஒன்று, இரண்டு, மூன்று, நான்கு பட்டைகளாகப் பிய்க்கப்பட்டு விட்டன போன்று தடதடவென்ற உலோகச்சத்தத்துடன் சிதறின. கருமண்கட்டிகள் ஆலங்கட்டிகள் போல விழுந்து இரும்பு முரசு அதிர்வது போலக் கணகணத்தன. பீரங்கிக் குண்டுகளால் உழப்பட்ட தரையில், இழவுக்குறியான கருஞ் சிலுவைகளுடன் டாங்கிகள் ஊர்ந்தன. அவை கடகடத்தன, நொடிகளில் எகிறி விழுந்தன. அவற்றின் நீண்ட பீரங்கிக் குழாய்களிலிருந்து நீண்ட தீ நாக்குகளும் சுருளும் வெண்புகைப் பெருக்கும் கிளம்பின.

செப்பனிட்ட காலணிகளும், காதுமூடிகள் கொண்ட ருவ்ய மென்மயிர்த் தொப்பியும் அணிந்திருந்த ஜெர்மானியப் படைவீரன் ஒருவன் அவளது தோள்மீது கனமாகச் சாய்ந்து, சிறுவனை எழுப்புவதற்காக அழுக்கடைந்த பெரிய விரல்களால் அவன் கழுத்தில் கிச்சுக் கிச்சு மூட்டினான். வெள்ளைப்பூண்டின் மணமும்

பட்டைச் சாராய நெடியும் அவனிடமிருந்து குப் பென்று அடித்தது. அவன் ஓயாமல் சுமுகமாகச் சிரித்துக்கொண்டு, “தூங்காதே, புபே, தூங்காதே, புபே” என்று திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

ஜெர்மன் மொழியில் புபே என்றால் பையன் என்று அர்த்தம். பையன் தலையைத் திருப்பி, தூக்கத்தில் ஏதோ முனகினானே தவிர விழித்துக்கொள்ளவில்லை. அப்போது ஜெர்மனியன் கனத்த தலையை அவளது தோள் மேல் சாத்திக்கொண்டு, அவளை ஒரு கையால் அணைத்தவாறு மற்றொரு கையால் பையனது முகத்தைப் பிசையத் தொடங்கினான். சிப்பாய் கோபித்துக் கொண்டு விடுவானோ என்ற அச்சத்தால் அவள் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. தஸ்தாவேஜுகளைக் காட்டுமாறு அவன் கேட்டுவிடக் கூடாதே எனப் பயந்தாள். ஜெர்மானியனிடமிருந்து மற்ற நாற்றங்களுடன் கருவாட்டுக் கவிச்சும் சேர்ந்து அடித்தது. அவளுக்கு வயிற்றைப் புரட்டிக்கொண்டு வந்தது. மீண்டும் சீற்றத்தை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாதிருக்க அரும்பாடு பட்டாள். பதற்றப்படாமல் சமாதானமாயிருக்கும்படி தன்னையே தேற்றிக்கொண்டாள். பார்க்கப் போனால் ஜெர்மானியன் அப்படி அதிகக் கெடுதல் எதுவும் செய்துவிடவில்லை. காட்டான், அவ்வண்ணுதான். ஜெர்மானியர்களுக்குள் நல்லவன் என்றே சொல்ல வேண்டும். இவனைப் பொறுத்துக் கொள்ளலாம். இவ்வாறு அவள் எண்ணிக் கொண்டிருக்கையிலேயே ஜெர்மானியன் அவள் தோள்மேல் வைத்த தலையுடன் உறங்கிவிட்டான். அவள் அசையாது வீற்றிருந்தாள். ஜெர்மானியன் மிகக் கனமாயிருந்தான். நல்ல வேளை, தூங்கிப்போனான்.

கொம்பு நெளிகள் கொண்ட வெளிர் கூந்தல் அழகி திரையில் மறுபடி வளையவந்தாள். வெண்மையும் கறுப்புமான நீண்ட கதிர்க் குச்சங்கள் அவளோடு கூட அரங்க முழுவதிலும் அசைந்தாடின. கருப்பு ஊற்றுக்கள் உலோகத் தடதடப்புடன் கொங்கிச் சிதறின. டாங்கிகள் ஊர்ந்தன. ஜெர்மானியப் பட்டாளங்கள் பாலைமணலில் அணிநடை போட்டன. பாரிஸிலுள்ள ஐபல் கோபுரத்தின் உச்சியில் பெரிய பாசிஸ்ட் கொடி ஏற்றப்பட்டது. கூரிய சிறு மூக்கும் பெண்ணினது போன்ற மேவாயும் கொண்ட ஹிட்லர், பெண்ணுடையது போன்ற பின்பக்கத்தைத் துருத்தியவாறு விழிகளைச் சுழற்றுவதும் வாயை விரைவாக மூடிமூடித் திறப்பதுமாகத் திரையிலிருந்து நாயாய்க் குரைத்தான். தாடைகளை அவன் வெகு விரைவாக அசைத்தபடியால் ஒலி சற்றுப் பொறுத்தே காதில் பட்டது: வள்,

வள், வள், வள் என்று.

படைவீரர்கள் இருளில் பெண்களைச் சீண்டினார்கள். பெண்கள் கீச்சிட்டார்கள். திரையரங்கில் ஒரே புழுக்கமும் இறுக்கமுமாக இருந்தது. உள்ளிப்பூண்டு, கருவாடு, பட்டைச் சாராயம், ருமேனிய ‘ஷா-நுஆர்’ அத்தர் எல்லாம் கலந்த வாடை அடித்தது. ஆயினும் வெளியே குளிரில் நடுங்குவதைவிட இங்கே இருப்பது மேலாயிருந்தது. அவளும் கொஞ்சம் களையாறினாள். சிறுவன் உறங்கிவிட்டான். ஆக, கடைசிக் காட்சியும் முடிந்தது. அவள் மீண்டும் வெளியே செல்ல வேண்டியதாயிற்று. குழந்தையின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டாள். இருவரும் வெளியேறினார்கள்.

நகரில் கும்மிருட்டு. குளிர்ந்த மூடுபனி மட்டுமே இருளடைந்த வீடுகளுக்கிடையே திரளாக எழுந்தது. அதனால் இமைமயிர்கள் ஒட்டிக்கொண்டன. தெருக்களில் புகை மண்ட எரிந்த நெகிடி நெருப்புக்கள் கடுங்குளிராக தழல் வீச முடியாது அநேகமாக அவிந்தன. தனித் துப்பாசிக் குண்டுகள் எங்கேயோ வெடிக்கும் ஒலி எப்போதாவது கேட்டது. ரோந்துச் சிப்பாய்கள் தெருவழியே நடந்தார்கள். எட்டு மணி அடித்தாகி விட்டது. ரோந்துக்காரர்கள் தங்களைத் தடுக்கக்கூடும் என்ற ஒரே எண்ணத்தால் அவள் சிறுவனைத் தூக்கிக் கொண்டு ஓடினாள். பொதுவில் வெறுமையாக இருந்த சந்துகளாகத் தெரிந்தெடுத்து விரைந்தாள்.

பிளேன் மரங்களும் கருவேல மரங்களும் கண்ணாடிப் பனியால் மூடப்பட்டு, தெருவோரங்களில் பூதங்கள் போலநின்றன. நகரம் வெறிச்சோடி இரண்டு கிடந்தது. திடீரென்று இருளில் ஒரு வீட்டின் கதவு திறக்கும். வாயிலருகே பளிச்சிடும். விபசார விடுதிக்குள்ளிருந்து முறையிடும் பிடிலின் மோகாவேசம் தொனிக்கும் இசை அதைத் தொடர்ந்து வரும். இவ்வாறாக நடந்து அவள் ஷெவ்சேன்கோவின் பெயர் கொண்ட பூங்காவை அடைந்தாள். இந்தப் பிரமாண்டமான பூங்கா கூடற்கரையோரமாக நீண்டிருக்கிறது. இங்கே ஒரே கும்மிருட்டும் நிசப்தமும் நிலவின. கீழே குத்துப் பாறைகளின் அடியில், தொடுவானம் வரை உறைந்த கடல் மீதோ, இன்னும் ஆழ்ந்த அமைதி குடிக்கொண்டிருந்தது. கடலின் நிசப்தம் சுவர் போன்று பருமை கொண்டு இலகியது. சில பெரிய விணமீன்கள் மரங்களின் வெண் கிளைகளுக்கு மேல் மினுமினுத்தன. சர்ச் விளக்கின் நீலக் கதிர் தாரகைகளுக்கிடையே வழக்கிச் சென்றது.

அகன்றதார் சாலை வழியாக அவள் நடந்தாள். அவளது இடப்புறம் இருந்தது விளையாட்டரங்கம், ஒதேஸ்ஸா காரக்கல் காற்பந்தாட்டப் போட்டியை அவர்கள் சேர்ந்து பார்த்த இடம். தகர்ந்து சிதைந்த விளையாட்டரங்கிற்கு அப்பால் இருந்தது கடல். இருளில் அது அவள் கண்ணுக்குப் புலப்படவில்லை. ஆயினும், அமைதியிலிருந்து அது இருக்குமிடத்தை ஊகிக்க முடிந்தது. அவளது வலப்புறம் பூங்கா இருந்தது. அகன்றதார் சாலை நட்சத்திர வெளிச்சத்தில் உப்புத்தாள் போல பளபளத்தது. பல்வகை மரங்கள். அவற்றின் காய்க் குமிழ்கள் கயிறுகள் போன்ற நீண்ட காம்புகளில் தரை வரையில் தொங்கின. மற்ற இடங்களில் கோபுர வடிவான கருவேல மரங்கள், பிளேன் மரங்கள், காடி மரங்கள் ஆகியன இருந்தன. ஒன்றோடு ஒன்று பின்னிப் பிணைந்து அடர்ந்த கண்ணாடிப் பனியால் மூடப்பட்டிருந்த அம்மரங்கள் மேகத்திரள்கள் போன்று தரைமீது கவிந்திருந்தன.

அவள் மூச்சைப் பிடித்துக் கொண்டு முன்னிலும் மெதுவாக நடந்து எல்லையற்ற நீண்ட வரிசையாக நின்ற காலி பெஞ்சுகளை ஒட்டினாற் போலச் சென்றாள். ஒரு பெஞ்சின் மீது மட்டும் யாரோ உட்கார்ந்திருப்பது தெரிந்தது. இதயம் படபடவென்று அடித்துக்கொள்ள அவள் அந்த உருவத்தின் அருகாகப் போனாள். பெஞ்சின் பின்பக்கம் தலையைச் சாய்த்தவாறு கூனி அமர்ந்திருந்த அக்கரிய உருவம் அசையவேயில்லை. அந்த ஆள் மரங்களைப் போலவே கண்ணாடிப் பனியால் பாதிவரை மூடப்பட்டிருப்பை அவள் கவனித்தாள். பூங்காவின் வெண் மரங்களுக்கு நடுவே உயர்ந்து நின்ற வானிலை ஆராய்ச்சி நிலையத்தின் கரிய கும்மட்டத்துக்கு மேலே சப்தரிஷி மண்டலத்தின் பல் கோண விண்மீன்கள் கண்சிமிட்டின. அந்த இடம் ஒரே அமைதியாக, முற்றிலும் அச்சம் விளைக்காததாக இருந்தது. அவளுக்குத் திகில் உண்டாகாதது ஒருகால் அவள் மிகவும் களைத்திருந்ததனால்தான் போலும்.

மறுநாள் புலர்காலை வேளையில், முந்திய இரவில் குளிரால் விறைத்து மடிந்தவர்களின் உடல்களைச் சேகரிப்பதற்காக லாரிகள் நகர் முழுவதிலும் சுற்றிவந்தன. அவற்றில் ஒன்று ஷெவ்சேன்கோ பூங்காச் சாலையில் மெதுவாக ஊர்ந்தது.

லாரி இரண்டு முறை நின்றது. ஒரு தடவை, குளிரில் விறைந்துப்போன கிழவன் உட்கார்ந்திருந்த பெஞ்சின் பக்கத்தில் நின்றது. இரண்டாந் தரம் அது ஒரு பெண் சிறுவனுடன் அமர்ந்திருந்த பெஞ்சுக்கு அருகே நின்றது. அவள் பையன் கையைப் பற்றியிருந்தாள். இருவரும் அருகருகே உட்கார்ந்திருந்தார்கள். இருவரும் அநேகமாக ஒரே மாதிரி உடை அணிந்திருந்தார்கள். ஓரளவு நல்ல, செயற்கை மென்மயிர்க் கோட்டுகளும், நழுதா காலணிகளையும் பலநிறக் கம்பளி கையுறைகளையும் இருவருமே அணிந்தார்கள். உயிருள்ளவர்கள் போலவே வீற்றிருந்தார்கள்.

முந்திய இரவு கண்ணாடிப் பனியால் மூடப்பட்டிருந்த அவர்களது முகங்கள் மட்டும் தாம் ஒரேயடியாக வெளிறியிருந்தன. அவர்களது கண்ணிமைகளில் உறை பனி விளிம்பு கட்டியிருந்தது. படைவீரர்கள் தூக்கிய போது இருவரது உடல்களும் நிமிரவேயில்லை. அமர்ந்த பாங்கிலிருந்த அவளது உடலைப் படைவீரர்கள் வீசியாட்டி லாரிக்குள் எறிந்தார்கள். அது கிழவனின் உடல் மீது கட்டை போலச் சொத்தென்று மோதியது. பின்பு, உட்கார்ந்த நிலையிலிருந்த சிறுவனுடைய உடலைப் படைவீரர்கள் சுலபமாக லாரியில் வீசிப் போட்டார்கள். அது அவளது உடல் மேல் கட்டை போல மோதியதுடன் கொஞ்சம் துள்ளவும் செய்தது.

லாரி புறப்பட்டதும் தெரு ஒலி பெருக்கி வழியாகச் சேவல் கூவி, புது நாள் புலர்வதை அறிவித்தது. பின்பு மென்மையான குழந்தைக் குரல், தெய்வீக நயத்துடன் மூன்று முறை பின்வருமாறு கூறியது:

“காலை வணக்கம்! காலை வணக்கம்! காலை வணக்கம்!”

அப்புறம் அதே இனிய குரல் ருமேனிய மொழியில் நிதானமும் பயபக்தியுமாகக் கர்த்தரின் செபத்தைப் படித்தது:

“பரமண்டலத்திலுள்ள எங்கள் பிதாவே! தெய்வீகம் பொலிக நின் திரு நாமம். நினது அரசாட்சி நிலவுவதாக.”

கதை : ருவ்ய அமர இலக்கிய வரிசை - ருவ்யச் சிறுகதைகள்
நன்றி : வினவு இணையத்தளம் (vinavu.com)

விருதுகளைத் திருப்பிக்கொடுத்த கலைஞர்கள் எழுத்தாளர்கள் மற்றும் விஞ்ஞானிகள்

சாகித்ய அகாடமி விருது பெற்ற பிரபல கன்னட எழுத்தாளரும் முற்போக்குச் சிந்தனையாளருமான கல்புர்கி மற்றும் புகுத்தறிவாளரும் மருத்துவருமான நரேந்திர தபோல்கர், இந்திய கம்யூனிஸ்டு கட்சியின் மூத்த தலைவர்களுள் ஒருவரான கோவிந்த் பன்சாரே ஆகியோர் படுகொலை செய்யப்பட்டுள்ள கொடூரம், உ.பி. மாநிலம் தாத்ரியில் மாட்டிறைச்சி உண்டதாகக் குற்றம் சாட்டி இந்துவெறியர்களால் ஒரு முஸ்லிம் அடித்துக் கொல்லப்பட்ட அட்டுழியம், முன்னாள் பாக்.வெளியுறவு அமைச்சர் குர்ஷித் மக்முத் கசூரியின் நூலை வெளியிட ஏற்பாடு செய்த “குற்றத்துக்காக”, அத்வானியின் விசுவாசியான சுதீந்திர குல்கர்னியின் முகத்தில் சிவசேனா குண்டர்கள் கருப்பு மை ஊற்றி அவமானப்படுத்தி நடத்திய தாக்குதல், மோடியின் அமைச்சர்கள் வாய்க்கொழுப்பேறி இந்துத்துவ நஞ்சைக் கக்கிவருவது, எழுத்தாளர்கள் கொல்லப்படும் நிலையில் சாகித்ய அகாடமி மவுனம் சாதித்து வருவது முதலானவை மோடி அரசின் மீது கடும் அதிருப்தியை அறிவுத்துறையினரிடம் தோற்றுவித்துள்ளது. நாட்டில் நிலவும் இத்தகைய சூழலுக்கு எதிராக பிரதமர் வாய் திறக்காததோடு, எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்காததையும் கண்டிக்கும் வகையில் 88 வயதான பெண் எழுத்தாளரான நயன்தாரா சேகல், தனக்கு 1986ஆம் ஆண்டில் அளிக்கப்பட்ட சாகித்ய அகாடமி விருதைத் திரும்ப ஒப்படைத்துள்ளார்.

“இந்த அறச்சீற்றத்துக்கு கல்புர்கி கொலையும், தாத்ரி விவகாரம் மட்டும் காரணமல்ல இன்று நாடெங்கும் தீவிரமாகிவரும் சகிப்புத் தன்மையற்ற இந்துத்துவ

சக்திகளின் தாக்குதல் சூழல் காரணமாகவே நான் எனது விருதினைத் திருப்பிக் கொடுக்கிறேன்” எனக் குறிப்பிட்டு, புகழ் பெற்ற இந்தி கவிஞர், அசோக் வாஜ்பாய் தனது விருதினைத் திரும்பக் கொடுத்துள்ளார். “கௌதம புத்தரும் குருநானக்கும் பிறந்து வாழ்ந்த புண்ணிய பூமியில், மதரீதியான தாக்குதல்கள் நடப்பது நமது மண்ணுக்கும் சமுதாயத்துக்கும் பெருத்த அவமானம். இவற்றை இந்த அரசால் தடுக்க முடியாத நிலையில் இந்த விருதைத் திருப்பி அளிக்கிறேன்” என்று மோடி அரசுக்குக் கடிதம் எழுதி, பஞ்சாபின் எழுத்தாளரான தலீப் கவுர் தீவானா, தனக்கு 2004ஆம் ஆண்டில் அளிக்

நாட்டில் நிலவும் இத்தகைய சூழலுக்கு எதிராக பிரதமர் வாய் திறக்காததோடு, எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்காததையும் கண்டிக்கும் வகையில் 88 வயதான பெண் எழுத்தாளரான நயன்தாரா சேகல், தனக்கு 1986ஆம் ஆண்டில் அளிக்கப்பட்ட சாகித்ய அகாடமி விருதைத் திரும்ப ஒப்படைத்துள்ளார்.

கப்பட்ட பத்மசிநீ விருதைத் திரும்ப அளித்துள்ளார். தாத்ரி சம்பவமும், மும்பையில் பாக். கஜல் பாடகர் குலாம் அலியின் நிகழ்ச்சி ரத்து செய்யப்பட்டிருப்பதும் துரதிருஷ்டவசமானது என்று கூறிய மோடியின் பூசி மெழுகும் வார்த்தைகளை அம்பலப்படுத்தி, ஷஷி தேஷ்பாண்டே என்ற பிரபல பெண் எழுத்தாளர் சாகித்ய அகாடமி உறுப்பினர் பதவியிலிருந்து விலகியுள்ளதோடு, தனக்கு அளிக்கப்பட்ட விருதையும் திருப்பிக் கொடுத்துள்ளார். இவர்கள் மட்டுமின்றி, உதய பிரகாஷ், கே.வீரபத்திரப்பா உள்ளிட்ட 40க்கும் மேற்பட்ட எழுத்தாளர்கள் தங்களுக்கு வழங்கப்பட்ட சாகித்ய அகாடமி விருதைத் திருப்பி அளித்துள்ளனர். ஐந்து எழுத்தாளர்கள் தங்களது சாகித்ய அகாடமி பதவிகளைத் துறந்துள்ளனர். சினிமா தயாரிப்பாளர்கள் இயக்குனர்கள் பலரும் தங்களுக்கு வழங்கப்பட்ட தேசிய விருதுகளைத் திருப்பிக் கொடுத்துள்ளனர்.

“இந்து ராஷ்டிர நாடாக இந்தியாவை மாற்றும் திசையில் இந்த அரசு செல்கிறது. தொழில் மற்றும் அறிவியல் ஆராய்ச்சிக் கழக (சி.எஸ்.ஐ.ஆர்.) இயக்குனர்கள் கூட்டத்தில் ஆர்.எஸ்.எஸ்.காரர்கள் வெளிப்படையாகப் பங்கேற்கின்றனர். அரசின் பல்வேறு நிறுவனங்களில் ஆர்.எஸ்.எஸ். ஆட்கள் திட்டமிட்டே திணிக்கப்பட்டு வருகின்றனர். இந்நிலையில், விருதை திருப்பித் தருவதைத் தவிர விஞ்ஞானியான எனக்கு வேறு வழி தெரியவில்லை” என்று உருக்கமாக கடிதம்எழுதி, பத்ம பூஷண் விருது பெற்ற 87 வயதான விஞ்ஞானி பி.எம். பார்கவா தனது விருதைத் திருப்பிக் கொடுத்துள்ளார். விஞ்ஞானிகள் அசோக் சென், பி.பல்ராம் ஆகியோர் தங்களுக்கு வழங்கப்பட்ட நாட்டின் உயரிய பத்ம பூஷண் விருதைத் திருப்பி அளித்துள்ளனர். ரொமிலா தாப்பர், இர்பான் ஹபீப், கே.என். பணிக்கர், மிருதுளா முகர்ஜி உள்ளிட்ட 50க்கும் மேற்பட்ட வரலாற்றாசிரியர்கள், மோடி அரசுக்குத் தங்கள் அதிருப்தியை வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். பிரபல வரலாற்றாசிரியர் சேகர் பதக், தனக்கு அளிக்கப்பட்ட பத்மசிநீ விருதைத் திருப்பிக் கொடுத்துள்ளார். எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள், வரலாற்றாசிரியர்களின் போராட்டத்தை ஆதரித்து 107 மூத்த விஞ்ஞானிகள் ஆன்லைனில் அறிக்கை வெளியிட்டுள்ளதோடு, நாட்டில் நிலவும் மோசமான சூழலுக்கு எதிராகத் தகுந்த நடவடிக்கை எடுக்குமாறு அரசுத் தலைவரிடம் மனு கொடுத்துள்ளனர்.

நிழலற்றுப் போய்

மு. கீர்த்தியன்

முதிர்ந்த தேயிலைச் செடிகள்
தம் கடைசிப் பூக்களைப்
பூத்திருந்தன

குத்துக்கட்டைகளாய் நிற்கும்
கருப்பந்தைல மரங்களிடமிருந்து
நிழலையும்
அருகு படர்ந்து
இறுகிக் கிடக்கும்
வரைக்காட்டு நிலத்திடமிருந்து
உரத்தையும்
நீரையும்
யாசித்த படி

அதன் வேர்களுக்கும்
இந்த மண்ணிற்குமான
உறவின் பழங்கதைகளை
காற்றோடு சம்பாஷிக்கின்றன

பெருமூச்செறிந்து துளிரும்
அரும்புகளின் உரசல்களுக்குச்
செவி கொடுக்கையில்

நரைத்துக் கருகிய
தம் இலைகளை இன்னும்
வியர்வை கொண்டே பசுமையேற்றும்
இம் மக்களைப் பற்றியும்

தம்மையே நம்பியிருக்கும்
அவர்களை நாளை
காலமெங்கே கொண்டு தள்ளுமோ
எனும் வேதனையோடும்
முனகிக்கொள்வது கேட்கிறது

ஏக்கத்தோடு உதிர்ந்த
தேயிலைக் கொட்டையொன்று
முளைப்புத் திறனற்று
பாறையில் சிதறிக் கிடக்கிறது

வேட்டை

ஸ்ரீலேக்கா பேரின்பகுமார்

கிராமத்தின் மேற்குப் பக்கமாக பரந்து விரிந்திருக்கும் சிறுகாடு பற்றைகளும், இடையிடையே எழுந்து நிற்கும் ஓரிரண்டு பெரிய மரங்களும், பற்றைகளை ஊடறுத்து எழும் பல கொடிகள் மரங்களைச் சுற்றியிருக்கும். இவற்றிடையே ஆங்காங்கே தெரியும் ஒற்றையடிப் பாதைகள். இவை, இங்கு வேட்டைக்கு வருபவர்களால் உருவாக்கப்பட்டவை, இந்தக்காட்டுப் பகுதியில் பெரு விலங்குகள் இல்லாத போதும் முயல், உடும்பு, பன்றி, பல்வகைப் பறவைகளையும் காண முடியும். இப்பொழுதெல்லாம் ஓரிரண்டு பேர் எப்பொழுதாவது வேட்டைக்கு வருவார்கள். ஏனெனில் கிராமத்திற்கு கிடைத்த கல்வியறிவு பெரும்பாலானவரை நகரத்தை நோக்கி நகர்த்திவிட்டது. முன்பு முத்தப்பு ஊரின் பெயர் போன வேட்டைக்காரர், அவரின் பின்பேரன் அருச்சுனனை காட்டுப்பக்கம் காணமுடியும்.

அருச்சுனன் ஒற்றையடிப் பாதையில் புதிதாக முளைத்திருந்த கிளைகளை கத்தியால் வெட்டியபடி நகர அவனது நாய்கள் இரண்டும் மோப்பம் பிடித்தவாறு முன்னால் நகர்ந்து கொண்டிருந்தன. அவைக்கு இப்போது எட்டு வயதாகிவிட்டன. இவை, அருச்சுனன் தன்னுடைய பன்னிரண்டு வயதில் தாத்தா வீட்டிலிருந்து கொண்டு வந்த கடுவன் குட்டிகள். தாத்தா முத்தப்புவிடம் நன்கு பயிற்றப்பட்ட ஆறு வேட்டை நாய்கள் இருந்தன. அருச்சுனன் அவற்றோடு விளையாடுவதற்காக அடிக்கடி தாத்தா வீட்டிற்கு போவான். அன்றொரு நாள் தாத்தா வீட்டு முற்றத்திற்கு நுழைந்து,

“தாத்தா... தாத்தா...” என்று அருச்சுனன் அழைக்க தாத்தாவின் வள்ளி வழமைக்கு மாறாக ஆக்ரோஷமாக

குரைத்துக் கொண்டு வந்தது. தாத்தா வேகமாக வந்து நாயைப் பிடித்துக் கொண்டார்.

“அப்பு. பயப்பிடாதே அது குட்டி போட்டிருக்கு அதுதான் உப்பிடி நிக் குது”

வள்ளி சிறிது நேரத்தில் அமைதியாகியது. பின் உடலை ஒடுக்கியவாறு தன் குட்டிகள் படுத்திருந்த இடத்திற்கு ஓடியது. அருச்சுனன் ஆரம்பத்தில் குட்டிகளை தூரமாக நின்று பார்த்தான். பின் மெல்ல, மெல்ல நெருங்கிச் சென்று பார்க்க, வள்ளியும் அனுமதித்தது. அவை சற்று வளர்ந்ததும் இரண்டை வீட்டிற்கு தூக்கி வந்து விட்டான். அருச்சுனன் வீட்டில் ஒரு பிள்ளை. படிப்பில் நாட்டம் இல்லை. பெற்றோரின் வற்புறுத்தலால் பாடசாலைக்கு போய் வந்தான். மிகுதி நேரமெல்லாம் நாய்களுடன் காடுமேடு எங்கும் அவை வான். தாத்தாவிடம் இருந்த வேட்டை நுட்பங்கள் இயல்பாகவே இவனிடம் வந்துவிட, தன் நாய்களுக்கு அவற்றைக் கற்றுக் கொடுத்தான். அருச்சுனன் அவற்றை தன் சகோதரர்கள் போலவே கருதினான். கூடவே கட்டிப்பிடித்து உறங்குவதும், சேர்ந்து குளத்தில் குளிப்பதும் மட்டுமல்லாது, நாய்களுக்கு அருச்சுனன் பேசுவதை புரிந்து நடக்கவும் தெரிந்திருந்தது. ஒன்று தனிக்கறுப்பு நிறம். அதை வீரன் என்று சொல்லி அழைப்பான். கறுப்பு நிறத்தில் நெற்றியில் வெள்ளைப் பொட்டுடையதை வெள்ளையன் என்று அழைப்பான்.

அருச்சுனன் பதினாறு வயதுடன் பாடசாலைப் பக்கமே போகாது நின்று விட்டான். அதன் பிறகு காடும், ஊருமே உலகமாகியது. தந்தையோடு தோட்ட வேலைகள் செய்வதும் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் வேட்டைக்குப் போவதையும் வழக்கமாகக் கொண்டான்.

தாய் முத்துலட்சுமிக்கு மகன் வேட்டைக்குப் போவது பிடிப்பதில்லை. “ஏன் தம்பி உந்த பாவத்தை உழைக்கிறாய். விடு.” என்கின்றபோது.

“ஓமம்மா இந்தக் கிழமை மட்டும் போறன்” என சொல்லிச் சொல்லியே காலத்தைக் கடத்தி விட்டான். அவனும் தாய் சொல்லுகின்ற நேரங்களில் யோசிப்பான். ஆனால் ஞாயிறு வந்துவிட்டால் அதிகாலையிலே எழுந்து நாய்களுடன் புறப்பட்டுவிடுவான். சில வேளைகளில் அருச்சுனன் நித்திரையில் எழும்பப்பிந்திவிட்டால், அவனது நெஞ்சின் மேல் கால்களைப் போட்டு அசதியில் உறங்கும் அவன் முகத்தை நக்கி எழுப்பிவிடுங்கள். இன்றும் அவ்வாறு தான் நடந்தது. அருச்சுனன் தாயின் சேலையினால் தன்னை முழுமை

யாக மூடிக்கொண்டு சுருண்டு படுத்திருந்தான். வெள்ளை தன் முள் இடது காலினால் மெல்லத்தட்டியது. அருச்சுனன் மறுபக்கம் சுருண்டு படுத்துக் கொள்ள, வீரன் முதுகுப் பக்கமாகச் சென்று இடித்தது. அருச்சுனன் போர்வைக்குள் சிரித்துக் கொண்டே அவற்றின் செயல்களை இரசித்தான். வெள்ளைக்கு சற்று கோபம் வந்துவிட போர்த்திருந்த சேலையை வாயினால் கௌவி இழுத்துக் கொண்டு சென்று முற்றத்துப் புழுதியில் போட்டுவிட்டு வந்தது. அருச்சுனன் தெரியாதது போல் குப்புறப் படுத்துக் கொண்டான். நாய்கள் இரண்டும் அவன் முதுகில் படுத்துக் கொண்டு சினுங்கின. அவற்றின் சத்தம் கேட்ட தாய் அடுப்படிக்குள் நின்று எட்டிப் பார்த்தாள்.

“தம்பி எழும்பு முதலிலை முகத்தை கழுவிப்போட்டு வாழைக்கு தண்ணி விடு இண்டைக்கு உடும்பு பிடிக்க போக வேண்டாம் இவை ரண்டு பேரையும் கட்டி வைச்சால் சரி”

அதைப் புரிந்து கொண்ட, நாய்கள் இரண்டும் முத்துலட்சுமியை பார்த்துக் குரைத்தன. அதில் கோபம் இருந்தது.

“வாறன் இரண்டு பேரையும் கட்டி வைச்சிடுவன் தம்பி சங்கிலியை எடு கட்டுவம்”

சங்கிலியென்றதும், நாய்கள் இரண்டும் வேகமாக வெளியே ஓடிச் சென்று தெருவில் நின்றன.

“அம்மா, இண்டைக்கு மட்டும் போட்டு வாறன்”

“நீ. நிண்டாலும். உந்த நாயள் நிக்காது”

வழமை போல் தாயோடு போராடி வேட்டைக்குப் புறப்பட்டான்.

அடர்ந்த பற்றைக் காட்டுப் பகுதிக்கு வந்ததும் சேற்று நிலத்தில் புதையும் கால்களை நிதானப்படுத்தியவாறு வெட்டிய பற்றைகளை கத்தியினால் ஒதுக்கிவிட்டு கொண்டு மறுகையிலிருந்த காட்டுத் தடியினைத் தயார் நிலையில் வைத்துக் கொண்டான். அருச்சுனன் இன்று வேட்டைக்கு உடும்பினை எதிர்பார்த்தான். மழை பெய்து, ஓய்ந்து வெயில் எறிக்கும் காலைப் பொழுதுகளில் உடும்பின் நடமாட்டத்தை காண முடியும் என்பது அவனது அனுபவம்.

உடும்பு வேட்டையில் இரண்டும் வீரன்கள். வேட்டை பழக்கும் ஆரம்பத்தில் உடும்பினை மோப்பம் பிடிக்கப்

பழக்குவது ஒரு நுட்பம். உடும்பொன்றின் ஈரலோடு இருக்கும் பச்சை நிற சிறிய பித்துப் பையை ஈரலில் படாமல் வெட்டியெடுப்பர். அதில் இருக்கும் பித்தை செத்தல் மிளகாயின் இருமுனைப் பகுதிகளை கிள்ளி யெறிந்து விட்டு அதை நாயின் மூக்கில் வைத்து எடுத்த பித்தை அதனுள் வைத்து வேகமாக ஊதிவிடுவார்கள். அது வேகமாக சென்று மூக்கில் அடிக்கும். இதை பித்து தேய்த்தல் அல்லது பித்தடித்தல் என்பர். மிளகாயின் எரிச்சலோடு உடும்பின் வாசனையை முதலில் தெரிந்து கொள்ளும் இந்த முதலாவது அனுபவம் உடும்பை ஆக்ரோஷமாக பிடிக்க வைக்கும். இதை தனது நாய்களுக்கு தாத்தாவோடு சேர்ந்து செய்திருந்தான்.

நாய்கள் இரண்டும் முன்னே ஓடின. நாய்கள் முன்னே சென்றால் பாதுகாப்பாக முன்னோக்கி நகரலாம் என்பது அவனுக்கு தெரியும். இதனால் அவற்றின் பின்னால் சென்றான். அவை ஒரு பற்றையின் முன்னே நின்று கொண்டன. அவனும் அவற்றின் அருகே சென்று நின்றான். அவை இரண்டும் ஒரே நேரத்தில் பின்னங்கால்களில் நின்று கொண்டு முன் இரண்டு கால்களை தூக்கி அருச்சுனனின் தோள்களில் போட்டன. அவற்றை வாஞ்சையுடன் தடவி விட அவை செல்லச் சிணுங்கலுடன் கீழே இறங்கின.

இப்பொழுது இரண்டும் நல்ல அழகாக வளர்ந்து விட்டன. அருச்சுனனின் கவனிப்பில் மொழு, மொழு வென வளர்ந்து நிற்பதுடன், சற்று நீண்ட காதை அங்குமிங்கும் திருப்பி சூழலை அவதானிக்கும் செயல் அவற்றுக்கு இன்னும் கம்பீரத்தைக் கொடுக்கும்.

“வீரா, சரி சரி உடும்பை பார், இந்த பக்கமாத்தான் இருக்கும்”

வீரன் அங்குமிங்கும் பதுங்கி தேட ஆரம்பிக்க, வெள்ளை அதற்கேற்றாப்போல் எதிர்பக்கமாக பதுங்கியது. அருச்சுனன் உதட்டைக் குவித்து காற்றை உள்ளிழுத்து விசிலடிக்க அவை இரண்டும் முன்னேறியது. நாக்கை விரலினால் மடித்து காற்றை வெளியே விட்டு விசிலடித்தால் வீரனும், வெள்ளையனும் பல மைல்களுக்கு அப்பால் இருந்தாலும் அவனிடம் ஓடிவந்துவிடும். இவை அருச்சுனன் கற்றுக் கொடுத்த வித்தைகள்.

முன்னே நகர்ந்த நாய்கள் இரண்டும் ஏதோவொன்றை மோப்பம் பிடித்துவிட்டது என்பதை அவன் உணர்ந்தான். அவை தம் முன்னங்கால் விரல்களால் நிலத்தை

மெல்லத்தட்டியவாறு பதுங்கி, பதுங்கி நகர்ந்தன. முன்னே விழும் நகக்கீறல்கள் நிலத்தை உரசி வரும் அவற்றின் உடல்களால் அழிந்தன. அருச்சுனன் அவற்றின் பின் மெதுவாக நகர்ந்தான். காய்ந்த சருகுகள் மழை ஈரத்தில் ஊறிப் போனதால், காலடி ஓசை கேட்காது நகர முடிந்தது. இரண்டும் தமக்குள் சமிக்ஞை செய்வது போல் குரைத்தபடி ஒரு புள்ளியை நோக்கிப் பாய்ந்தன.

பெரிய உடும்பொன்று பற்றையை விட்டு வெளியே பாய்ந்து ஓட ஆரம்பித்தது. நாய்கள் பற்றைக்குள் புகுந்து ஓடும் உடும்பை விரட்டியபடி ஓட, அருச்சுனனால் அவற்றோடு ஓட முடியாதனால் ஒற்றையடிப்பாதை வழியே அவற்றைத் தொடர்ந்தான். நாய்களின் குரைப்பும், கூடவே ஓடும் அருச்சுனின் பாதம் எழுப்பிய சத்தமும் சிறுகாட்டைக் குழப்பிவிட, மரங்கள் மீது உற்சாகத்தோடு பறந்து விளையாடிய பறவையினங்கள் பயத்துடன் தூர எழுந்து பறந்தன. பறவைகளின் அபாய ஒலியினால் மனித நடமாட்டத்தைப் புரிந்து கொண்ட விலங்குகள் பாதுகாப்பான இடத்தை நோக்கி ஓடின.

“வீரா, வெள்ளை வீரா”

அருச்சுனன் நாய்கள் இருக்கும் இடத்தை தெரிந்து கொள்வதற்காகக் கத்தினான். அவையும் அருச்சுனனை தம்பக்கம் வரவைப்பதற்காகக் குரைத்தன. அந்த குரைப்பின் அர்த்தம் உடும்பை ஏதோவொரு வகையில் பிடித்து வைத்துள்ளன என்பதாகும். அருச்சுனன் காட்டில் தன்னிச்சையாக வளர்ந்து நிற்கும் சிறிதும் பெரிதுமான விளாமரங்களை ஊடறுத்து நகர்ந்தான். சத்தம் நெருக்கமாக கேட்கும் தூரம் வந்தவுடன் அருச்சுனன் முகத்தில் புன்முறுவல். நாய்களும் அருச்சுனனை கண்ட மகிழ்வில் செல்லச் சிணுங்கலுடன் பட்டுப்போன மரமொன்றின் கீழிருந்த பொந்தின் வாயிலை கால்களால் விறாண்டியவாறு நின்றன. உடும்பு பொந்தில் நுழைந்துவிட்டது எனப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. அருச்சுனன் அவற்றைப் பின்னால் நகருமாறு சைகை காட்டிவிட்டு கொண்டுவந்த காட்டுத் தடியினால் பொந்தை உடைக்க ஆரம்பித்தான். சிறிது உடைந்ததும், நாய்களும் இணைந்து மண்ணை விறாண்டின. உடும்பும் தன் பலங்கொண்ட வரை மண்ணைத் துளைத்து உள்ளே போகும். ஒரு கட்டத்தில் நாய்களிடம் தப்பித்துக் கொள்வதற்காக ஓடிய களையும், பொந்து துளைத்த களையும் அதற்கு சோர்வைக் கொடுக்க ஓர் இடத்தில் தன் முயற்சியை நிறுத்திக் கொள்ளும். அருச்சுனனுக்கு அதன் எல்லை

தெரியும். அது நாய்களுக்கும் தெரியும். எதிர்பார்த்த கணத்தில் உடம்பு இயலாமையுடன் வெளியே ஓட ஆரம்பித்தது.

வீரன் ஒரே பாய்ச்சலில் பாய்ந்து உடும்பின் கழுத்தை கெளவிப் பிடித்தது. மேலும் அது ஓடாமல் இருக்க தன் முன் வலது காலால் அதன் முதுகை அழுத்தியது. வெள்ளை தன் பங்கிற்கு அது தப்பினால் பிடிப்பதற்கு ஆயத்தமாக முன்னே படுத்துக்கொண்டது. வீரனும், வெள்ளையும் ஒரு வயது நிரம்பிய போது முதல், முதலாக வேட்டைக்கு வந்தது தொடக்கம் இற்றை வரையும் வேட்டையாடும் உடும்பையோ, பன்றியையோ, முயலையோ கடித்துக் காயப்படுத்தியதில்லை. கவனமாக கெளவி வைத்திருப்பதோடு, ஓடவிடாது வளைத்து வைத்திருக்கும்.

அருச்சுனன் வீரனுக்கு அருகே சென்று, உடும்பின் தலையை நிலத்தோடு அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டு அதே கணம் வாலையும் அழுத்திப் பிடிக்க, வீரன் தன் பிடையை விட்டு பின்னே நகர்ந்து சந்தோஷத்தோடு துள்ளி துள்ளிக் குரைக்க ஆரம்பித்தது. வெள்ளையும் அதனுடன் இணைந்தது. இனி வேட்டைக் கட்டு அல்லது உடும்புக்கட்டு என அழைக்கப்படும் கட்டு போட வேண்டும். அருச்சுனன் கீழே மெதுவாக அமர்ந்தான். உடும்பு விடுபடுவதற்கு முயன்றது. அதன் வாலை முதுகுப் பக்கமாக வளைத்து பின்னங்கால்களுடன் இணைத்துக் கட்டிவிட்டு, முன் இரண்டு கால்களின் நடுநகத்தை இழுத்தான். அவை இறப்பர் போல் இழுப்பட்டு வந்தது. அவ்வாறு வரும் இரண்டு கால்களையும் முதுகுப் பக்கமாக வளைத்துக் கட்டிவிட்டான். இனி உடும்பினால் ஓட முடியாது.

மூவரும் ஒற்றையடிப் பாதையோரம் அமர்ந்தனர். அருச்சுனன் தாத்தா பாடுவது போல் பாடினான்.

“வேட்டையல்லோ வேட்டை நாமாடி,

வீற்றிருந்தோம் நடுக்கானகத்தில்”

நாய்கள் நாக்கை நீட்டி மூச்செறியும் சத்தம் பாடலோடு இசைந்தது. பாடி முடித்ததும்,

“இண்டைக்கு. உங்கள் ரண்டு பேருக்குத் தான் கறி.

நல்லா, கரச்சல் பட்டிடயள்”

அவற்றின் தலையை தடவிக் கொடுத்தான். இன்னும் ஒரு உடும்பு பிடித்தாக வேண்டும்.

அருச்சுனனுக்கு இன்று ஒன்றுடன் போய்விடுவோம் என்று தோன்றியது. ஆனால் பழக்கப்பட்டுவிட்ட நாய்களோ, அடுத்த வேட்டைக்கு தயாராகி அங்குமிங்கும் ஓடியது. அருச்சுனனுக்கு ஏனோ கால்கள் நகர மறுத்தன. வீரனும், வெள்ளையும் தூரமாக ஓடிவிட்டன. அவன் நாக்கை மடித்து காற்றை வெளியே விட்டு விசிலடித்தான். இரண்டும் ஓடிவந்து காலடியில் நின்றன.

“வீரா, வெள்ளை வா, போவம், இண்டைக்கு காணும்.”

இரண்டும் அருச்சுனனின் முகத்தை சற்றுநேரம் பார்த்துவிட்டு வீடு வர மறுத்தவை போல மீண்டும் ஓடின. அவனும் அவற்றைத் தொடர்ந்தான். மீண்டும் வேட்டை உயிர் பெற்றது.

காட்டின் வடக்குப் பக்கமாக நகர்ந்தனர். ஒற்றை பனை அதைச் சுற்றிய பற்றை. அதனுள் நாய்கள் இரண்டும் நுழைந்தன. அத்தருணம் பனையிலிருந்து காவோலையொன்று மரத்தை உரசிக்கொண்டு கீழே விழுந்தது. நாய்கள் இரண்டும் வேகமாக பின்னோக்கி ஓடிவந்தன. அவை அவ்வாறு ஓடிவந்தால், ஆபத்து ஓடு என்பது அர்த்தமாகும். அருச்சுனன் அந்த இடத்தை விட்டு ஓடியவாறு பின்னே திரும்பிப் பார்த்தான். பற்றைகளுக்கு மேலாக கருங்குளவிகள் எழுந்து பறந்தன. ஓலை விழுந்தபோது அதிலிருந்து குளவிக்கூடு கலைந்திருக்கக்கூடும். கருங்குளவிகள் துரத்தி வரும் என்பதால் வேகமாக ஓடினான். நாய்களும் கூடவே ஓடின. ஆனாலும் வழமைக்கு மாறாக அவற்றின் வேதனை முனகல் வருவதைக் கேட்டு சடுதியாக நின்றான். நாய்கள் இரண்டும் அருச்சுனனின் காலடியில் சுருண்டு படுத்தன. கருங்குளவிகள் தூரமாக பறந்தன.

அருச்சுனன் இதயம் படபடக்க நாய்களை தடவிப் பார்த்தான். அடர்த்தியாக வளர்த்திருந்த அவற்றின் முடியிடையே இனங்காண்பது கடினமாக இருந்தது. இரண்டும் ஈனக்குரலில் கத்தின. அவற்றை குளவிகள் கொட்டிவிட்டன என்பது தெரிந்தது. இரண்டும் நடக்க முடியாது தள்ளாடின. அருச்சுனன் தடி, கத்தி, கட்டிய உடும்பையும் கீழே போட்டு விட்டு, அவை இரண்டையும் இரு தோள்களிலும் தூக்கிப் போட்டுக் கொண்டு வேகமாக கிராமத்தை நோக்கி ஓடினான். இதனால் ஒற்றையடிப் பாதைப் பக்கமாக நீண்டிருந்த தடியொன்று இடது தோள் மூட்டில் குத்தி இரத்தம் கசிந்தது.

தோள்களில் இரண்டு நாய்களையும் தூக்கி ஓடும் அருச்சுனனின் தோற்றம் நடந்த விபரீதத்தை உணர்த்த, பின்னால் ஊரே ஓடியது.

“என்னப்பா, அருச்சுனா என்ன நடந்தது?”

“அம்மா, வீரனுக்கும் வெள்ளைக்கும் குளவி கடிச் சிட்டுதம்மா” அருச்சுனன் நாய் இரண்டையும் தன் மடியில் வைத்துக் கொண்டு ஊரே கேட்கும்படி கத்தியழுதான். அக்கம் பக்கத்தில் இருப்பவர்கள் கூடினர்.

“தம்பி, அழாதே இப்ப வாறன்”

தாய் அடுக்களைப் பக்கமாக ஓடிச்சென்று புளியை எடுத்து வந்தாள். அருச்சுனன் தாயோடு சேர்ந்து, குளவி கொட்டிய இடங்களைத் தேடி புளியைப் பூசினான். அப்பொழுதுதான், பல இடங்களில் குளவி கொட்டியிருப்பதை தெரிந்து கொண்டான். ஆங்காங்கே இருந்த குளவிகளின் கொடுக்குகளை இழுத்து கீழே போட்டான்.

நாய்கள் தங்கள் இயலாமையிலும், அருச்சுனனை சமாதானப் படுத்துவது போல் அவன் கைகளை நக்கின. அங்கு கூடியவர்கள்

“தம்பி, விசமேறிட்டுது, மிருக வைத்தியரிட்டை கொண்டு போ”

“ஞாயிற்றுக்கிழமைகளிலை டொக்டர் நிக்க மாட்டார்”

விடிஞ்சதும் கொண்டு போ”

“விடியும். வரை தாக்கு பிடிக்கோணும்” பேசிக் கொண்டனர்.

அருச்சுனன் தனக்குத் தெரிந்த கை மருந்துகளை போட்டுப் பார்த்தான். நேரம் செல்லச் செல்ல நாய்கள் இரண்டும் சோர்ந்தன. மருந்திடுவதற்காக கீழே படுக்க வைத்தபோதும் அருச்சுனனின் மடி தேடிப்படுத்துக் கொண்டன.

“தம்பி, தண்ணீர் குடி. தம்பி சாப்பிடு, அதுகளுக்கு சுகம் வரும்”

தாயும் தந்தையும் அழைக்க, மறுத்துவிட்டு வீரனையும் வெள்ளையும் அணைத்துக்கொண்டு படுத்தாள்.

கூடியிருந்தவர்கள் மெல்ல, மெல்ல சென்றுவிட, வீடு அமைதியானது. அருச்சுனனுக்கு இயற்கை உபாதை

ஏற்பட தாயை அருகே அழைத்தான்.

“அம்மா இரண்டையும் மடியிலை வைச்சிருங்கோ பின்னாலை போட்டு வாறன்” கீழே கால்களை நீட்டி அமர்ந்திருந்த தாயின் மடியில் நாய்கள் இரண்டையும், படுக்க வைத்துவிட்டு பின்புறம் சென்று வளவின் ஓரமாக இருந்த மலசலகூடத்தில் நுழைந்து கதவைச் சாத்தினான். சிறிது நேரத்தில் தண்ணீரை ஊற்றி வெளியே வர வெள்ளை ஊர்ந்து வந்து வாசலில் படுத்திருந்தது.

“தம்பி, பாக்கிறன் நீ கை காலைக் கழுவிப் போட்டு வா”

அருச்சுனன் கிணற்றடிக்குச் சென்று கை, காலை கழுவி வர முத்துலட்சுமி வீட்டின் இடது பக்கமாக போட்டிருந்த சிறிய கொட்டிலில் வைத்து நாய்களுக்கு மீண்டும் புளியைப் பூசிக் கொண்டிருந்தார்.

“அம்மா கோயில் பக்கம் போட்டு வாறன் பாருங்கோ.”

வீரா கண்ணை ஒரு கணம் திறந்து பார்த்து விட்டு பேசாமல் படுத்துக் கொண்டது. ஊரின் நடுவே ஆலமரத்தின் கீழ் சிறிய பிள்ளையார் கோயிலிருந்தது. அருச்சுனனுக்கு வெள்ளையும், வீரனையும் விட்டுப் பிரிய மனமின்றி கோயிலடிக்கு வந்திருந்தான். மதியம் கடந்திருந்தது. கோயில் சூழலில் ஆள் நாட்டமே இல்லை. அதிகாலையில் மழை பெய்து ஓய்ந்திருந்ததால், குளிர் காற்று வீசியது. மேய்ச்சலுக்குப் போன ஐந்து ஆடுகள் படுத்திருந்து அசை போட்டன.

அருச்சுனன் பிள்ளையாரின் முகத்தை பார்த்தவாறு நிலத்தில் அமர்ந்தான். கட்டுப்படுத்தி வைத்திருந்த கண்ணீர் பொல பொலவென வடிந்து சப்பாணி கட்டியிருந்த அவன் பாதங்களில் வீழ்ந்தது. எத்தனை நாட்கள் தன் நாய்களுடன் கோயில் வாசலுக்கு வந்திருப்பான். பிள்ளையாரிடம் வீரனையும் வெள்ளையையும் காப்பாற்றும்படி மனதார வேண்டினான். நீண்ட நேரம் அங்கு அவனால் இருக்க முடியவில்லை. எழுந்து வேகமாக நடந்தான். அவனின் சத்தத்தில் வெருண்ட ஆடுகள் எழுந்து, வயல் பக்கமாக ஓடின.

அருச்சுனனின் வரவைப் புரிந்து கொண்ட நாய்கள் இரண்டும் முத்துலட்சுமியின் மடியில் இருந்து அருச்சுனனின் காலடியை நோக்கி ஊர்ந்து வந்தன. தந்தை சாணகத்தால் மெழுகப்பட்ட வெற்று மண்

தரையில் கைகளை தலையணையாக மடித்து வைத்து கூரையைப் பார்த்தபடி படுத்திருந்தார். வெற்றிலையை மென்று கொண்டிருந்ததால் மகனைச் சாப்பிடுமாறு கைகளால் சைகை செய்தார். நேரம் ஐந்தை தாண்டியது. அருச்சுனன் சாப்பிடாததால் தாயும் தந்தையும் சாப்பிடாமல் இருந்தனர். அவர்களை சாப்பிட வைக்க வேண்டும் என்பதற்காக தாயிடம் சாப்பாட்டை போட்டுத் தரும்படி கேட்டான்.

முத்துலட்சுமி சோற்றையும் மீன் குழம்பையும் தட்டில் போட்டுக்கொண்டு வந்து மகனிடம் கொடுத்துவிட்டு தண்ணீர் செம்பையும் கீழே வைத்தாள்.

“அம்மா வீரனையும் வெள்ளையையும் பாருங்கோ. நான் சாப்பிடுறேன்.”

தாய் சென்றுவிட மீனை பிய்த்து சோற்றுடன் குழைத்து வாயருகே கொண்டு போனவன் தாய்க்கு கேளாது விம்ம ஆரம்பித்தான். நாய்கள் இரண்டிற்கும் மீனும் சோறும் பிடிக்கும். அருச்சுனன் சாப்பிட அமர்ந்து விட்டால் அவனின் முன்னால் முன்னங்கால்கள் இரண்டையும் நீட்டி, நாக்கை தொங்க விட்டுக் கொண்டு அமர்ந்துவிடுங்கள். அருச்சுனன் அவை இரண்டிற்கும் சோற்றை உருட்டி தன் உள்ளங்கையில் வைத்துக் கொடுப்பான். அவை பசியாறியதன் பின்பு தான் சாப்பிடுவான். அந்த நினைவு வந்துவிட அவனால் சாப்பிட முடியவில்லை. தாய்க்குத் தெரியாது, சாப்பாட்டை அடிவளவில் கொட்டி விட்டு ஒரு செம்பு தண்ணீரால் தன் வயிற்றை நிரம்பிக் கொண்டான். தான் அழுதது தாய்க்குத் தெரியாமல் இருக்க கட்டியிருந்த சாரத்தை தூக்கி முகத்தை துடைத்தான். துடைக்க துடைக்க கண்ணீர் பெருகியது. உலகத்தில் தனித்து விடப்பட்டவனாக உணர்ந்தான்.

தாய்க்குத் தெரியாமல் நாய்களுக்கு அருகே சென்று அவற்றின் உடலினுள் தன் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டான். முத்துலட்சுமிக்கு மகன் வேதனைப் படுவதையும், தனக்குத் தெரியாமல் அவன் அழுவதையும் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

“தம்பி சாப்பிட்டியே?...”

“ஓம்மமா சாப்பிட்டன்”

“சத்தியமா..?”

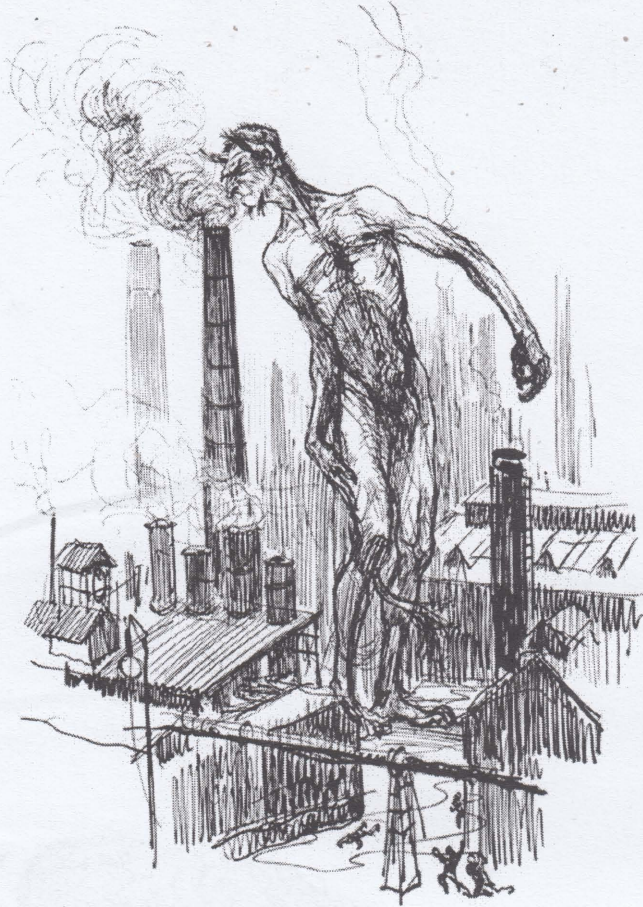
“சத்தியமா சாப்பிட்டன்.” முகத்தை எடுக்காமல் கூறினான்.

மகன் சாப்பிட்டுவிட்டான் என்ற சந்தோசத்தில் கணவனுக்கும் சோற்றை கொடுத்து தானும் சாப்பிட்டான். நாய்கள் இரண்டிற்கும் தாய் பின்னேரமாக கறந்த பாலை காய்ச்சி ஊட்டினான். அவை இரு மிடறு பருகிவிட்டு படுத்துவிட்டன.

கொட்டிலுக்கு மின் இணைப்பு இல்லாததால் லாந்தர் விளக்கொன்றை வைத்தான் முத்துலட்சுமி. வழமைக்கு மாறாக ஊரின் நாய்கள் கூடிக்கூரைக்க ஆரம்பித்தன. வீரன் அங்குமிங்குமாக புரண்டது. சிறிது நேரத்தில் முன்பாதமிரண்டையும் அருச்சுனனின் பாதத்தில் போட்டு அழுத்தியது. அதன் கண்கள் இரண்டும் முகத்தை உற்றுப் பார்த்தன. அருச்சுனன் அதன் முகத்தை இருகைகளாலும் தாங்கிப்பிடித்தான். அதன் விழிகள் மெல்ல மூடின. உடல் சோர்ந்து பக்கத்திருந்த வெள்ளையின் உடலோடு சாய்ந்தது. அருச்சுனன் தான் இருண்ட பாதாளத்தில் வீழ்வது போல உணர்ந்தான். அதிலிருந்து மீண்டு,

“வீரா. வீரா. எழும்பு.”

தாயும், தந்தையும் செய்வதறியாது மகனின் தோளை அணைத்தனர். குளிந்த தலை நிமிராது அழுதவன், திடீரென நினைவுக்கு வந்தவனாய் வெள்ளையின் காதோரமாக படுத்திருந்து, நாக்கை மடித்து காற்றை வெளியே விட்டு விசிலடிக்க ஆரம்பித்தான். அந்த விசிலின் ஓசை சிறிது ஓய்வதும் பின் கேட்பதுமாக விடியும்வரை கேட்டுக் கொண்டே இருந்தது. அந்த விசிலின் ஓசை வெள்ளையின் உயிரை, அருச்சுனனின் காலடிக்கு கொண்டு வந்தது. பூவரசம் கிளையில் உறங்கிக் கொண்டிருந்த சேவலின் முதல் கூவலோடு, வெள்ளை முனகலின்றி சாதாரணமாக உறங்க ஆரம்பித்தது.

ஏழு பில்லியன் கனவுகளுடன் ஒரு கிரகம்

—ஆகவி

இனி.

எங்கு தேடுவோம்?

மருந்தை விதைத்து.

நெல் விசிறினோம்.

காற்றைச் சுத்தப்படுத்த.

வழி தேடி...

பிரகடனங்களை,

வெள்ளித்தாளில் அறிக்கையிட்டு.

பெட்டகத்தில் உறங்கவிட்டோம்.

வேரோடு பசுமை பிடுங்கி,

எங்கள் கூரைகளில்,

செத்தலாக்கி தொங்கவிட்டோம்.

தண்டுகளை ஏலம் போட்டு

முள்ளந்தண்டுகளைத் தொலைத்து விட்டோம்.

மலையைப் புரட்டி,

கல்லொன்றெடுத்து,

நடுகல் நட்டோம்.

காகத்தைக் காணவும்,

காட்சிச் சாலைகளில் வரிசையிட்டோம்

வெந்தணலால்,

அந்தாட்டிக்காவில் கோலமிட்டோம்.

முத்துத் தீவை மூழ்கடிக்க,

அங்கிருந்து தண்ணீர் எடுத்தோம்.

வெப்பத்தில் செத்தவனை,

குளிர்சாதனப் பெட்டியில்,

அடுக்கி வைத்தோம்.

குளிரில் விறைத்தவனை,

சூடு மணலால் போர்த்தோம்.

குப்பை போட ஆறும்,

பிணத்தைப் போட புனித காங்கையும்,

குத்தகை எடுத்தோம்.

சிறுநீர் கழிக்க...

குளத்தங்கரை வசதியென்றார்.

ஆறுகள் சங்கமிக்க,

கடல் என்றோம் - இங்கு

எங்கள் சாக்கடைகள்

கலக்க திறமென்றோம்.

எங்கள் மூச்சுக் காற்றும்,

சுவரில் மோதி மீண்டும் திரும்பும்,

பசிக்கு உணவு அடுப்பிலில்லை,

தொலைபேசி அழைப்பிற்குள்.

உணவு மேசைகளில்

மாத்திரைகள்.

குவளைகளில் வர்ணப் பானங்கள்,

குடல்களை கழுவிக்கொண்டு வரும்.

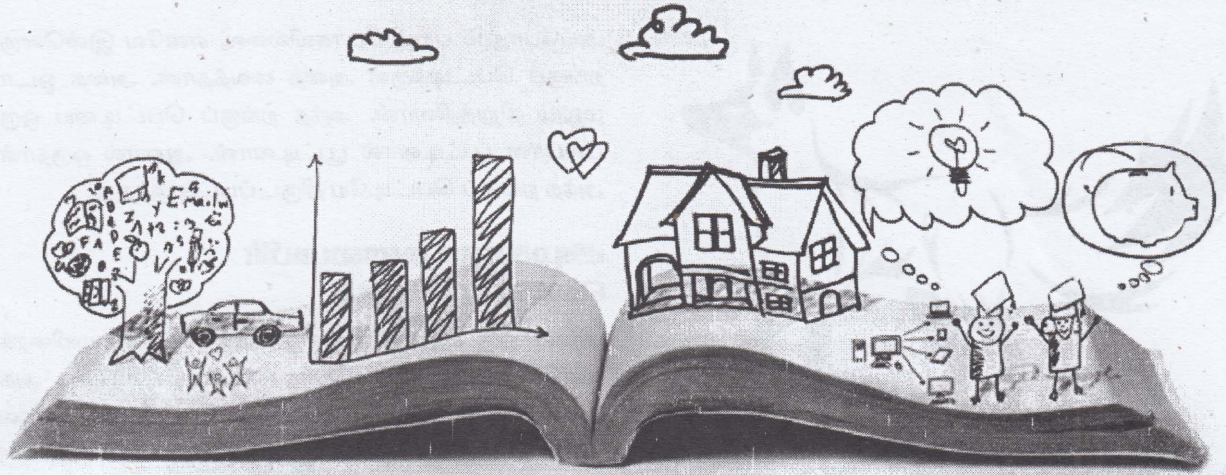
ஊதிப் பெருத்தோம்,
மெலிவதற்கு மாத்திரை கேட்டோம்.

ஆய்வு கூடத்திலே,
அறிவைக் கொட்டி,
கிருமியொன்று வளர்த்தோம் - அதை
ஊரொங்கும் ஊர்ந்து செல்ல,
கறுப்புக் கடவுச்சீடும் கொடுத்தோம்.
அதற்கு எதிர்ப்பு மருந்தென்று,
விலைப் பட்டியல் இட்டோம்,
வந்த காசை
ஆழத் தோண்டி புதைத்து வைத்தோம்.

பட்டினியால் சாகுது ஒரு நாடு.
எத்தனை முட்டை குடிப்பாயென்று
சவால் விடுகுது இன்னொரு நாடு.
ஒட்டிய வயிற்றில் துளையிட,
காத்திருக்குது கழுகு
அதைப் படம் பிடித்து,
விருதொன்று வாங்கவே,
பாத்திருக்குது இன்னொரு கண்,
முதல் பிரசுரத்திற்காய் போட்டி போடுது,
நீதியின் தாள்கள்.

வாழும் பூமியைத் தொலைத்துக் கொண்டு,
இன்னொரு பூமியைத்,
தேடுகின்றோம்...
ஓசோனில் ஓட்டையிட்டு,
அதற்கு வாசலும் வைத்தோம்.
உயிர் தொலைக்கும்,
ஏவுகணைக்கும் குளிர்ட்டிய அறை,
பாதுகாப்புக்கோர் படை.
மழலைகளுக்கு மட்டும்,
பதுங்குமுழி அமைக்க மறந்தோம்.

பச்சைப் புழுக்கள்

குவாங் யொங் (சீன சூலக்கியம் 1984)

தமிழில்: கல்வயல் குமாரசாமி

சேவல்

ஒருவன் ஒரு சேவலை வாங்கினான். அது ஒவ்வொரு நாளும் அதிகாலையில் உரத்த சத்தத்துடன் தன் திறமையைக் காட்டிக் கூவியது. அது அவனது இனிய கனவுகளை குழப்பி, உறக்கத்திலிருந்து எழுப்பி சலிப்படைய வைத்தது. அதனால் ஒரு பெரிய பாணையில் மூடி ஒரு கல்லை அதன் மேல் வைத்து அடைத்தான். அடுத்த நாள் அது ஒரு நோய்க் காகம்போல் கூவியது. அதனால் மீண்டும் சலிப்படைந்த அவன் அதனைச் சமைத்து உண்டான்.

சூசை ஆர்வக் கழுதை

ஒரு கழுதை கிராமத்து வீதிகளில் மதியவேளை தனியே நடந்து பேரார்வத்துடன் துணிச்சலோடு கத்திக் கொண்டு திரிந்தது. அது அந்தக் கிராமத்தவர்களின் மதியவேளை உறக்கத்தைக் குழப்பியது. கிராமத்தவர்கள் கோபத்துடன் எழுந்து அதைக் கலைத்துக் கொண்டுபோய் சந்தி அம்பலத்தில் விட்டார்கள். 'இங்கு இருக்கிற முட்டாள்களுக்கு என் சங்கீதத்தைக் கேட்கிற திறமை கிடையாது' என்று எண்ணியது கழுதை.

தூரப் பார்வை அற்ற இரண்டு

மனிதர்கள்

தூரத்துப் பார்வையற்ற இரண்டு மனிதர்கள் மரத்தில் ஒரு தும்பியைக் கண்டார்கள். ஒருவன் அது நகம்போல் இருந்தது என்றான். மற்றவன் அது ஒரு கிளைக் கொப்பின் சுள்ளிபோல இருந்தது என்றான். அப்போது அந்தத் தும்பி பறந்து போயிற்று. முதலாமவன் 'அந்த நகம் மறைந்து விட்டது' என்றான். 'அந்தச் சிறு சுள்ளி மறைந்துவிட்டது' என்றான் மற்றவன்.

இரண்டு மண் பாணைகள்

இரண்டு பாணைகள் தெருவில் ஒன்றை ஒன்று சந்தித்துக் கொண்டன. ஒன்று 'நீ உள்ளே என்ன வைத்திருக்கிறாய்?' என்று கேட்டது. அதற்கு அது 'உபகாரநிதி 'ஸ்கொலாசிப்' என்றது. மற்றது 'நான் அறிவை வைத்திருக்கிறேன்' என்றது. இதை இரண்டும் நம்பிக் கொண்டன. இரண்டும் பாய்ந்து உருண்டு வீதிக்கு வந்தன. வரும்போது ஒன்றுடன் ஒன்று மோதி இரண்டுமே உடைந்து போயின. இரண்டின் உள்ளேயும் ஒன்றும் இருக்கவில்லை.

நரியின் பாடம்

ஒரு நல்ல நாள் ஒரு நரி தனது பிள்ளையை புதிய ஆற்றல் திறமைகளைப் பெறவேண்டும் என்பதற்காக உயரமான செடியிலிருந்து கீழே குதிக்கச் சொன்னது. ஆனால் அந்த நரிக்குட்டி கீழே பார்த்து பயந்து கொண்டிருந்தது. அந்த நரி மேலே பார்த்து 'பயப்பட வேண்டாம், நான் இங்கே ஏந்துவதற்கு நிற்கிறேன்' என்று கூறி முன்னங் கால்களைத் தட்டிவிட்டது. நரிக்குட்டி கீழே பாய்ந்து பாய்ந்து தன்னைத்தானே காயப்படுத்திக் கொண்டது. அந்தக் கிழநரி அதனை ஏந்தாது தட்டிக்கழித்தது. நரிக்குட்டி பெரிதாகக் கூச்சலிட்டு 'என்னை நீ ஏமாற்றினாய், நீ என்னுடைய அப்பா இல்லை' என்று கத்தியது. கிழநரி தன்முன்னங் கால்களைத் தட்டிக்கொண்டு பெரு மகிழ்ச்சியோடு 'ஆம் நான் உன் அப்பாவாக இருக்கிறேன். ஆனால் நீ என்னை எதுக்கும் நம்பி இருக்கக் கூடாது என்பதை ஒருபோதும் மறக்கக் கூடாது. அதுதான் இந்த முதல் பாடம் என்றது.

திருட்டுக்குப் பயந்த மனிதன்

ஒருமனிதன் ஒரு மணிக்கூட்டை விலைக்கு வாங்கினான். அது களவு போய்விடும் எனப் பயந்தான். எனவே அதை அவன் ஒரு பெட்டியுள் மறைத்து வைத்தான்.

அப்போதும் பயம் போகவில்லை. எனவே இன்னொரு நற்குப் பெட்டிக்குள் அதை வைத்தான். அதை ஓடாமலும் நிறுத்தினான். அந்த நற்குப் பெட்டியை ஒரு பலமான பூட்டினால் பூட்டினான். ஆனால் ஒருநாள் அந்த நற்குப் பெட்டியே திருடப்பட்டிருந்தது.

அழகான தலைமயிர் கொண்ட சிறுமி

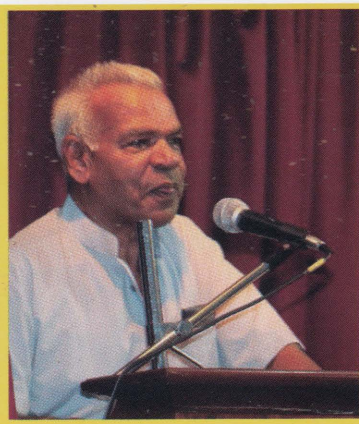
அவள் ஒரு சிறுமி. ஆவளது அழகிய தலைமயிரைக் கண்டு எல்லோரும் பொறாமைப்பட்டார்கள். அதனால் அவளுடைய பெற்றோர்கள் அவளுடைய தலைமயிரை மறைக்க நினைத்தார்கள். அவர்கள் அவளுடைய தலைமயிரை தடித்த துணியினால் மழை, காற்று, வெப்பம், குளிர் படாமல் மூடி மறைத்தார்கள். அதனால் அவளது தலைமயிர் ஊறுகாய் போல் ஆனது. ஒருவருடத்தின் பின் அவள் மொட்டையாக இருந்தாள்.

நல்ல திட்டம்

ஒரு முழு மறதிக்காரன் தனது வீட்டுத் திறப்பை வீட்டை விட்டு வெளியே போகும் போது மறப்பது வழக்கம். அதை அவன் கையில் கட்டுவான். ஆனால் பின்னர் அதை வீதியில் தொலைத்து விடுவான். ஒரு நாள் அவனுக்கு ஞானம் உதயமானது. அவன் நினைத்தான் 'நான் எனது கதவைப் பூட்டி எப்போது புறப்படுகிறேனோ அந்தத் திறப்பை அந்தக் கண்ணிலேயே விட்டுவிட்டால் தொலைக்கமுடியாது'.

நோய் பிடித்த யானை

நெஞ்சச் சளியால் ஒரு யானை மருந்தொன்றும் கிடைக்கப் பெறாமல் அவதியுற்றது. ஓர் ஓநாய் ஒரு வைத்தியரை யானைக்கு அறமுகப் படுத்தியது. அந்த வைத்தியர் தென்பகுதி மலையில் வாழும் ஒரு உண்ணியாகும். அந்த உண்ணி யானைமேல் பாய்ந்து மறைந்தது. அங்கு எங்கேயும் யானையைக் காணவில்லை.

கொழும்பில்
நடைபெற்ற
பேராசிரியர்
கைலாசபதியின்
33வது நினைவு
ஆய்வரங்கும் கலை
நிகழ்ச்சிகளும்

பேராசிரியர் கைலாசபதி நினைவுக்கருத்தரங்கில் கைலாசபதியும் ஒப்பியல்
இலக்கியமும் என்ற தலைப்பில் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக சிரேஸ்ட்
விரிவுரையாளர் இ.குமரன் கருத்துரையினையும் தொடக்கவுரையினை யுனியன்
கல்லூரி பிரதி அதிபர் வே.சேந்தனும் நிகழ்த்தியிருந்தனர்

தேசிய கலை இலக்கியப்
 பேரவையின் யாழ் பிரதேசப்
 பேரவையினால் ஏற்பாடு
 செய்யப்பட்ட உழவர்தின
 விழாவின் போது.

